

Garay János
összes költeménye

Mercator
Stúdió

A magyar irodalom és kultúra értékeinek ápolása és terjesztése érdekében az Országos Széchenyi Könyvtár Magyar Elektronikus Könyvtárával együttműködve kiadja a Mercator Stúdió.

Felelős kiadó a Mercator Stúdió vezetője

Műszaki szerkesztés, tipográfia: Dr. Pétery Kristóf

ISBN 963 606 423 7

© Mercator Stúdió, 2007

Mercator Stúdió Elektronikus Könyvkiadó
2000 Szentendre, Harkály u. 17.

www.akonyv.hu

Tel/Fax: 06-26-301-549

Mobil: 06-30-305-9489

e-mail: peteryk@axelero.hu

Garay János

**Garay János összes
költeménye**

Tartalom

KISEBB KÖLTEMÉNYEK	6		
VEZÉRHANG.	7	II.	35
KIS MADÁR.	7	KONT.	36
A LIGETHEZ.	8	HAZÁM BÚJA.	39
ÉLET ÉS ÁLOM.	9	BÁTHORI ERZSÉBET.	41
RITORNELL.	9	HYMNUS.	42
A TÁVOLBÓL.	10	KÉT DALNOK.	43
KETTŐS BÚ.	11	A HETYKE HUSZÁROK.	44
ŐZIKE.	11	AZ UDVARI BOLOND.	45
A HÚSÉG DIADALMA.	12	A NÉPTÖRTÉNETBŐL.	46
ROMÁNCZA A KIRÁLYFIRÓL.	14	MÁTYÁS KIRÁLY GÖMÖRBEN.	46
ÉN ÉS A FESTŐ.	15	GAZDAG SZEGÉNYSÉG.	48
HALÁSZLEÁNY.	15	KONT FEGYVERNÖKE	49
A KÉT HOLLÓ.	15	A HŐS ÉS KEDVESE.	51
AZ UJ TROUBADOUR.	16	KÉT LEÁNY.	52
EMLÉKEZET.	18	I.	52
HASZSZÁN.	19	II.	53
HARCZBAN HALDOKLÓ MAGYAR.	23	GŐZHAJÓN.	54
A SÍR.	23	I. Búcsút mondtam	
PARLAGI RÓZSÁK.	24	kedvesimnek...	54
I.	24	II. Ingatag hajón lebegve...	54
II.	24	AZ ÖRÖMEK ÖRÖME.	55
SZÁMADÁS.	25	CSALÁDI KÉPEK.	56
AZ ÉN DALOM.	26	I.	56
ÚJ-ÉVI AJÁNDÉK.	27	II.	57
KÖLTŐ KIRÁLYSÁGA.	28	III.	58
A FEHÉR RUHA.	28	IV.	58
AZ ÖRÖMHEZ.	29	V.	59
«SÍRVIRÁGOK»-BÓL.	30	VI.	60
I.	30	VII.	61
TAVASZI DAL.	31	VIII.	61
FAKADÓ SZERELEM.	31	IX.	62
BEREND VITÉZ.	32	X.	63
AZ ÉGŐ HÁZ.	32	XI.	64
MENYASSZONYOMHOZ.	33	XII.	64
MONDA ISTEN: NAP LEGYEN...	34	AZ OBSITOS.	65
HÁZI BOLDOGSÁG.	34	I	65
ÚTI DALOK.	35	II.	67
I.	35	DEÁK SZAVA ÉS DEÁK SZAVAK.	71
		KANDALLÓ-DAL.	71

A VÉSZ SZELLEME.	73	ELBESZÉLŐ KÖLTEMÉNYEK	129
VAHOT IMRÉHEZ.	78	A FEKETE KUTYA.	130
HIT, REMÉNY ÉS SZERETET.	80	FRANGEPÁN KRISTÓFNÉ.	132
MAGYAR LEÁNY DALA.	81	VEZÉRHANG.	132
BEZERÉDI ISTVÁNHOZ.	82	I.	134
ZRINYI ILONA.	85	II.	138
KELET NÉPÉHEZ.	88	III.	141
A ZARÁNDOK.	91	IV.	144
ÁLDOMÁS DEÁK FERENCZRE.	92	V.	146
BARNA BANDI ÉS KEDVESE.	94	VI.	149
AZ ÉJI LÁMPÁHOZ.	95	VII.	152
HAZÁMHOZ.	96	BOSNYÁK ZSÓFIA.	153
EGY NAGYÚRI KASTÉLYBAN.	98	I.	153
LEVÉL VACHOTT SÁNDORHOZ.	99	II.	154
ŐSZI DAL.	101	III.	155
A PÁSZTORTÚZ.	102	IV.	157
KÉT ÁRVA.	103	V.	158
BALATONI KAGYLÓKBÓL.	104	CSATÁR-BÓL.	159
A BALATON. I	104	AZ ÁRPÁDOK-BÓL.	165
II.	105	ÁLMOS.	167
III.	105	ÁRPÁD, A HONALAPÍTÓ.	169
IV.	106	ZOLTÁN, A BÍRÓ.	173
V.	107	LEHEL KÜRTE.	174
VI.	108	BÁNK-BÁN.	177
TIHANY. VII.	108	IV. BÉLA.	180
REGE A TIHANYI		1 SAJÓ.	180
VISSZHANGRÓL. VIII.	109	2. BÉLA FUTÁSA.	182
IX.	111	3. A HON HELYREÁLLÍTÓJA.	183
A KIRÁLYLEÁNY É S APRÓDJA.	112	SZENT LÁSZLÓ-BÓL.	186
VÁSÁRFIA.	113	BEVEZETÉS.	186
VACHOTT SÁNDORNÉNAK.	115	ELSŐ ÉNEK. IV. László jósálma,	
KOMOLY SZÓ A VIHAR ELŐTT.	115	ihletése és sejtelmei magas	
SZABADSÁGI DAL.	117	rendeltetése felől.	189
PETŐFI SÁNDOR		HATODIK ÉNEK. V.	194
EMLÉKKÖNYVÉBE.	118	KILENCZEDIK ÉNEK. V.	196
UNIO.	119	TIZEDIK ÉNEK. I.	200
INDULÓ.	120	II.	204
ÜTÖTT AZ ÓRA.	121		
HAZÁM HÖLGYEIHEZ.	123		
HONVÉD HALÁLA.	124		
EGY ÁLOM.	125		
SZERESD MAGYAR HAZÁDAT.	127		

KISEBB KÖLTEMÉNYEK

(1828-1853)

VEZÉRHANG.

Én bennem sem aludt hajnalodó korom
Rózsás szép tavaszán a meleg érzelem;
Ábránd képzeleteknek
Szárnyán én is emelkedém.

A művészet örök trónja előtt, hol az
Ihlett lelkesedés zöld koszorúja leng,
Eszteendőig epedtem,
Eszteendőig imádkozám.

Ott leltem fakadó érzetím édenét,
Fájdalmim s öröim istenüléseit,
S megzengett az ezüst lant
Könnyű húrja kezem között.

S a mit lelkesedés, a mit az érzelem
Hő honhangzatokon dallanom engedett,
Néked nyújtom öledbe,
Tenéked, szeretett Haza!

KIS MADÁR.

Pintyőke kis madár
Lánykától megszökött,
Ugrál, repül, nevet,
A kerti fák fölött.
«Várj, várj! megfoglak én!»
Szól a lány, s érte mén.

Pintyőke kis madár
Csak ugrál, csak nevet;
Lánykának kis keze
Csak úz, csak hesseget, -
S pintyőke s lányka száll;
Vadász megettük áll.

Vadász kegyetlenül
Leejti kis madárt;
Szép lányka könyezi
A szörnyü, szörnyü kárt!
«Ne sirj, oh szép alak,
Hogy megbántottalak!»

Rossz vagy, kegyetlen is,
Meg nem bocsáthatok, –
Zokogva szól a lány,
Madárt hol kaphatok?
«Madárrá válom én;
Szeress, oh égi lény!»

S a lányka föltekint:
Madárnak nagy lehetsz;
Inkább szeretlek így,
A mint vagy, ha szeretsz!
S vadásznak hő karán
Olvadva csügg a lány.

A LIGETHEZ.

Köszöntelek, te szép liget,
S szelid magányod árnyait,
E csergedő kristályvizet
S e fák vidám sudárait!
Köszöntelek -
A nagy világban kéjt én nem lelek.

E szív, e lágyan érező,
Nemesb hevületért dobog;
Értted, oh hon, szép s dicső,
Mely egykor földerülni fog, -
S érettetek,
Oh lány, s barát, ti hűk, ti kedvesek!

S te érted, elrejtett liget!
Hol szívem égi kéjt cserél,
Hol lelkelem – e rideg sziget -
Önalkotott világban él,
S ti bennetek,
Kik égtek értem, s égek értetek!

ÉLET ÉS ÁLOM.

Gyermekéve ős honából,
Kis világa szűk lakából
A fiú bolyongni mén;
S hagyva völgye hús virányát,
Messze, messze szebb hazát lát
Ideálok látkörén:

,Ott, ah ott a messzeségből,
Int reményem kék ködéből,
Túl e szűk völgy oldalán;
Arra bolygok, arra térek!
Mig a szép hazába érek. -
Isten hozzád, földi lány!'

Szól az ifju, s útra mégyen, -
Bár utána énekében
A leány sír és eped:
«Álomért ne hagyd az éltet;
Csak valóság idvezíthet:
Pusztá gőz a képzelet!»

S évre év jön és lemégyen, -
Ah de egyre kék ködében
Volt s maradt a légi vágy;
S kis világa szűk lakába,
Földi lánya hő karába
A bolyongott vissza vágy.

S ott a lány, de férj karában, –
Szőke kis fi van balában, -
S ajkán ily szó hallható:
«Álomért hagyád az éltet,
Megvetvén a földi keblet:
Isten hozzád, álmadó!»

RITORNELL.

Kertünk alatt egy víg patakcsa mégyen,
Ott álltam én, ott ült ő gyermekével;
A gyermek almát tartá kis kezében.

Igy ül Madonna kisdéd Jézusával
Mester Corregio művészi vásznán,
S a gyermek így enyelg a szent anyával.

De, mester! egyet képeden kihagytál!
Nem adva boldog férjet a csoporthoz -
Rajzomban ím a boldog férj is ott áll.

A TÁVOLBÓL.

Repülj, lány énekem,
Susogló szárnyakon,
El messze, szép egem
Hol engem kéjre von,
Hol szebb a lány szeme,
Érzőbb a hív kebel,
S az ifju hő szive
Szent vágyban olvad el.

Lágyan, mint esti szél,
Búsan, mint csattogány,
Mely társért nyögdcicsél,
Leljen az égi lány;
Sovárgó szárnyadon,
Mint esti fúvalom,
Epedve csattogjon
Szerelmi sűgalom.

Suhanj be véltlenül
Titkos-szerelmesen,
Ne halljon lesdi fül,
Ne lásson kandi szem,
Tiltott vidékemen
Lánykámát ott leled,
Hol május-téreken
Füzérkét köt neked.

KETTŐS BÚ.

Szivem, szivem! te bútalan,
Mivé levél?
Haj, ifju bár, kéj és öröm
Benned nem él!
Csak egy leány, csak egy haza
Volt e kebel szent birtoka.

Oh lány, epedve száll feléd
Pillantatom;
Oh hon, oh szent, ölelve tart
Fiúkarom;
De ah, lánykám meghalva rég!
Hazám fölött borús az ég!

Két veszteség, két fájdalom
Búm ingere,
S ketté olvad nehéz szivem
Gyászéneke:
Téged könyez, te szép leány!
Érted vérzik, hazám, hazám!

ÓZIKE.

Volt énnekem egykor egy őzikém,
Legelve találtam az éren;
Még most is örülök a mint felém
Simúla szegényke szelíden.

Ő volt örömöm nekem egyedül,
Csak ő maga kedves előttem,
És síma nyakára szerelmemül
Egy kék szalagot kötöttem.

Mezőre legelni kivittem őt,
Itatni kivittem az érre,
S az ér is örült, ha ivá vizét,
A rét csalogatta fűvére.

„Halld, ifjú, birtokos úr vagyok!”
S kincsével az úr kínálgat.
«Nem, kincses ur, arra nem áhitok:
Kincs nékem e kellemes állat.»

Drágán aranyozva, de göggel is,
A cifra királyfi belépett:
,Halld, pénzt is adok, fiu, földet is!
«Hagyd nékem az őzfit, a szépet.»

Utána kökényszemü lány jöve,
Vigadni, mulatni az érre,
,Mily kellemes állat ez őzike!
S leszögzí szemét a mezőre.

«Vidd, angyal, oh vidd el az őzikét;
Nem kérve is a te sajátod!»
S a lány oda nyújtja piczin kezét:
,Örökre, örökre barátod!

A HŰSÉG DIADALMA.

Budán nehéz rabságban ül
Czagány, a szép levente;
Lábán, karán vas nehezül -
S nincs, nincs a ki megmentse.

Czagány tőr és dühösködik.
És átkot és imát mond;
Meg visszadől, meg felszökik,
S a szörnyü lánczakon ront;

Port ráгна düh elegy buján,
Vért inni volna készen.
«Hol vagy szülém s te szép leány?»
Imígy eped szívében.

Eped, mert rút rabságban ül
A hős, szabad levente,
Lábán, karán vas nehezül, -
S nincs, nincs a ki megmentse.

De van, ki rá gúnynyal lenéz,
Egy istenadta ozmán:
«Hol görbe kardod, hős vitéz?
Csak nem hagyád a korcsmán?»

,Ne bánts – másik szól – a bohót;
Ő ájtatos keresztény,
S a kard helyett az olvasót
Hordozza két kezecskén.'

És így gunyolják rendiben,
Kik elmenők mellette;
Legvégre egy rút szerecsen
Magán megáll felette:

«Mi dús, mi boldog vagy, vitéz!
Még lábod is gyűrűzve!
Kár, kár bizony, hogy mátka kéz
Nincsen közé befűzve.»

Nem tűri már Czagány a gúnyt:
«Isten, ki él a mennyben,
Az lássa, hogy napod lehuny,
Ha nem kotródol egyben.»

«Nem, én vitéz, én nem megyek!
Inkább te jőjj el innét.»
Szól a pogány; a hős remeg,
Megismeri szerelmét.

,Nagy isten! Ilka mit tevé?
Fuss, fuss! – halál van itten,
Nézd kezemen a vas kötél;
Együtt halunk ma ketten!

«Menekszünk együtt – mond a lány,
Im kulcsa lánczaidnak!
Nyisd meg lakatját, hős Czagány,
Künn kész paripák várnak.»

,Oh Ilka, Ilka mit tevé,
Oh Ilka, szűm szerelme!
«Nem én, a hűség és fortély
S a porkoláb kegyelme.»

S elő, elő ment mint madár,
Mint gondolat futása,
A szép leány s szabad huszár
Menekvő haladása.

És a szelid hold és az ég
Világa süt le rájok,
És úton, útban a hűség
Igy énekelt utánok:

«Erőt, oh hősi, a hit ad,
Ösvényt a szép remény mutat;
De győzni egy tud csak velem,
Te vagy, te vagy hú szerelem!»

ROMÁNCZA A KIRÁLYFIRÓL.

A királyfi hús ligetben
Kis patak felett,
Andalogva, a habokba
El-elmélyedett.

A habokból vízfénékről
Lányka, mint az ég,
Mint a hattyu hófehéren,
Játszva feltűnék.

Karcsu teste liljomozva,
Arcza rózsa volt,
Hónyakára bontakozva
Barna fürte folyt.

«Szép királyfi, hús habokba
Szállj alá velem,
Hús hab-árban lágy ölébe
Vár a szerelem.»

Szép királyfi arcza lángol,
Szíve vágy és ver.
«Bátoré a győzelemdíj,
Jer, királyfi, jer!»

És habot fog és halacskát,
Meg tovább lebeg,
S gyenge habbal mossa vállát,
Hí és enyeleg.

És alább száll a királyfi
S mind alábbra száll;
Nem lát örvényt, nem hall orkánt
Lányka hanginál.

«Szép királyfi hús habokba
Mért jövéi velem?
Csába látszat, játszi kép a
Nympa-szerelem.»

Szól a csába csalfa tündér
S átkarolja őt!
Nincs, oh nincs, ki mentni tudná
A vakonhivőt!

ÉN ÉS A FESTŐ.

Igy ült, így nézett, haja így folyt hattyu nyakára,
Ekkora s ilyen az orr, ilyen a biborajak.
Hasztalan; egy hajszála sem az! «Hogy festhet így ember.»
Őt a szabály vezeti, engemet a szerelem!

HALÁSZLEÁNY.

Kiment a lányka kis tavára,
A szőke fürtű Habilán,
«Fel, fel, halacska! fel horogra,
Mi kedved ott a tó alán?»

Arany halat fogott a lányka;
«Ereszsz anyámhoz, oh ereszsz!»
Sír a halacska – mond a lányka:
«Ne sírj, anyád a lányka lesz.»

Tovább, tovább sír a halacska:
«Ereszsz el engem, hagyd megyek
Édes hugomhoz.» – Mond a lányka:
«Hugod helyett hugod leszek.»

«Vár sírva nyögve kedvesem rám,
Ereszsz hozzája, oh ereszsz!»
«Menj, mond a lányka, kis szerelmes,
Ha van szerelmed, el ne veszs!»

Még sokszor elment kis tavára
A szőke fürtű Habilán,
S a halra gondolt s kedvesére -
S egy könyecsepp ült szemcsillagán.

A KÉT HOLLÓ.

Bükágon éjsötéten
Holló vagyon,
Ül társa ellenében
A szirt-fokon.

Bükágról szól a holló:
,Én éhezem,
Mi lesz ma, barna rabló,
Eledelem?'

S a barna társ a szirton
Károgya szólt:
«Vitéz van ott az órmon,
Halvány és holt.

Pártütközetben hullt el,
Nincs fegyvere,
Mellette solyma nyögdel,
És hív ebe,

De Zille, nője, távol
A hűtelen,
Új férj karába' tánczol
Dús termeken.»

S csattogja társa, szárnyát:
,Ez kell nekem!
Solymát te űzd, kutyáját
Én elverem!'

És szállt a két dögéhes,
Károgya szállt,
S a holt vitézen édes
Tápot talált,

Mig Zille, nője, távol
A hűtelen
Új férj karába' tánczol
Dús termeken.

AZ UJ TROUBADOUR.

Volnék szent éltű pap,
Vagy ájtatos barát,
Szűn nélkül áldanám
Oltárom gyámolát,
Hogy asszonyt s szép leányt
Teremte szent kegye,
S őket kivétlenül
Szebbnél szebbé tegye.

Volnék vitéz huszár,
Negédes és hamis,
Asszonyt és szép leányt
Imádnék akkor is:
Hevemben kedvökért
Még vért is ontanék,
S bért vitézségemért
Csókokban váltanék.

Volnék gazdag király:
Országom szépei
Lennének trónusom
Tündöklő ékei;
Bányákat tartanék
Számukra számosan,
S ah lenne szép ruha,
Gyémánt, gyöngy és arany!

De sem pap, sem király,
Sem bajnok nem vagyok,
Egy hó sziven kívül
Egyébbel nem bírok;
Szabad vidám fiú,
Magyar dalnok levén,
Hazámért, hölgyemért
Éneklek, élek én.

Éneklek harczot is,
Vitézlő őseket,
Elmult időkön át
Forró szerelmeket,
S dalban dicsőítem
A szende szép szemet,
A lábkát, mely alig
Lebeg a föld felett.

Hálómat így szövö
Szívemre ön kezem,
S selyembogár gyanánt
Hálómban benveszem;
De én mindannyiszor
Uj létre serkenek,
A hányszor ős hazát
S szép asszonyt zenghetek.

EMLÉKEZET.

Gyermek valék s szerettem,
Téged szerettelek;
De néma volt a gyermek,
S meg nem neveztetek.
Oly édes volt, oly édes!
A néma szerelem,
S e néma szent szerelmet
Ei sem feledhetem.

Epedve nézek egyre
A szép vidék felé,
Hol gyermek álmom éltét,
S ez álmaid lelét,
Hol szép szemeid egéből,
Csak üdvöt olvasék,
S mondhatlan érzetemben
Szerettem s – hallgaték.

Feléd nyulok karommal,
Feléd ver a kebel,
S mindennap új szerelmet,
Új vágyakat nevel,
A vágy dallá lesz ismét,
Mint hajdan, ajkamon,
De ah! sem vágy sem ének
Közelb azért nem von!

A dal nem ér hozzádíg,
Árnyat tapint a kéz,
A szív viszonzláng nélkül,
A szem könnyűbe vész;
A szép vidék közel van,
És távol van nekem;
S távolban és közelben
Borús marad egem.

HASZSZÁN.

Sötét az éj, nem alhatik
Budának ősz basája.
Álmatlanul már harmadik
Éjfél virad reája.
,Föl, szennyes szolga, föl hamar!
Szél légy magad, lovad vihar;
A föld s az ég daczára
Hölgyet hozunk Budára.'

«Haszszán, Haszszán, az éj sötét,
Homálya menni nem hagy;
Szél és vihar zúg szerteszt,
Ló és lovásza megfagy.»
,Hadd zúgjon szél és förgeteg,
Vésztől a bajnok nem remeg,
Ma föld és ég daczára
Hölgyet hozunk Budára.'

«Haszszán, Haszszán a fúvatag
Térdig megy a fenyéren,
Hóban, viharban sorvatag
Farkas jár éhen – ébren.»
,Hadd járjanak künn farkasok!
Gyorsabb futók a lovasok!
Elő, elő a lóval,
A legsebesb futóval.'

S elő, elő ment kettesen,
Völgyeknek és hegyeknek,
Mint szél és orkán dühösen,
Ha tengerárt kergetnek.
Oh, mért van ember, hogy ha vad,
Mért dúl szívében indulat,
Ha tárgya vad tüzének
Boszú és düh levének.

Vágy űzte Haszszánt s szerelem
Szép Zolna udvarába;
Düh most és boszúgerjelem
Sarkalja hajlokába.
Haszszánt, basát a lány felejt,
Egén borút korán se sejt;
Sejt egy gyönyörvilágot,
Szerelmet s boldogságot.

Mint a szelíd éj csillaga,
A kék egek magzatja,
Sovár pilláit éjszaka
A föld felé lehajtja:
Áll Zolna szép szemérmesen,
Hópatyolatban ékesen,
Fején a myrthus ága
Egyetlenegy virága.

Előtte áll a vőlegény,
Érzelve tengerévé:
«Oh Zolna, Zolna, égi lény!
Mi ér föl e cserével?
A nép gyülöng, az óra múl,
Az üdv közelb, közelb vonúl,
Csillagja szerelemnek
Lesz napja életemnek.»

,Hősöm, szerelmem, – szól a lány -
S felnéz a hős szemébe,
Mint néz a nap egy oceán
Hullámos örvényébe:
Tiéd szívem, tiéd kezem,
Tiéd a sírig, érzem;
S ha van siron túl élet,
Ott is csak érted éled.'

S a nép gyülöng, az óra múl,
Ég már a nász gyertyája,
Elől a vőfél tánczosúl,
S a vig seregnék árja,
Utána ifju és öreg,
Legvégre a pap s két gyerek;
Szép Zolna mondhatatlan
Érzelmi harcz között van.

De szállva villám-szárnyakon
A vést Haszszán haladja,
S a láthatárra gyors lovon
Kitűnik büszke hadja.
A föld alatta megdobog,
Az ég ürébe szó robog:
«A föld s az ég daczára
Hölgyet viszünk Budára!»

Parányi szám a nászvendég,
S az is fegyver hiában,
De ihletéstül a pap ég
Oltára csarnokában:
«Megállj, pogány, szent a mi szent!
Istenre kardodat ne fend!
Kelj a sikon csatára,
E ház az úr oltára!»

„Áldott az úr, mond a török -,
És szent az úr oltára,
De Allah-akbar mennydörög,
S Mohammed a szolgája.”
«Az isten egy, kiált a pap -
Miként az égen egy a nap,
Tenéked Allah néven,
A nagy Jehova nékem.»

De vad kacajjal a vitéz
Előbbre megy s előre!
A nászi nép esengve néz
Segítségért az égre;
A kántor orgonába kap,
A hangos ének égbe csap,
Jézus bor- és kenyérben,
Hallatszik zengzetében.

Haszszán nem ért ily dolgokat,
Haszszán csak szép leányt lát,
Mint oly áhitva térdepel,
Mint mondja szent imáját.
Szemében a szent megadás,
Arczán a lélekolvadás,
Szép ajka énekében
Jézus bor- és kenyérben.

S ostyáját ím az áldozó
Magasra felmutatja,
Megette a harangozó
Csengetve hírül adja.
S földig borúl mindannyi nép,
Földig borúl e Zolna szép,
S érzéstől elkapatván
Földig borúl le – Haszszán.

«Haszszán, Haszszán, ébredj hamar!
Szép Zolna elmegy, itt hagy!
Süvölt a szél, zúg a vihar,
Kün ló, lovásza megfagy.
Haszszán, Haszszán, ha nem megyünk
Nagy Allah Játja, nem viszünk
Ma föld és ég daczára
Hölgyet magas Budára.»

Haszszán, Haszszán! késő vagyon,
Az innep éri végét,
Szép Zolna, hangos-hosszasan
Kiáltja esküvését:
«A szent keresztre esküszem,
Csak hősiémet szerethetem;
Borúban és derűben
Ég érte láng e szűben.

S a szent keresztre esküszem,
Nincs e világon ozmán,
Ki elszakasztja őt tülem – -»
,Megállj, – kiált föl Haszszán -
Nem dülja fel Haszszán eged,
Te jó, te szent vagy, – ám fejed
Fiú, az átok érje,
Ha nem leszesz hű férje!

Szólott, s lovára kanyarúl
Nyugodt kebelével Haszszán,
Egy nagy könyűje földre hull,
Öröm sugárzik arczán,
S elő, elő a büszke mén,
A diadalmi hőssel mén,
Utána szél zugása
A szolga nyargalása.

HARCZBAN HALDOKLÓ MAGYAR.

Folyj ki, folyj ki vérem,
Múlj el életem!
A hazáért halni
Szép halál nekem!

Nagy s kemény volt a harcz,
Vért kívánt s halált,
Vérre, áldozatra
Engemet talált;

Ah, de édes a vér
S e halál nekem:
A magyar hazáé
Lett a győzelem!

Győzedelme magvat
Fog teremni még,
Téged, szent szabadság
S boldog egyesség!

Legdicsőbb jutalmam
Ez leszen nekem,
Folyj ki hát, folyj vérem,
S múlj el életem!

A SÍR.

Sötét éjben sötéten
Egy halvány ifju ült,
Fölötte vész az égen,
Alatta sír terült.

„Ki vagy te, sírok őre?
Alattad mely sir ez?”
«Tekints e pusztá kőre,
Megmondja, mit fedez:

Mi kincsem volt s világom
E nagy világ ölén,
Legkedvesebb barátom
Itt nyugszik, – a remény!

S halmára lehevertem,
S halmán itt hervadok,
A temető lett kertem,
S kertésze én vagyok.»

És mint a köre nézek,
S az írást olvasom,
Nagy borzadalmat érzek,
Remeg minden tagom:

A sír sötét ürében
Magamra ismerek;
S a sírásó szemében
Saját könyűm remeg.

PARLAGI RÓZSÁK.

I.

Tél és tavasz lejárnak...

Tél és tavasz lejárnak,
Nem szenvedéseim;
Fű és virág kihajtnak,
Nem én örömeim,

Örömvirágaim már
Csirában asznak el,
Kínom, kinszenvedésem
Mindennap újra kel.

Te vagy napom borúja,
Te tavaszom tele;
S mégsem lehetne élnem
Lelkednek nélküle!

II.

Oh mért határt e lángnak...

Oh mért határt e lángnak
Nem szabhatok;
Látnád, kínos gyötrelmim
Mi nő nagyok.

Oh mért nem mérhető meg
E szívüreg,
Látnád, mi tenger érzet
Fér benne meg!

Oh mért nem adhatok szót
S nyelvet neki;
Hogy a kimondhatatlant
Zenghesse ki.

Ah, kínom véghetetlen
Mint a nagy ég,
Nagysága mérhetetlen
Tenger-fenek.

Ah kínom, mint a titkos
Jehova-szó,
Gyarló ember-ajakkal
Nem mondható!

SZÁMADÁS.

Vágyjátok őt ismérni,
Az én szerelmemet,
Ki keblem országában
Szivem királya lett?

Ki rózsá-lánczra fűzte
Az énekek fiát,
Királyi asztalának,
Vidám troubadorát?

Egy barna kis leány az,
Oly barna mint csinos,
Kis ajka félcseresznye,
Kerekded és piros.

Éjfél adott hajának
Holló csillámu szint,
Sugár növése karcsu
A szirti nyárfakint.

Igaz-gyöngyöt teremtett
A lények istene,
S e drága, ritka gyöngyből
Lett csillogó szeme.

Teremte csattogánydalt;
S e dalból lett szava,
Kezén a Mátrabércznek
Legcsillogóbb hava.

És mind ezekbe lelket
Oly bájolót adott,
Oly május-ég-derültet,
Oly kellem-gazdagot,

Oly fűrgé és regényest,
És mégis érezőt,
Hogy legmerészb dalommal
Sem érhetem fel őt.

S most kérdjétek tovább is,
Ti hitlenek tülem,
E barna kis leánykát
Mikép szerethetem?

AZ ÉN DALOM.

Költő ábránd álma nélkül
Életem mi lenne?
Ha nem álmot, e sovárgó
Szív, mi mást ölelne?

Költő szíve mint az Aethna,
Lángelem' hazája;
Csak az élet jégfuvalma
Hót ne fúna rája!

Költő szíve mint a tenger,
Fél világra folyina;
Csak az ember szikla szíve
Benne gát ne volna!

Költő szíve mint a kék ég,
Csak malasztra nyílnék;
De a földön nincs meleg szív,
Mily vele betelnék!

Álmodom egy szebb világról,
Mint ez itt köröttem,
Melyben a föld még virágzóbb,
Szebb a nap fölöttem.

Sem szerelmem, sem hazám ez,
A hogy itt találok,
Élet álma, álmok élte
Te vagy én világom!

ÚJ-ÉVI AJÁNDÉK.

Tündér leszáll a földre minden évvel,
A népnek üdvöt osztogatni kész, -
Bőség-szarút emel mindkét kezével,
Szeméből létöröm malasztja néz,
S a nép esengő szóval jár elébe:
«Kit vesz közülök áradó kegyébe?»

S bőségszarúját a tündér kiönti,
Özönrel árad mindenütt malaszt:
Ezt kincs, amazt új hivatal köszönti;
Más kéjvirágot, más babért szakaszt,
S a mint vannak, s kegyében részesülnek:
Oltárkövére hálaadva gyűlnek.

Ott a malasztot esdezők körében
Sováron a költő is föltekint, -
Boldogság vágya van könnyűs szemében;
«Csak én maradtam díjtalan megint?
Csak én küzdéseimnek nincs-e ára?»
Ily bánatos panasz jön ajakára.

És rózsatrónjáról leszól a tündér:
«A kincs dalok jutalma nem lehet!
Érzés világod szebb jutalmakat kér, -
Óleld, miért égsz, szent szerelmedet!»
S kit a költő oly rég imádvá kére
A barna lányka lett új-évi bére.

KÖLTŐ KIRÁLYSÁGA.

Mert kincset, rangot
S fényt nem birok,
Ki mondja, gazdag
Hogy nem vagyok?

A képzeletnek
Dús mezején,
Királyi joggal
Járkálók én;

S van népem, e szív
Szülőtti mind;
Kormányzom őket
Szivem szerint,

S a nép alattam
Nem hord igát,
Nem ismer osztályt,
Nem babonát;

Van díszpalástom,
A tudomány,
Rám ölthető ez
Későn korán;

Királyi pálczát,
Azt is birok,
A toll ez, melylyel
Munkát irok.

De mind ezek közt
A korona
Szivem szerelmes
Menyasszonya. -

A FEHÉR RUHA.

„Anyácska, végy beteg
Lányodnak új ruhát;
Fehéret, mint a hó,
Könnyet, mint lenge nád!”

«Fiam, jó gyermekem,
Annyi van, mint a fű
Kék, tarka, zöld, piros,
Ki tudja hány színű.»

,Fehér ruhát nekem,
Fehéret végy, anyám,
Meg újra esd a szűz -
Az illik énreám! '

S elhozták a ruhát,
Fehér az mint a hó,
A lányka hűlt, hideg
Testére símuló.

Fejénél gyertya ég
Viaszból hosszasan;
Mellette anyja sír,
Keserves kínosan:

«Fehérbe öltözel,
Szerette gyermekem!
Hogy istent angyalúl
Láthasd a mennyeken!»

AZ ÖRÖMHEZ.

Öröm, te csalfa vendég,
Te lenge nád!
Mi ért nincs a szivekben
Szilárd tanyád?

Keblembe is beszálltál,
Oh hittelen!
A szív miket nem érzett
Megjöttöden!

Keblemben is tanyáztál -
Egyek valánk,
Mint két rokon kebelben
Szerelmi láng!

De csalfa vendég voltál,
S nem csalfa csak;
Istentelen tolvajnak
Kiáltalak:

Orúl vivéd magaddal
Szivem szivét,
Egyetlen egy szerelmem
Minden hitét!

Öröm, te csalfa vendég,
Te lenge nád,
Oh, hogy nincs a szivekben
Szilárd tanyád!

«SÍRVIRÁGOK»-BÓL.

I.

Kert áll a városon kívül,
Komor-sötét,
Lehullt gyümölcs, lehullt virág
Benn szerteszt;

Az életfáról hulltak ők,
Mert, oh a fát,
Te bús enyészet vad szele,
Szétszakgatád.

Ah! nékem is virult e fán
Egy élet-ág,
S az életágon egy gyümölcs,
Még csak virág;

De rombolásaid között
Nem nézted őt,
Elvitted kérlelhetlenül
A drága nőt!

És véle elvived a szép,
A szép szemet,
A nőerény sok kincsivel
Gazdag szivet.

Elvitted lelkét a dusat
Képzelmivel,
A lángtüzezt, tavaszvidort,
Örökre el!

Oh nincs e kertben több virág
Ily szép s derék,
Oh nincs a földön mint enyém
Oly veszteség!

TAVASZI DAL.

Pusztaságok pusztasága!
Nincs a földnek még virága!
Lombtalan áll a berek,
Víg madárka nem cseveg;
S mégis ah, mi érzet ez,
A mi bennem ébredesz,
S mint egy édes sejtelem
Végig rezgi kebelem?
Szellem-csókokod az,
Ébredő tavasz!
Oh e bimbó-ezredek
Nem soká kifejlenek!
Ebből illatár fakad,
Abból csörge ér szakad,
Ez növény, az zöldfa-ág,
Ez fűszál lesz, az virág,
S ez, mely itt van keblemen,
Érezem,
Ez – szerelmi dal leszen.

FAKADÓ SZERELEM.

Szeretnék nem szeretni,
S ah mégis lángolok,
Karom kitárul önkényt,
Szivem föl-földobog.

Ki az, kiért így égek?
Mi az, mi így epeszt?
Jöhet, jöhet-e, kérdem,
Istentől ily kereszt?

Talány vagyok magamnak,
Nincs kit szeretni még;
S ah, mégis érzem, érzem,
Szivem csak érte ég!

BEREND VITÉZ.

Csókért esenge Brend vitéz
Lánykájától ekkép:
«Csókot nekem, de édeset,
Lelkem leány, te szép!»

A kis leány, egy gyors evet,
Odább, tovább oszon:
,Csóknak szuró fulánkja van,
Darázs ül ajkamon!’

«Hát mint a nap, szerelmed is,
És esküd is muló?»
,Tán esküm is, szerelmem is,’
Enyelg a kis bohó.

S haragra lobban Brend vitéz,
Tekintete sötét:
«Ki az, ki végett megtagadsz?
Hadd vágjam el fejét.»

Mig a török Budában ül,
Fej ott elég vagyon!
S Berend vitéz megy – győz, – megjön;
S nyugszik két hó karon.

AZ ÉGŐ HÁZ.

Ház, elhagyott és árva
Szegény szivem,
Benn raj gyanánt sürr és forr
A szerelem.

Ah volna bár e házon
Egy ablak is,
Hogy látna bé leánykám,
A kis hamis.

Bizonnyal összecsapná
Mindkét kezét;
Látván mi láng emésztí
A belsejét!

MENYASSZONYOMHOZ.

Öelve tartlak,
Öelve végre!
Te hév szerelmem
Tündéri bére!

Enyém e szép szem,
E nyílt mennyország,
A melybe nézni
Őrök boldogság;

Enyém e szácska,
E bájbeszédes,
E csókolásban
Szerelmes édes,

Enyém e tündér:
Hazáju hó mell,
Magasra szépre
Gyult érzetével:

S mely szép szemedből
Szemembe lángol;
A melyet ajkad
Ajkamra csókol;

A melynek üdvét
Melledbe rejtéd,
Enyém, oh hölgyem,
Enyém szerelmed!

S e szerelemben
Egész egy éden,
Hol a boldogság
Virágzik nékem.

Oh hölgy, ez érzés
Oly édes, oly nagy!
Nem, oh nem álom!
Te hitvesem vagy!

MONDA ISTEN: NAP LEGYEN...

Monda isten: nap legyen s szemed lett,
A szerelmi lánggal csillogó szem;
Monda isten: rózsadomb virúljon,
S rózsadomb lett két virágzó arczod;
Monda isten: lágy selyem teremjen,
S terme fűrtöd drága szálu selyme;
Monda isten: lenne szűz eperke,
Édes, ízes, teljes és pirosló,
S lőn parányi szácskád az eperke;
Monda végre: tündér kert teremjen,
És te termél csuda báju lányka,
És e kertben fűlmilét teremte,
S én levék e kertnek fűlmiléje,
Reggel este fönnen énekelvén:
Vajha engem s mindörökre engem
Boldogítna már e nap sugára,
Vajha nékem s mindörökre nékem
Nyilnék üdvösség e rózsadombon,
Enmagamnak kötnék enkaromra
Rabbilincset a selyemhajakból,
S híven, híven őrzeném e kertet,
Semmi más jutalmat nem kívánó:
Csak, hogy benne – én szedhessek epret.

HÁZI BOLDOGSÁG.

Arra már az ég malasztja
Itt a földön áradott,
A ki hölgyet nyert szívének,
S szép hölgyétől magzatot.

Bár kunyhóban béken él ő
Kis körében boldogan,
Két őrangyal, több kinek kell?
Van körötte untalan.

Egyik a hölgy hú szívével,
Fogyhatatlan kéjzözn,
Másik a vidor fiúcska,
Minden órán új öröm.

Köztük egy félisten áll ő,
Keble szent érzelmivel,
Sírni nem tud örömeiben, -
Keble némán ünnepel.

Mert reá az ég malasztja
Már a földön áradott,
Angyalok közt él a földön,
Köztük azzá változott.

ÚTI DALOK.

I.

Messze visznek...

Messze visznek
Messze szép hazámtul;
Mérföldekre,
Mérföldek honán tul.
Merre visznek, meddig érek -,
Nem gondom nekem;
Nyugtom én a távozásban
Föl nem lelhetem.

A szivemben
Mint selyembogárnak
Száleresztő
Tündérek tanyáznak;
Menjek a nap bölcsejéhez,
Át a föld színén,
Mindenütt csak szent szerelmem
Szálán csüggök én.

II.

Felleg röpül fejem fölött...

Felleg röpül fejem fölött,
Az út alattam elszalad;
De ah szivem marad, marad
Éjszak felé!

Mint mágnestű e szomju szív;
Ha százszor délre löktetik,
Mind százszor viasszaszökkenik
Éjszak felé.

Éjszak felé, hol két szép szem,
Nem a földszark jégtengere.
E vonzalomnak ingere!
Éjszak felé.

KONT.

Harmincz nemes Budára tart,
Szabad halálra kész;
Harmincz nemes bajtárs előtt
Kont, a kemény vitéz.

Mind hősek ők, mind férfiak,
Mind hú és hazafi, -
Mint pártütőket hitlenül
Eladta *Vajdafi*.

Budán a bösz király előtt
Megállnak zordonan;
Szemökben a nemes harag,
S a kar hatalma van.

De trónusán áll a király,
S szól ajkiról a gőg:
«Földig boruljon térdetek,
Ti vétkes pártütők!»

Szólott haraggal s bosszusan, -
A harmincz összenéz, -
Harmincz nemes bajtársival
Kont, a kemény vitéz.

«Nem úgy, király!» kiált a hős;
S megrázza ősz fejét;
Vélnéd, egy erdő rengeti
Hatalmas üstökét.

«Nem úgy király! az égre nem!
A pártütő te vagy!
Te tetted azt, hogy a hazán
Az átok súlya nagy.

Vért s éltet áldozott neked
E nemzet székedért,
S te rút gyűlöléssel fizetsz,
Az isten tudja mért!

Vagy visszavíjja ős hazánk
Szabadságát karunk, -
Vagy érte küzdve, hű felek,
Egyért s együtt halunk.

De térdet, zsarnok úr, hogy így
Dúlsz minket és e hont,
Nem hajt neked, sem e sereg,
Sem *Hédervári Kont!*»

Szólott haraggal s vakmerőn,
Inkább meghalni kész,
Sem hogy térdét meghajtaná
Kont, a kemény vitéz.

És bőszszel a király viszonz,
– S király haragja nagy -
«Halál reád, oly rút halál,
Mint felségsértő vagy!

Halál reád, nyakas vezér,
Te itt is lázító!»
S zordan mögötte feltűnik
Az óriás bakó.

Elsápad a nép, áll a hős,
S áll a harmincz nemes:
Rajtok Zsigmond pillantata
Végiglen tévedez:

«Kezemben élet és halál,
Halljátok, pártütők!
Ki térdel, annak élet int!»
De nem mozdulnak ők!

Mind hősek ők, mind férfiak,
Mind hű és hazafi;
Vérét a hős, ha halni kell,
Nem retteg ontani.

«Hát veszszetek mindannyian,
Haláltok a bitó!
– Mond a király s így veszszén el,
Ha kell, egy millió!»

És mégyen a harmincz nemes
A gyászpiaczra föl;
Vérpallosával a bakó
Kifárad, s újra öl.

S a néma légbe nem vegyül
Csak legkisebbke jaj;
Csak a tömegnek ajkain
Egy elnyomott sohaj.

Ki az, ki végsőnek maradt
A harminczból, ki ő?
Hogy mindegyikkel társhalált
Halhasson, a dicső?

Igy áll az őserdők disze,
Az óriási cser,
A fejszés hozzá sujtani
Csak kételkedve mer.

A cser bevárja a csapást;
A bajnok visszánéz,
S szemben fogadja a bakót
Kont, a kemény vitéz.

«Mint bajnokot, mint férfiút,
Igy illet a halál,
Nem gaz, nem órv, egy honfi az,
Ki most e törzsön áll.

Az megtagadja istenét
Egy szolga életért;
A hősnek egy rablét helyett
Halála nyújt babért.

Halálom, és a társaké
Egy véres áldozat,
Melyből a honnak üdv fakad,
Zsigmondnak kárhozat!»

Szólott a hős, sújt a bakó,
A nap homályba vész -
Igy halt el a harmincz nemes,
S *Kont*, a kemény vitéz.

S a néma légbe nem vegyül
Csak legkisebbke jaj;
De a tömegnek ajkain
Kel lázadó moraj.

«Zsigmond király, zsarnok király!
– S a zsarnok vére fagy -
Ítéleted törvénytelen,
Az ország foglya vagy!»

HAZÁM BÚJA.

Hon, dicső hölgy, szép királyné,
Oly nagy, oly szent a kebelnek,
Hő fohászim zsámolyodnál
Ím, imádvá esdekelnek!

«Szép, dicső vagy és hatalmas,
Gyöngy s arannyal ékszerezve,
Oldaladnál a királyférj
Mint a nap, sugárövezve!

S fájdalom van írva mégis
Homlokodnak szűz havára,
Halvány arczod szenvedésnek
Néma, csendes tört sugára.

Szép szemedből néha-néha
Nagy nehéz csepp gyöngye serked,
Mintha mély neheztelésnek
Súlya nyomná drága kebled.

Nem vagyunk-e hűk eléggé?
Vagy szegény a szív szerelme?
Nem tiéd-e minden érzet -
Nem tiéd-e minden elme?

Te vagy a gyermek imája,
Te az ifju lángolása,
Te a hölgynek érzeménye,
Te az aggnak végfohásza.

És a férfi őrfigyelme
Véled alszik, véled ébred,
Szent nevednek hallatára
Szíve dobban, lelke éled.

Hon, dicső hölgy, szép királyné,
Oly nagy, oly szent a kebelnek,
Hő fohászim zsámolyodnál
Búd okáért esdekelnek!

S a minő szent, a minő nagy
S óriási hő szerelmünk:
Búborúdat felderíteni
Óriásokká leendünk:

Kérdd, s kitepi mind, fejenként,
Vérző keble hú barátját;
Tompá néma fájdalommal
Néked adja egy magzatját;

S a ki minden volt szívének,
Szíve hölgyét, örüléssel;
S a javak legfőbb malasztját,
Életét, kéjérezéssel!

S föl! magasra, föl! lobogva
Oltárodra szökken vére!
Üdvöd és virágózásod
Egyedüli tette bére!»

Igy imád, így sír a dalnok,
Keble égvén, szíve fáján,
Néma éjfél sátorában
Rákos ősi hantán állván,

És minek szó és minek lant
Hangot adni képtelen még,
Mint a gyémánt föld ölében
Drága tisztán könnyűen ég.

És a szent hölgy, egy istenné,
Méltósága fönségében
S földi mégis, mint anyának,
Köny remegve szép szemében,

A sirót egy néma csókkal
Felszorítja két karára,
Arcza gyászán áttör a kedv,
Mint borún a nap sugára.

Ah, de kedve mint a csillám,
Megg születve, már enyészik,
A ború felvonja gyászát,
Régi sebe újra vérzik.

«Egyenként, igen, szerettek!
Ah, de együtt szétoszoltok;
Magzatok, míg így gyötörtök,
Nem lehet az anya boldog.»

BÁTHORI ERZSÉBET.

A büszke Csejthe várnak
Hatalmas asszonya,
Nehézkes álmokat lát,
Ha megjön alkonya.

Mélyen, sötét üregben,
Nagy sziklavár alatt,
Sok ember-csontokat lát,
Halomra hordtakat.

A szörnyű csonthalomból
Feláll egy síri lány,
Három sebet mutatva
Ifjonti homlokán.

Néz és kinos nézése
Halotti gyötrelem,
Nyög és halálnyögése
Elhangzik végtelen.

„Legszebb virágkoromban
Ontád ki véreimet!
Vérem kiált az égre,
A gyilkost verje meg.”

S eltűnik a leányzó -,
Helyén egy második
Biborpiros sebekkel
Mint rém. magaskodik.

«Átok reá örökké,
Ki engemet megölt;
Az ég ne adjon üdvöt,
Ne néki sírt a föld!»

S harmadszor is leányzó
S negyedszer is tűnék;
S így véghetetlen végig
Sok száz leányka még.

S mindannyi egy ajakkal
Csak egy átkot süvölt:
«Az ég ne adjon üdvöt,
Ne néki sírt a föld.»

És végre mondni szörnyű,
Sok száz leány után,
Feláll egy új halott még,
S ily szó jön ajakán:

«Nem szántad ön leányod,
Oh kőnél kőbb kebel!
Ifjú piros vérünket
Arczodra mostad fel!»

Igy álmodik naponként
A várnak asszonya,
Kinos szívmaresosás közt,
Ha megjő alkonya.

Körötte rémitőleg
Börtön-falakra lát,
Tükrében, szörnyedezve
A lányok gyilkosát.

HYMNUS.

Kárpátoktól Adriáig
Zengjen a közének,
S veszszenek, kik ellenállnak
Forró zengzetének!

Kárpátoktól Adriáig
Egy zenét akarnak:
Adjon isten szebb jövőt az
Ébredő magyarnak.

Szebb jövőndőt mint a mult volt,
Jobbat a jelennél;
Szebb jövőről régen él egy
Szent hit e nemzetnél.

Adjon néki hírt, hatalmat
A kivítt csatákra;
Nyugodalmat, de dicsőet,
Annyi belvitákra,

Légyen egység a királynak
S nemzetnek közötté;
Egyiránt mondják az áldást
Papjai fölötté.

Védje törvény a parasztot
Ura ellenében,
És az úr jogát a jobbágy
Tartsa épségében;

És mint vére egy anyának
Hitben és reményben,
Legyen egy a szétszakadt nép
Nyelvben, érzeményben.

S léssen áldás fénykörében
A magyar hazája,
Századokról századokra
Egység oczeánja.

E hitért élünk halunk, mint
Őseink halának,
S általadjuk gyermekinknek
S gyermekink magvának.

S ivadékról ivadékra
Nem szününk remélni:
Kárpátoktól Adriáig
Hogy magyar fog élni!

Kárpátoktól Adriáig
Zengjen hát az ének:
Adjon isten szebb jövődőt
Árpád nemzetének!

KÉT DALNOK.

Egy völgynek oldalában,
Falucska végiben,
Két dalnok él szerényen
És egyszerűn igen.

A csattogány az egyik,
Egy bánatos fiú,
Megfosztá szépségétől
Őt a szerelmi bú.

A másik a pacsirta,
Alázva van porig,
Kopott fakó ruhát hord
S az út felén lakik.

De hogyha dalra kelnek
Pacsirta, csattogány;
Az egyik égbe kelve,
A másik lombhonán:

A bájló zenére
Egész föld megvidul,
S rájok s reá az égnek
Örömkönyűje hull.

A HETYKE HUSZÁROK.

Ekéje mellett a suhancz áll,
Egy vakmerő legény;
Előtte büszkén a huszárhad
Kardot csörtetve mén.

„Hová, háová, kardos vitézek;
Ti cifra, büszke had?’
Kialt a pórlegény utánok,
S forr melle és dagad.

«Hová megyünk-e, hej háová-e?
Prádéra, földike!»
Riad kevélyen, elbizottan
Reá mindegyike.

S hegykén, kevélyen eltekintnek
Gúny és kaczaj között,
Darócz ruháján a fiúnak
S a kérdező fölött.

„Azt véltem a labanczra mentek,
S velök lesz háború,
Hogy annyi büszkeséggel vagytok!
Mond a paraszt fiú.

„Ha majd a harczba mentek egyszer;
Köszöntetek be itt:
Meglássuk akkor hánynak úli
E vad gög arczait.’

Szól s visszalép ekéje mellé,
Élén egyet törül, -
S villámot láttak a huszárok,
Kettőt a domb mögül.

Az egyik a suhancz magasra
Emelt ekéje volt,
A másik önnön két szeméből
Szikrázva villámolt.

AZ UDVARI BOLOND.

Ment egykor a fényes király
Sétálni a mezőre;
Leánya volt s a víg bolond
Mezőre kísézője.

Ekéje mellett a paraszt
Daróczba van ruházva;
Végig hasítja föld rögét,
Verítékében ázva.

S szól kérdezőleg a leány,
Részvéttel szép szemében:
,Mi ember az, király apám,
Az ott a nap hevében?'

«Földet ruház az, jó leány,
Kenyéradó vetéssel.»
,S a föld viszont nem ad neki?’,
«Beéri ő kevéssel.»

,Folt folton ül ruházatán,
Arczán sanyar van és bú!’
«Örömmel dolgozik, ne bánd!»
,Mért hát mögötte hajdu?'

„Miért, miért, no hát azért,
– Szól a király bolondja -
Hogy a mit az vet ott, ez itt
Komám csűrébe hordja.”

A NÉPTÖRTÉNETBŐL.

Zsarnok ül a hősi nép nyakán,
Karja súlylyal fekszik a hazán;
Száműzetve
Benn a szent igazság;
Rabbilincsen
A dicső szabadság.

S tűr, sok évig tűr a hősi nép;
De türelme partjain kilép, -
Kél, s kelése
Tenger áradatja,
Vív, s vivása
Győzelmét aratja.

Börtönében már a zsarnok úr,
Égbe átkot szór, a földbe túr!
Mind hiába!
Köny nem árad érte;
Őt az isten
És a sors elérte.

Vígad a nép, s győző dalja zeng,
Hó dalától honja visszareng:
Néptül áldva
Légy, oh szent igazság!
Üdvözölve
Te, arany szabadság!

MÁTYÁS KIRÁLY GÖMÖRBEN.

Mátyás király nem értett honn ülni kényesen,
Értett a harczi ménen megülni győztesen,
S ha harczi nem valának, bársony nyugágy helyett,
Mátyás király kezébe birói pálczát vett.

Bejárta szép országát, s mint béke angyala,
Törvényt, igazságot tett, a merre járt vala,
Bejárta a Dunának s Tiszának mesgyeit.
Kihallgatá urával a pór sérelmeit.

Törvény után, követvén az ős magyar szokást,
Tartott az útatásra Gömörben áldomást;
Az áldomások árja enyelgő és komoly,
Mikép Maros aranyja, Tokaj nedűje foly.

Van, a ki a királyért üríti a kehelyt,
A hon virágozása dobogtat más kebelt,
Ez a német vesztére nagy rettentőt iszik,
Az a török halálán, ez a csehén bizik.

S végig lakoztanak már, és végig ittanak, -
Egyért feledtek inni a vigadó urak,
S vigalmok a hegyig hat, hol munkás hangyakép
A tő tövét kapálja pőrén a póri nép.

Mátyás király a tréfát fölötte kedvelé,
Mátyás király föláll s int a szőlőhegy felé:
«Ím, dolgozott a munkás, mig vigadánk, urak!
Ne váltanók fel őket, hogy ők vigadjanak?

Fel, a király nyomába!» Szól és előre mén,
Mikép a felkelő nap a fényes ég ivén,
Utána mén az úrnép vontatva s kénytelen,
Mikép a lomha árnyék a test után megyen.

S bámészan a parasztok reá tekintenek,
Kíváncsilag megállnak a vándor fellegek,
A nap kibú alóluk, meglátni a csodát,
A hős király kezének ügyében a kapát.

Mátyás király megedzett s dologszokott vala,
Az úrinép puhán nőtt, és otthon lomhula;
Mátyás király ügyes volt és könnyű termetű,
Az úrinép nehézkes, tömör tekintetű.

Mondjam tovább, ne mondjam a tréfa folyamát,
Mint úli a veríték az úrnép homlokát?
Mondjam tovább, ne mondjam: a gyors király mögől,
Miképen jobbra balra az úri nép kidől?

«Uram király – kiáltnak – pogány dolgot mivelsz,
Kegyelmetes tréfáddal még mind rakásra ölsz -
A kardot elviseljük, kapáljon a ki tud!»
És a panasz keserve Mátyás fülébe jut.

De mint a könnyü sólyom fölöttök a király
A megkapált barázdán nem fáradottan áll,
Arczára méltóság ül, szigor van homlokán
S a lelkendő urakhoz ily szó jön ajakán:

«Ám hagyjuk a szokatlan dolog kísérlését,
De megjegyeznetek kell nehéz verejtekét:
A föld, urak, kemény rög, s ki azt megmíveli,
Véres verejtekének gyöngyével öntözi.

Azért, ha máskor isztok, nem kell felednetek
Az áldomásba szóni: hogy éljen népetek!»
Szólott – s az úri nép megjegyzé az oktatást, -
Mátyás király Gömörben így tarta áldomást.

GAZDAG SZEGÉNYSÉG.

Szinaranyból fényes *ékszer*
Szántam hó nyakadra,
Mely sok ékes hölgy közül fényt
Vonna csak magadra;
Ah de ékét ékszereknek
Bírod önmagadban,
Ritka szíved tündököltet
Soknál gazdagabban.

Szép szövetből drága *köntöst*
Szántam erre, néked,
S már örültem, új szabása
Mint emeli éked;
Ah de szebben nem ruházna
India kelméje,
Mint ruház, emel ki lelked
Tiszta nőérénye.

Fris virágból szép *bokréta*
Annyi éke mellett,
Mint diszítné ifjúságod
Hajnalában melled;
Ah de rajta ápolod már
A legszebb virágot,
Kis fiacskád – s benne s véle
Egy egész világot.

Hő keblemből ezt a szívet
Végre hát kitépem,
Egy igaz-gyöngy értékét tán
Véle csak fölérem;
Ah de szívem is birod már,
S minden dobbanását -
Ily szegény és gazdag együtt!
Vedd e köny hullását.

Költőd lelke, érzelemnek
És dalnak bányája,
Dalt merít ki szent mélyéből,
Hogyha sorsa hányja,
Dalt, ha létöröm derül rá
S szép szemed sugára -
Akkor égő, ekkor édes
Harmat hull arczára.

KONT FEGYVERNÖKE

Elénekeltem Kont vitézt,
A hőset, a keményt,
Harmincz nemes bajtársival,
Szivem sugalltaként.

Elmondtam, hogy szabad halált
Haltak mint honfiak,
S haláluk szép volt és dicső,
Mert elvért haltanak.

Miért ne mondjam őt is el,
A hű fegyvernököt?
A harminczkettedik nemest,
Ki együtt halt velök.

Ott volt urának harcziban
A hűséges legény,
Ott álla most is s látta, mik
Történnek György terén,

Mint álltanak, mint hulltak el,
Harminczan egyiránt,
Mint álla Kont, mint hulla el
Egy félország gyanánt.

A hős elhullt, a hű apród
Utána porba hull,
Nagy veszteségét érezi
Ki mondhatatlanul.

«Ki a szegénynek napja volt,
A hősek csillaga,
Egész hazában serget ért
Karával egy maga,

Kivel csatákban vért ivám,
Békében áldomást,
Ki ad helyette énnekem,
Ki ad kárpótolást?»

Igy sír; szívének kérgreit
Föltépik kínjai,
Könyút nem ismert két szeme
Tengernek árjai.

S mind látja őt, mind sír vele
A véres holt felett;
Csak a király bámúl maga
Ily hűségessz szívet.

,Ki e legény, – borzadva szól,
S kérdőleg szétekint -
Ki egy felségsértő felett
Érezhet ennyi kint?'

«Nem felségsértő, nem király!
– Kiált a hű legény -
Kontért, a hős- és honfiért
S gazdámért sirok én.

Vágasd ki a fát, s mely reá
Kulcsolta szíverét,
Kivágtad a hű ihszalag
Kölcsön tenyészétét.

Szakaszd ki a meleg szívet,
S mely éltetett, nevelt,
Tátott koporsóvá tevéd
A gazdátlan kebelt.»

És újra sír és újra szól:
«Nem ad kárpótolást,
Oh nem, nem ad, sem föld, sem ég
Kontnak helyébe más!»

Szólott s karával görcsösen
A csonka tetemet
Közelb szorítja ajkihoz,
Sír, átkoz és nevet...!

S mélyen megindul a király
Ily nagy hűség fölött:
,Kelj föl – kiált – helyed legyen
Testőreim között.

Kelj fel, fiú! hűségedért
Te veszteségedet
Királyilag kipótlom én,
Ha szolgálsz engemet.’

De az őrjöngve visszaszól
S mint rém reá mered:
«Inkább a poklok ördögét
Mint tégedet – cseh eb!»

S váltott inkább éltén halált
A hűséges legény,
A harminczkettedik nemes
Szent Györgynek vérterén:

Sem hogy szolgálna oly királyt,
Ki törvény s jog helyett
Önkény alá hajtand vala
Egy hősi nemzetet.

A HŐS ÉS KEDVESE.

Elment a hős csatába,
Hő keble dobogott,
Kivíni fegyverével
Szabadságot, jogot.

A harczolók sorában
Első volt mindenütt,
Mint vakmerő oroszlán,
Mint lelkes honfi vitt.

S kiért kivítta harczát,
Győzelmes lett a hon;
Budában új király ül
Az ősi trónuson.

De, őt szerelem vonja,
Mely hősi tetteért
Majd myrtuságba fonja
Fürtén a harczbabéért.

A *hős* jön oly lobogva, -
Hit és remény dobog
Keblén, hogy boldogítani,
Hogy boldogulni fog.

A *hölgy* közelgni látja,
Sikolt, szívére nyul...
Egy percz – és a magasról
A vár sánczába hull.

Mit ér immár a hősnek
Mit ér az uj király?
Szabadság győzedelme,
Az elnyomott viszály?

A *hölgy*, a ki iránta
Megszegte volt hitét,
Nem birta elviselni
Az érkező szemét.

A *hős*, ki ily jutalmat
Ily véres bért talált,
Nem tudja elviselni
A kétszeres halált.

KÉT LEÁNY.

I.

Ketten együtt két leány
Dombon álltanak,
Rózsa együtt s líliom
Így virágzanak.

Domb alatt vitéz pihen,
Egy sugár fiú;
Mint a dér süttött fenyű,
Néma, szomorú.

Dalnok ő, s a két leány
Szépen kéri őt:
«Mondj nekünk egy éneket,
De szerelmi hőt.»

És az ének megzeneg,
Dalnok ajkiról;
Benne szerelem helyett,
Gyásznak hangja szól:

A mohácsi vércsata
Napját hozta fel:
Meghasonlás a magyart
Mint temette el.

S összenéz a két leány,
Lelkők elborul;
Szép szemükből hő könnyűk
Kristálygyöngye hull.

Egyikének atyja lelt
Sírt Mohács alatt;
Másikának kedvese
Volt, ki ott maradt.

Kettejük közt melyike
Volt a veszesebb? -
Mint a dalnok bánata,
Nincs keservesebb!

Ő anyát veszíte el,
Egyetlen anyát,
Egy csapással mindenét,
A szabad hazát.

II.

Éve múlt; a dombtetőn
Elvonult a tél,
A vidék uj zöldet ölt,
Mosolyog s remél.

A leányok egyike
Dús rokont talált;
Másik a dombon gyűrűt
Új jegyessel vált.

Domb alatt egy sírorom
Fű s virágtalan;
Benne a dalnok vitéz
És keserve van.

GŐZHAJÓN.

I.

Búcsút mondtam kedvesimnek...

Búcsút mondtam kedvesimnek,
Búcsút gondjaimnak;
Fájdalom s örömkönyűim
Csaknem összefolynak!

Mint madár könnyen repülnék
Szél s hab ellenébe;
Csakhogy egyik szárnyamon még
A kalitka lépe!

Lelkem, és a gőz hatalma
Mind előbbre tolna;
Csakhogy a szív száz fonállal
Kötve honn ne volna!

Vissza vágyom és előre,
Kin– és kéjtusával;
Mind hiába, elragadt már,
S visz hajóm magával!

II.

Ingatag hajón lebegve...

Ingatag hajón lebegve
Égnek és viznek közötté,
Itt vagyok pár deszkaszálon
Én a biztos föld szülőtte!

Hánykodó habok honában
Nyugtát szívem nem találja;
Mint a felkapott katángot
Hord a vágyak tétovája.

És kinyujtom mind a két kart,
S nincsen, a kit megölelnék,
Messze tőlem mind a ketten,
Kiktől, és kikhöz eveznék:

Jobbom el nem éri már, kit
Honn hagyék, nőm és családom,
Mig balommal el nem érem,
Melybe térek, ősi házom.

Oly nehéz, oly könnyű szívem,
Mintha égbe kéne szállnom,
Vagy le, mélyen elmerülve,
Sírom a mélyben találnom.

AZ ÖRÖMEK ÖRÖME.

Mellettem ül szelíden,
Mellette ülök én,
Ő homlokom simítja,
Keblére dülök én.

Nem szólok, és nem szól ő,
Mindketten hallgatunk.
Csak szűnk verése mondja:
Mi boldogok vagyunk!

Lábunknál a két gyermek,
Egy kis galambkapár,
Virág között a fűben
Csevegve, játszva jár;

Lovával, ostorával
A pajkosabb fiú;
Bábjával a leányka
Félénken összébú.

Az egyikből hazámnak
Én képzek egykoron
Egy szebb jövőre polgárt,
Neked, te drága hon!

A másikat szivének
Hő érzeményivel
Jó honfiú számára
Ő nevelendi fel.

CSALÁDI KÉPEK.

I.

Egy új világ környékez,
Új lég lehel reám;
Sajkám elért a révhez,
Hová ohajtozám.

Az új világ szivemben,
Áttükrözé magát,
Visszhangzik énekemben,
A lant új hangot ad. -

Serdülő ifjuságom
Virágzó tavaszán
Szerelem volt világom,
E zúgó oczeán.

Vágy és remény harczában
Kis sajkám evezett;
A szív, örök tusában
Vesztés s birás felett.

Most karján kedvesemnek
Előttem a határ,
Hol rám a küzdelemnek
Szerelmi díja vár. -

Ki a sajkást követted
Szerelme tengerén,
Dalát meg-megfigyelted
Szép holdas éjjelén,

Jer, lépj szerény lakába,
Nézd, e hús fák között,
Házának templomába
Csend s béke költözött.

A sajka, pitvarához
Kötözve nyúgoszik;
A lant, a ház falához
Békén támaszkodik.

A csónakost szelíden
Hív nő karolja át,
S mutatja rét fűvében
Enyelgő magzatát.

A csónakos, faláról
Felkapja hangszerét,
S a házi boldogságról
Dalolja énekét.

II.

Megint egy év repült el
Ifjú fejed fölött,
S megint csak úgy talállak,
Mint esztendők előtt.

Nem hullott el csak egy is
Virágaid közül;
Mint év előtt, szemedben
Szemem megidvezül.

Más asszony óvakodva
Titkolja éveit,
Te büszkén számitod fel,
Mint nőlnék gyermekid.

Örülsz, hogy évre év múl;
Mert minden év után,
Értelmesül fiacskád,
Szépül a kis leány.

Az ég meg is fog áldni,
S áldjon meg rényedért,¹
Ki gyermekidnek élsz csak
És gyermekeidért,

¹ rény = erény. Kölcseytől használt szó.

S én a ki mindezeknek
Szemlélője vagyok,
Még én is ennyi kéjben
Még vissza ifjadok.

III.

Köröttem itt futosnak ők,
A kedves gyermekek;
Anyjánál a kis harmadik
Bölcsőben szendereg.

Csendet parancsolok nekik,
Az egyik könyvet nyér;
A másik felmász térdemen,
És tollat irni kér.

A könyvet czim– s több lap hián
Még vissza kaphatom,
De képe, egy szép Götthe-fej,
Szem– s orrnélküli rom.

A másik, mig szétnézheték,
A téntát dönti el,
Vagy szörnyű gólyalábakat
Rak írt ivemre fel.

Hagyján! a czél elérve van,
S én nem neheztelek:
Anyjánál a kis harmadik
Még egyre szendereg.

IV.

Kell-e nékem zaj s multság
Csendek emberének?
A ki rabja – így gunyoltok -
Házi életének.

Kell nekem zaj és multság,
De nem a viláé,
Vagy bizony azt vélitek tán,
Síri csend a házé?

Kell nekem zaj és mulatság,
Mennyit ők okoznak!
Sippal, dobbal kis vitézim,
Hogy ha rám robognak.

Kell nekem zaj és mulatság,
Sőt csak ebben élek;
És ha mégis megsokalnám -
Szerepet cserélek.

S gyermekek közt gyermek állok;
Együtt szökdecsélünk!
Ki tagadja hogy mi itthon
Jó zajoskán élünk?

V.

És mennek ők s hadd menjenek
A nagy világ szerint!
Megyünk mi is, miként s hová
Szívünk sugalma int.

Bársonyt és selymet öltsenek
Háromszor egy napon;
Öltünk, ha kell, ékszert mi is,
A mennyi s mink vagyon.

Ők a divattár bábjaít
Igaz s ál ékivel;
Én a fiut, te a leányt
Öltöd karodra fel.

Utcákra ők, hogy lássanak
S láttassák magokat,
Színházba most, bálokra majd,
Mint ez vagy az divat.

A zöldbe mi, hol fű, virág,
S szökellő csermelyék,
S a szent természet báj ölén
Velünk örül az ég.

Az ég egy nagy, szent templomiv
Leszen fejünk felett,
Körül a vig madársereg
Zeng édes éneket.

S mi négyen ottan térdelünk,
Némán eláll szavunk!
A némaság egy háladal:
Mily boldogok vagyunk!

VI.

A városból ha *megjövök*,
Elém vigan szökellenek,
Ezer kérdés és csók között,
Mind hárman rajtam csüggenek.
Egy vár vagyok, mit hős sereg
Száll meg, s veszen be ostromul;
Csakhogy csatánkban vér helyett
Kéj és örömmek könyje hull.

Ha *elmegek*, a távozót
Híven körülveszik megint,
Mindegyik édes szót rebeg,
Mindegyik búcsu-csókot int.
Hajó vagyok, mely gazdagon
Kincsekkel rakva utra kel;
Csakhogy a kincs, mit én viszek,
Egy kéjjel telt boldog kebel.

S ha érkezem, ha távozom,
Ha csendben otthon dolgozom:
A kis sereg mint méhiraj,
Körülrajogja asztalom,
S valóban és végtére is,
A kedves édes gyermekek,
Nem mások én szívemnek ők,
Mint döngicsélő méhsereg.

Miként a méhnek, nékik is,
Egy rózsakert még a világ,
Édes gyönyört rejt, nyujt nekik
Mindén bokor, minden virág.
S miként a kis méh a köpűt,
Mégmészesítik szívemet,
Belé hordván szinméz gyanánt
Ezernyi édes érzetet.

VII.

,A tavasz elnyilt virági,
Már tudom nem kellenek,
Sem az ősz késő rózsái
Még hozzád nem illenek.

Szólj, miből tűzzek tehát
Fürteidre koronát?’
«Nyár hevében, tél fagyában
Hogyha tiszta, hogyha hív,
Két szerető birtokában.
Legbecsesb virág a – szív,
E virágot, ha birod,
Legkedvesb ajándokod.»

Szólt a férj, felelt az asszony -
Bú s örömben régi pár,
S mégis ifjak, bár fölöttük
A tavasz nyárára jár;
Mert a szív nem hervadó
Télizöld, ha tiszta s jó.

,Kebelemnek birtokában
Tiszta és hú szív lobog.’
«Nyár hevében, tél fagyában
Az enyém érted dobog.»
Szól a férj, a nő felel -
S keblen nyugszik hó kebel.

Egy szó s két csók csattanása,
S a virág átadatik,
Két kebel egy dobbanása,
És a szív megértetik.
Mert a szív, e ritka kincs!
Legszólóbb – hol nyelve nincs!

VIII.

Ó nem jött földi kincscsel,
Én neki nem vivék;
Mégis frigyünk az égtől
Mégis megáldaték.

Én is letettem, ő is
Alapnak egy követ,
Mindketten egyezőleg
Egy szerető szívet.

A szerelem malasztja
Erőt lehelt belénk;
Minden szívdobbanással
Kőt kőre építénk.

S látatlan, észrevétlen
Építve lőn a ház,
Falai között kedély és
Szerény öröm tanyáz.

A szikra, mit szerelmünk
Oltárán ápolánk,
Élesztő napsugárként
Világít most reánk.

S csendes meleg tűzénél
Mely ül, a kis család,
A házi boldogságnak
Énekli himnusát.

IX.

De hát ugyan már melyik az,
Kit szívem legjobban szeret:
E kékszemű lányt, e nyulánk,
Vagy ezt a tömzsi gyermeket?

Ha nézem e bogárszeműt,
Azt érzem, hogy ő maga
Legkedvesebb, mivelhogy ő
Szerelmünk első záloga.

Ha nyakamon a lányka csügg,
S viszont én a kis csacska szán:
Ő nekem a legkedvesebb,
Mert két fiú közt ő a lány.

Igen, de itt a harmadik,
S szívemben újra kész a harcz -
Ő legkisebb, úgy gondolom,
S most legkedvesb ez angyalarcz.

Válasszon a ki tud s akar!
Én nem tudok, s nem akarok;
Egy asszonyt s három gyermeket
Szeretni tán csak elbírok!

X.

Itt a karácson! mint örülnek
A kedves magzatok!
Hitben, reményben, szeretetben
Mind milyen gazdagok!

Mint repdes a szív mindegyikben,
Hogy Jézus eljövend,
Hogy tőle mindenik, ki jó volt
Ajándékot nyerend!

Ablak közé tányért, kosárkát
Teszen fiú s leány,
Arany hegyekről álmodoznak
Egész nagy éjszakán.

S a holnapot, ki írja azt le?
A kedves holnapot,
Midőn mindenki megpillantja
A szent ajándokot?

A szép karácsonfát, e képet,
E bábut, e lovat -
Ezt is, meg azt is, mind ő kapta,
Mert jó volt s szót fogadt!

Mint égi tárgyhoz áhitattal
Nyúl remegő keze, -
Tapsol, nevet, szökell örömben,
Kéj minden érzete!

A szív önkényt jónak s erénynek
Varázsát érezi -
S isten e kéjt egy jobb életre
Foglalóul veszi.

XI.

Ha most apám, az ősz úr,
Igy látna köztetek;
Ha most anyám, a jó szív,
Igy együtt lepne meg!

A jó öreg remegve
Kitárná két karát,
Elmondaná fölöttünk
Áldása szent szavát.

Anyánk, hő érzeményit
Tovább nem bírva el,
Fejenként megfűrösztne
Örömkönyűivel.

S mi kéjben és örömben
S e három kis virág;
Én, anyja gyermekimnek
S a kisdéd unokák,

Mi kéjben és örömben
Keblőkre hullanánk -
Az ég egész terhével
Szakadhat így reánk!

XII.

Bölcsőmtől az oltárig,
Volt hő kívánatom;
Bölcsőmtől az oltárig
Hozott el csónakom.

Másik felét utamnak
Megint ezen teszem;
Az oltártól a sírig,
Mely végutam leszen.

AZ OBSITOS.

I

Az obsitos és Napoleon.

Hárman valának együtt, a potrohos bíró,
Egy obsitos vitéz, és a furfangos író;
A többi asztaloknál együtt és szerteszét,
Vidám paraszt legények itták a hegy levét.

Ott ültek iddogáltak vecsernye óta már,
Keringett és fel is dőlt a bujdosó pohár;
Mátyás király sem nyert tán több éljent a Dunán,
Mint mennyit Háy János, az obsitos magán.

S volt is miért e nagy zaj, ez éljen-háború,
Az obsitosnak párját nem látta hat falú,
A szem, a száj elállott merész beszédein,
Ország-világ csodálta vitézi tettein.

Most is kezébe kapván az öblös meszelyest,
Kalandos életéből regét regére kezd;
Hol s merre járt, mit látott, mit tett ő s társai,
S hallgatva függték rajta mindnyájok ajkai.

Ő, ki ármádiákat vert széjjel egy magán,
Túl jára hadnagyával az Operenczián,
Ki francia fejekkel sátrát körül raká,
És a világ végénél lábát lelógatá.

«De még ez mind csak semmi» szokása mondani,
S közelb csoportosulnak a többit hallani.
«Mit! semmi? – mond a bíró – a soknál is sokabb,
Igyék, komám!» és isznak mindnyájan mint a csap.

«Nem addig van – kiált most a furfangos diák,
A legjavát elhagyta – és most őt hallgaták -
Kendtek még mit sem tudnak, ha egyet el nem mond,
Hogyan fogá el bátyó a nagy Napoleont.»

«Hm! mond az obsitos hős, – a nagy Napoleon!
Nagy ő a francziák közt – és vállán egyet von,
De engem úgy segéljen, nem a magyar között,
S hát még – veté utána – magyar huszár előtt!»

És itt magát értette az obsitos baka,
Ámbár lovon soh'sem volt életében jó maga:
De annyit emlegette és annyiszor lovát,
Hogy végre is huszárnak kellett hinni magát.

«Hol volt, hol nem, bizonynyal már meg nem mondhatom,
Kétszázezer vitézzel jött ránk Napoleon,
Mi tán mindössze százan, vagy kétszázan valánk,
Mind nyalka szép huszárok, mind tűz és annyi láng.»

A furfangos diák itt szörnyet prüszenre rá,
De Hány ő beszédét tovább is folytatá:
«Kétszázezernek ellen kétszáz, az angyalát!
Mit gondol kend, bíró úr, ki adta meg torát?»

«Ki adta volna, hát ki!» viszonz a kérdözött,
Csak volt a kapitányban ész, és nem ütközött?»
«Volt ám, de volt kurázs is, komék, és mekkora;
Megütközénk biz, és hogy!» kiált a vén baka.

«Magam valék az első, ki közbe vágaték,
Hullott a francziája mint hűll a fű, a jég!
A nap megállt fölöttünk bámulni a csodát,
Kétszáz ezret hogy vert meg kétszáz, az angyalát!»

És a diák ujonta szörnyet prüszenre rá,
De Hány ő beszédét tovább is folytatá;
«Futottak már a franczok, mint szélben a katáng,
Utánok a magyarság, hogy szinte fulladánk!

S im a futóknak közte meglátom a vezért,
Arany kengyelben lába, lovával szél sem ért,
De én is paripámat utána rugtatom,
S egy sűrű erdő szélén – vitézül elfogom.

«Az angyalát! kiálték, s megcsípem őt nyakon,
Most valld meg, úgy-e, hogy te vagy a Napoleon?»
«Való, a mi való – szólt – vitéz, hogy az vagyok,
Csak éitemnek kegyelmezz, adós nem maradok.

Kérj tőlem a mi tetszik, vitéz magyar legény,
A francziák császára kincsekben nem szegény!»
«Az angyalát! – kiáltám – uram, nem addig a!
De jósz a kapitányhoz lánczholdta franczia.»

És a diák ujonta szörnyet prüszenre rá,
De Hány ő beszédét tovább is folytatá:
«Mentünk és mendegéltünk, s kiérvén a sikon,
Egy hat lovas hintó áll előttünk gazdagon.

A hat lovas hintóban egy úri asszony ült,
Aranytól és gyémánttól ruhája nehezült,
A mint reánk tekintte: Oh Jézus Mária!
Kiálta; mert hogy ő volt Mária Luiza.

«Igy kell-e téged látnom, oh nagy Napoleon!
Én nagy felségű férjem, kegyetlen lánczokon?
S ki vagy te, jó vitézem, ki ötöt elfogád?»
«Vitéz Joannes Háry, – mondám – az angyalát!»

«Halld, a mit én tenéked itt mondok, jó vitéz;
– Szólt most az úri asszony, s mélyen szemembe néz -
Te oly vitézi tettet követtél itten el,
Minőt még egy magyar sem, mely nagy díjt érdemel.

Ha őt te elbocsátod, ígéretet teszünk,
Hogy holtom– s holtodiglan enyém tiéd leszünk.» -
«Az angyalát! kiáltám, felséges asszonyom,
Tudom, mi a becsület, legyen szabad rabom.

Szép asszonyért, szép lányért az igazi vitéz
Tüzet vizet kiállni, pokolba menni kész,
Vitéz Joannes Háry igaz magyar nevem,
Üljön fel a császár úr, – itt van reá kezem!»

És a diák szörnyűen s nagyot prüszent közé;
De Háry ő beszédét ekképen végezé:
«Mondottam és a császár legott elvágtatott,
De két kezembe két szép arany órát nyomott.

Az egyiket, gondoltam, kapitányomnak hagyom,
A másikat későbben elkérte hadnagyom;
Az angyalát! csak egyet tartottam volna meg.
Mert most el is hihetik, nem is, kigyelmetek.»

De ők hitték mindannyin, a potrohos bíró,
A vígadó legények, még a gonosz író,
A furfangos diák is nagyot hörpöntve szólt:
Nincs oly vitéz a földön, mint Háry bátya volt.

II.

Az obsitos látogatása Ferencz császárnál.

Nagy, derék vitéz kend, vitéz Háry János,
A sereg kend nélkül bizony nagy hiányos.

Vajh! sokat beszélt el sok vitéz dologról,
A mit ember nem hall hetvenhét országról,

Elbeszélte nekünk: Franciaországban,
A tengernek partján hogy járt Padovában,

Látván ő nagy partján óriási rákot,
Ollójával felvett egy lovas kozákot.

És midőn bejárta szép Tírolországot,
A stájer hegyekben oly magasra hágott:

Hogy haját a napnak lángja meg ne kapja,
A hegyet végiglen, csak hason mászhatta.

Máskor Mantovában kedvre táborozván,
Hétfejű sárkánnyal vitt mint egy oroszlán.

És ki tudná végét, és ki tudna mindent,
Vitéz Hány János, vajmi nagy vitéz kend.

De ha még ezerszer oly vitézlő volna,
Mint a mekkorának tudja kendet Tolna,

Azt nem engedjük meg, ily jó kedvben lévén,
Hogy ne mondatnók el e vidám tor végén:

Mint s hogyan járt el kend Bécsnek városában,
Király ő felsége látogatásában.

És az obsitos hős, társin eltekintvén,
Megsodorja bajszát, kettőt is köhintvén,

Kémlelődvé, nincs-e tán diák körötte,
A ki elprüsszentse jó magát fölötte.

De diák ez egyszer nem volt a bokorban,
Mind igaz hívó vett részt az éji torban.

S vitéz Hány János isten-igazában,
Elveté a sulykot ő bátorságában.

«Bécsbe – kezdé – Bécsbe, hát no hébe hóba,
Kedvem szottyán menni kis látogatóba.

Sok barátom él ott, s nem egy generális,
Sőt valót beszélve, maga a király is.

Kinek ő felségét a halál torkából
Én mentettem meg, nem messze Padovától.

Mentem mendegéltem – vagy mit is beszélek?
Gyors fakóm vitt hátán, mint igaz, hogy élek.

Hej ha élne, most sem látná senki párját,
S mint a szél elértem rajta Bécsnek várát.

És hogy a hajnallal a városba értem,
A király házára mindjárt ráismértem

Kétfejű sasáról, mely a háztetőn ül,
S mindennap egy tulkot költ el egy ebédül.

Ott fakó lovamról kényesen leszöktem,
A sövény fájához, mint illik, kötöttem:

Magam végig mentem az isterázsákat,
Egytől egyig ismert, régi jó barátot.

Végre eljutottam a tornácz végére,
Kezem egy ajtónak tevén kilincsére.

Vasból volt az ajtó, de nem nyílt szobába,
Szép fehér ezüsből másik nyílt nyomába.

Az ezüst után a harmadikba buktam,
Tiszta szinaranyból, ott be is nyitottam.

Hát nem is hogy én, de a mint rám tekintte,
Maga ő felsége szólt s magához inte.

«Isten hozta kendet, régi jó barátom,
Nos, hogy állunk – kérdé – frissen a mint látom.»

«Hála isten – mondám – megvagyok biz ott még!
Még a régi bőrben, mint láthatja fölség.

Jó fakóm is, az no, melyen ő felségét
Egykor megmentettem; járja, de a végét.»

S jó hogy említettem a szegény páráját,
Mert legott a jó úr így kezdé mondását:

«Hát ugyan hol hagyta a szegényt? azonnal
Istállóba vele, paradés lovammal:

Egy azon jászolból kapjon eleséget,
Még pedig aranyból» – s küldte a cselédet.

«Hát te már ettél-e?» kérdezé jószággal.
«Nem bizony még, felség! kérem átossággal.»

«Semmi no, csak ülj le – mondá és leültem, -
Van még vacsoráról egy darabka sültém.»

S asztala fiából egyben ki is vette,
S egy fehér czipóval én elém letette.

Erre bekiálta a mellék szobába,
«Van-e még, hej anyjuk, a slivoviczába?»

«Nincs bizony, felséges férjem és királyom,
Most kapá utolsó kortyát a lokájom!»

Szólott a királyné. «Ej no, küldjön el hát,
A zsidóhoz át, itt a pénz, egy gárdistát!»

Dictum factum, úgy lett, hej de nem hiába
Hogy királynak hozta, gyorsan is járt lába.

S Mózsi, nem hiába, hogy királynak mérte,
Fínomul kitellett, mondhatom, mértéke.

És a mint ekképen ittunk, eddegéltünk,
Régi harczainkról jóízűn beszéltünk:

Hát köröttünk egyszer oly sikoltozás van,
Mint mikor két tábor van hadakozásban.

A királyi urfik (most látám őket meg)
Czifra tarsolyomért összeverekedtek.

«Gyermekek! – kiálta rájuk édes apjuk -
Hát ki van a háznál, hogy ti hajba kaptok?»

Hát az angyalát is, vitéz Hóry bácsit
Egy sem látja? mindjárt parolát és pácsit.»

Dictum factum, a kis urfik rendre jöttek,
Vas markomba pompás parolát ütöttek,

Én pedig benyultam czifra tarsolyomba,
S egy-egy karajczárkát vettem a markomba.

«Nem, barátom, ezt nem engedem neked meg,
– Szólott a király – pénz nem való gyermeknek.

Pénzre több szükséged van neked, vitézem.»
Mire markomat már tömve, dugva érzem.

Szépen megköszöntem, rája elbucsúztam,
Jóllakott fakómat aklából kihoztam.

S a királyi abrak nem is volt hiába,
Mert alig került be huszonnégy órába,

S Bécsből itthon voltam, megcsinált gavallér,
Mert a pénz ezüst volt, s mind meg-annyi tallér.

Tallér, az angyalát! még pedig lázsiás,
Hej, hogy elfogyának, mint ezernyi sok más!

De azért az Isten tartsa meg királyom,
Soh' se lesz nekem több olyan jó barátom.

DEÁK SZAVA ÉS DEÁK SZAVAK.

Nem hallhatta *Deák szavait* termében az ország,
S fájt vala a vesztés a haza rendeinek.
Egyki nagyot gondolt, s nagy rögtön szóla deákul,
S im az egész gyűlés halla *deák szavakat*,
Melyike, mondjátok, volt kínosb elviselésre;
Nem hallhatni amazt, vagy pedig hallani ezt?

KANDALLÓ-DAL.

Kályha mellett fül a német,
Sert iszik s tobákol,
Fojtó szénnel fűt, süt és főz
A nehézkes angol;
Magyar ember kandallóba
Maga gyújtja fáját,
Versenyt szíjja fűsti mellett
Hosszu, nagy pipáját.

Üdvözöllek, jó barátim,
Kik meglátogattok,
E hazának jó, balsorsban
S nékem hívem vagytok.
Néked is, hej vándor, ott künn
Hóban és viharban,
A meleg kandalló mellett,
Ha magyar vagy, hely van.

Mint e cserfa légyen a szív
Ép s kemény a mellben;
Mint e láng lobogjon a szív
Tiszta szeretetben:
Szeretetben a hazáért,
Mely tettekre gyűjtson;
Szerelemben a leányért,
Mely megboldogítson.

Énkezemmel raktam a fát,
Lángját felszítottam;
A rakásban, a szításban
Két dolgot gondoltam:
Igy rakassék máglya, minden
Áruló számára,
S égjen el, mint itt ezen fa,
Ő a hon javára.

Másik, a mit elgondoltam,
Vágyam és imám lett:
Vajha lángra így lehetne
Szítani minden keblet,
Hogy miként e fahasáb itt,
A hogy égni látod,
Bárcsak annyit eszközölne,
– Meleget s világot!

Rakj a tűzre, szép leányka,
Barna kis galambom,
Tápot adni kell a tűznek,
Hogy felsustorogjon, -
Nem elég, szívben szerelmet
Gyűjteni szép szemekkel,
A dics az, fentartni lángját
Uj s új kellemeikkel.

És ti szíves, jó barátim,
És te messze vendég,
Gyújtsatok rá, míg a tűz ott,
Míg a szív itt benn ég!
Üssük össze serleginket,
Vígan egyre másra -
Sűrű nagy füstöt bocsátván
A nagy áldomásra.

A nagy áldomást a honnak
S minden jó fiának,
És a sűrű, hosszú füstöt
Régi borujának, -
Hogy, mi ként e füst sötéten
Nehezült fölébe,
Hogy, miként e füst, enyészszék
Semmiség ürébe!

De mi zúg künn a vidéken,
Mi süvölt fülünkbe?
A vihar hárfája zendül
Társas énekünkbe.
Rajta szélvész a viharban,
Rajta, társak itt benn!
Fölmelegszik lélek és szív,
Lelkes énekekben!

S ha dalunk oly hangosan szól
Mint a vész hárfája,
Ha szívünk oly melegen ég
Mint e tűz lávája:
Mit nekünk hó, mit nekünk tél,
Dermesztő fagyában?
Csakhogy a szív országában
Ébredő tavasz van!

A VÉSZ SZELLEME.

Lenn mélyen a földben,
Melynek közepette
A néma enyészet
Lakát felütötte,
Tanyázom én.

Világom az éjféli
Vak, síri homálya,
A rom diadalma,
Az élet halála
Én életem.

Köröttem üvöltnek,
A melyek uralnak,
Vad harcban a vészek,
Mint annyi hatalmak.
Csak int kezem -

S föllázad a szélvész,
Mely tombol alattam,
Zúgó paripáját
Bérembe fogadtam -
Elő, elő!

Nyakába hajítom
Kezembül a féket,
Nem nézve, hová, hol?
Bezúgom a léget -
Ki áll utat?...

Lesodrom a szírtet,
Mely csúcscsal eget vert,
Mint nádat az erdőt,
Mint pelyhet az embert
Odább fuvom.

Felszítom a szikrát,
Mely ős elemében
Sustorgva czikázik
A föld üregében,
S ha lángra kelt:

Órjási hegyekből
A földre okádom,
Hogy a mi van és él
A messze világon,
Hamvadjon el. -

Medrébe lesújtok
A néma vizeknek,
Hogy bőszen előttem
Mint rémek ügetnek
Hegy- s völgyön át.

Elöntni a földet,
Elnyelni az éltet,
Elsodrani mindent,
Mi veszhet, enyészhet,
Merüljön el!

S ha nyargal a szélvész,
Föllázad a tenger,
A láva tüzet hány,
Őrülten az ember
Porban jajong.

Felsíva kedemben,²
Magasra repülök,
Csattogva megállván,
Kéjárba merülök
Munkám felett! – -

Most, ember! emeld föl
Földet, a kevélyet,
Hirdesd, hogy erős vagy,
Hogy gyáva szeszélyed
A föld ura.

Gránit palotáid
Szédelgve inognak,
Kincsedre a tenger
Mélységi vihognak,
Hajód elült!

Mondd zöldnek a rétet
Kalászod aranynak, –
Árvíz iszapában
Temetve rohadnak
Vetéseid!

Csak állj ki, csak állj ki
A puszta vidékre,
Kiáltsd ki az átkot,
Vagy esdj fel az égre!
Késő vagyon!

Kétségbeesésed
Végső sugarául,
Utánad uszítom
Éjedbe világúl
Fáklyám tüzét!

És fenlobog a láng,
Üvöltöz a szélvész,
Megárad az árvíz,
Nincs semmi menekvés,
Sehol, sehol!

² Kedvemben

Csak én vagyok ébren
S órjási hatalmam -,
A vész diadalma
Fölöttem, alattam,
Az én dücsöm.

Király vagyok és úr
A merre halál van,
Rettegjetek engem
Életben, halálban
A vész urát!
MAGYAR HÖLGY.

Magyar hölgynek születted,
Áldd érte sorsodat!
Magyar hölgynek születni,
Nagy és szép gondolat.
Oh hölgy, ki azt megérted,
Mi szép vagy és mi nagy!
Rendeltetés az égből,
A földön áldva vagy.

Szépnek teremte isten,
Mert hölgynek alkota
Virág a hölgy, az élet
Szépsége, illata;
Gyöngy, drága s ritka gyöngy ő
A szívnek tengerén,
Szelíd és tünde csillag
A szerelem egén.

De te midőn születted,
Két hivatást nyerél:
A hölgyét s honleányét,
Mert hölgy s magyar levél, -
Te néked szebb, dicsőbb tért
Szabott a végezés;
Születni és szeretni -
Magyar hölgynek kevés!

Te egy *alvó* hazának
Lányául születél,
Főlébredő nemzetnek
Anyjává tétetél;
Mit érne tündökölnöd
Egy büszhödt tó fölött?
Mit, szép virágnak lenned
Gyász sirhalmok között?

Te néked korcs *apákat*
Jutott, ébreszteni,
Hazádnak tűzhelyéhez
Férjed téríteni,
S szived lángjába mártván
Vezér szövétneked,
Hazád szeretetére
Nevelni *gyermeked*.

Hogy legyen, a mi nincsen,
Egység e bús hazán;
Minden magyar, mi nem volt,
Csak honfi, honleány, -
Hogy egy gyűrűvé forrjon
Árpádnak nemzete!
S e szép arany gyűrűben
A gyémánt gyöngye – te!

Magyar hölgynek születted,
Tedd hívatásodat!
Egy hon nemtője lenni,
Mi szép egy gondolat!
Oh hölgy, ki ezt betöltéd,
Mi szép vagy és mi nagy!
Rendeltetés az égből,
A földön áldva vagy.

VAHOT IMRÉHEZ.

Pest, augusztus 1-jén 1844.

Ágat kivántál pályalombjaimból
S jegyzékeket, hogy életrajzomat
Megírd belőlük. Hagyd el, jó barátom!
Mit érdekelhet életem egy hazát,
Melynek (ne vedd dicsekvő álerénynek)
Még oly parányit adtam; mit nyerend
A nagy közönség vagy lapod veled,
Ha feljegyezzük, hol s mikor születtem,
Mit irtam és mit tettem ekkorig?
Ha az, mit irtam s tettem, önmagát
Föntartni képes, fenmarad nevem;
Ha nem: haláltól meg nem óv lapod.

Vagy azt jegyezzem föl, hol iskoláztam,
Melyik tanítóm vert legtöbb diákot
Fejembe, melyik büntetett leginkább,
Ha szép hazám nyelvén beszélni mertem...
Az iskolát nem úgy tanultam én,
Hogy édesen gondoljak vissza rá;
Lelkemnek azt, mit vágyott, meg nem adta,
S így én viszont adósa maradék.
Pécszet Virágon és Zalán-futásán
Csüggött szívem s a Himfy hősrégén;
Pesten cométának hitt a tanító
Mint ritka vendégét mathesisán,
S mert télen a könyvtárnak olvasóját
Jobban fütötték, mint szállásomat,
Tanyát ütöttem foliansi közt...
Az isten, a ki keblemben lakott,
A szent művészet tündér csarnokát
Mutatta fel lelkemnek álmain,
S mindent tanultam hangya-szorgalommal,
Csak azt nem, a mit az élet kivánt.
Miért mutatnál fel ily életet?
Melyet ha visszaélnem kellene,
Igaz, megint csak úgy élném magam;
De hogy fiam, vagy más kövesse azt,
Föltételetlen nem tanácslanám,
Mert irva van, ki e pályára lép,
Az a világgal már számot vetett.

Avagy kevés örömvirágimat,
És szenvedésem hosszú táborát
Irjam, s irassam újra általad?
Azok, barátom, mást nem érdekelnek,
Mint engem és legfőlegb titeket,
Kikhez szívem rokonszerelme vonz,
Az ősz szüléket s jó testvéreket,
Egy két barátot és a szende nőt,
Kiben megüdvözültem itt a földön.
Az öröm törékeny harmatcsepp, barátom,
Az a keserv is: míg a rét virágán,
Vagy a szemeknek pilláin ragyog,
Tükrözve áll gyöngyében egy világ,
A szép szivárvány minden színeiben!
De ejtsd tengerbe a csepp harmatot,
Vagy a világ ölébe könnyedet,
S ki mondja, hogy gyöngyöt vetél belé?
A tenger is, mint a világ is abban
Csak a vizet, a csepp vizet fogadja...
Maradjanak hát szívemé tovább is,
Maradjanak, barátom, birtokomban
Az öröm s keservnek átélt perczei.
Nekem s talán tinetek gyöngyök ők;
A nagy világ nélkülök ellehet. -
Tíz év előtt, huszonnégy éves ifjú
Meleg szívemnek érezvén ütését,
Sírtam magányom csendes rejtekében,
Hogy ennyi korra jutván, nem lelék
E nagy hazában szívet, mely szerelmet
Esdő szívemnek testvérlángolással
Megoszsa forrón égő lángjait;
Most újra sírok, edzett férfiú,
Hogy ennyi korra jutván, mily csekély az,
Mit vágyaimhoz mérve teheték.
E hon nem a lant és babér hazája,
A dalnok ihlett, ihletlen dala
Egyképen elszáll szellők szárnyain,
A nép nem érti meg apostolait.
S mi néha-néha visszazeng dalukból,
Nem a szívé, a sziklabércz echója.
Mit is törődik azzal a világ,
Az ég esőjén nőtt-e a virág fel,
Vagy hú kertésze könnyel öntözé?
Csak ablakán vagy keblén illatozzék!

Mi gondja rá, miből termett a gyöngy,
Melyet füzérben hord nyakán a nő;
Érzéketlen kis kődarabka-e,
Vagy érező állatka könnyűje?
Csak szép nyakát ékítse csillogása!
Mi gondja, vígan szőtte szálait
A száleresztő kis selyembogár,
Vagy életét temette el művébe?
Csakhogy szövése szép kelméket adjon!
Ez a világ – az a dalnok, barátom!
Vagy azt tudassuk szíves olvasóddal,
Mi rangban állok a polgári pályán?
Mily hivatalban, melyek címeim?
Kunyhóban élek avvagy palotában,
És több eféle fontos dolgokat?
Rangomra kurtán hangzanék a válasz:
«Író vagyok» – vagy ha hízolgeni
Szabad magamnak – «költő!» ebből áll,
Ennél egyébire nem vágyódom én,
S nagyobbra nem kell, hogy lelke törekjék.
Polgári pályám megvagyon nekem,
A legszivélyesb nő rokon szívében,
S egy gyermekimben szépen sarjadó
Családi élet földi édenében.
Ennek s hazámnak minden érverést
Szentelni, tartom legszebb hivatalnak;
S így czímem is csak úgy legyen s csak egy
Az emberé és a hú honfié.

HIT, REMÉNY ÉS SZERETET.

Téged *hiszünk*, nagy Isten,
Mindenható király!
Ki földön és az égen
Örökké vagy s valál,
Ki térben és időben
Mégfoghatatlanúl,
Múlt és jelen s jövőndön
Áldásként átvonúl.

Benned *remélünk*, Isten!
Mert nyilatkoztatád,
Hogy úgy imádkozhatunk mint
Kegyesszelid atyát,
Ki szent gondviseléssel
Fejünk felett viraszt,
Ki tévedőknek is nyújt
Szelid, kegyesszelid vigaszt.

Téged merünk *szeretni*
Fiadnak általa,
Ki szent, dicső tanával,
Mely szeretetet vala,
Az isten és ember közt
Szent híd gyanánt felállt,
S ki által így az ég s föld
Egy szép egészszé vált!

Téged hiszünk, nagy Isten,
Ég, föld dicső ura,
Benned remélünk, Isten!
Szelid kegyesszelid atya.
Téged merünk szeretni
Fiadnak általa;
Mert te vagy a szeretet
Legtisztább hajnala!

MAGYAR LEÁNY DALA.

Magyar leány vagyok -
E szóra szívem feldobog;
S ha nem dobogna hangosabban,
Kitépném enmagam...
Inkább mi sem, mint nem magyar szív,
Ez esküm s jelszavam!

Magyar leány vagyok -
Hazám nyelvén szólok, tudok;
E nyelven esdek istenemhez
Imámban a honér;
E nyelven esküszöm szerelmet,
Síromba ez kísér.

Magyar leány vagyok -
Szívemben, érzem, láng lobog,
Szeretni egykor tiszta-híven,
Szeretni lelkesen...
De kit szívem választ, magyar fi,
És honfiú legyen!

Magyar leány vagyok -
Magyar nő lenni lángolok,
Hogy szebb, nemesb jövőt teremtsék,
Mint volt a múlt s jelen,
Hol minden férfi honfi s a hölgy
Mind honleány legyen.

Magyar leány vagyok -
Mert lenni más nem is tudok,
A könyv, mely lelkem nemesíti,
Rosszabb-e, ha magyar?
S a honi kelme, melyet öltök,
Tán rútabbúl takar?

Magyar leány vagyok -
S az lenni síromig fogok,
Ne légyen a hon, dalnokával
Sohajtni kénytelen:
Hogy nőtlen ország Magyarország;
Mert hölgye – idegen!

Magyar leány vagyok -
Érzem, ha szívemhez nyulok...
Magyar leány és hon leánya,
Mily büszke öntudat!
Hitem, szerelmem szent könyvében
Ez legszebb ágazat!

BEZERÉDI ISTVÁNHOZ.

Pest, januárban 1845

Hallám a hírnek gyász kongásiból
A nagy csapást, mely kebledet találta,
A szörnyü rablást, melyet házadon,
Elkövetett az ó év anyala,
Hogy megrengett belé az ősi ház,
Meg férfi kebled gránit temploma.

S midőn az új év földerült reád,
Feldúltan állott a ház, a kebel,
Mert a mi éke és reménye volt,
A testben és lélekben ékesen
Fejlett virágot, szíved büszkeségét,
Tolnánk virágzó *Flóráját*, halálos
Lehelletétől elhervasztva lelted.
Hallottam és elképedék,... előttem
Állott egész nagyságában keserved:
A gyermekvesztés sajtó érzete,
Mely átnyilalta kebled húrjait,
A kín, a hosszú, tompa fájdalom,
Mely rákövetkezék, előttem állt, -
S nagy vakmerőség volna, érezem,
Ily kínok ellenében, a vigasznak
Szavát emelni, rút szentségtörés,
Sajtó sebeit föltépní általa.

Te nem szorúltál érzelő vigaszra,
Elég neked, ha résztvevő szivekkel
Találkozol. Lelked magasztosabb,
Kebledben edzett férfi szív dobog,
S nagyobb csapás nem görbitendne meg;
Mert mind a kettőt *egy nemzet* baján
Edzéd meg, egy hullámon hányatott
Ország hajóján neveléd szilárddá...
Te a hazáé vagy, – nem durva Brútus,
Ki hajthatatlan sziklaként tekinti
A bárd alatt elhullni gyermekit,
S a mélyen érző szív legemberibb
Tolmácsait szégyenli, a könyűt;
S nem is könyűkben fürdő asszonyember,
Ki lágy panaszba fojtja életét;
De mint a régi Hellás hősei,
Szálkardra hívod üldő sorsodat,
Melynek minél nagyobb csapása rajtad,
Annál erősbnek érzed karodat,
Annál magasztosb hévvel gyúl ki benned
Az égi szikra: tenni halhatatlant.

Im mostan is, míg törzsöd pusztítója,
A zord halál kegyetlen angyala,
Házad köré cyprusberket kerít:
Te a hazának sivatagjain
Egy nagy oasiszt ültetsz, mely utóbb

(Az isten adja, hogy megérd) virágzó
Kertté bűvölje Brassóig Posonytól
És Kárpátoktól Ádriáig e hont!
És míg az ó év fájdalmas sebet hagy
Házad– s szivedben: Te az újat azzal
Kezded, hogy a honnak egy ó sebére
Erőd szerint első rakj gyógytapaszt,
Midőn nemes lelkednek ösztönéből
Első sietsz, nem szóval és csak elvben,
De tettel a *közterhben* részesülni.
Légy üdvözölve, Tolna büszkesége!
S engedd, hogy én is, Tolna hú fia,
Hazánk első adózó nemesének
Egy tölgygalyat kötözzek homlokára,
S kevély örömmel hirdessem hazámnak,
Hogy ennyi milliók között ez évet,
Kik azt megüdvözölték e hazában,
Bezerédi üdvözlé meg legdicsőbben,
Midőn kezdedben, mintegy istenülve
Ez oklevéllel léptél, tapsaink közt
Az ujdon évbe, vajha mint te *be*,
Mások belőle akként lépjenek *ki!*
S ne légyen egy magyar nemes hazánkban,
A ki magasztos példád ne kövesse!
Azok pedig, kik táborunknak eddig
Elméletet hánytak föl félszegen,
És puszta szép szót, elnémuljanak!
A vád ezentúl megczáfolva áll,
S barát és ellenoldal egyaránt
A tettek emberét tisztelje benned.

Igy lesznek íme, nagy hazámfia,
Az üldöző angyalnak sebei,
Miket szivedbe döf tűzfegyvere,
Gyémánt-kövekké honfi-melleden:
És a halálnak cyprus-ágiból,
Babér-füzért fejedre így varázsol,
Ki kebeledben él, a genius,
A halhatatlanságnak angyala.

ZRINYI ILONA.

1699.

Munkács magas várában ül Zrínyi Ilona,
Körötte vérbiborban a tájék alkonya;
A karszék, mely nyugalmat fáradt testének ad,
Márvány pallóra ejti ruhája bársonyát.

Karszék előtt asztalka, aranyzott lábakon,
Asztal fölött kitérve nagy kapcsos könyv vagon;
A könyvet a magas hölgy csak most lapozta át,
S mintegy pihenve rajta nyugasztja hó karát.

Fürtös fejét a könyvről majdan fölemeli,
S felcsillog a könyúcsepp, mely szép szemét teli;
Ilyen, midőn fenséggel, de fellegek közül
A nap, megtört sugárral, az égen fölmerül.

S hosszan, sokáig néz még e nedves pillanat,
Mig nedve gyönggyé fagyva, arczán alászalad, -
Mert, melyet olvas a könyv, nagy dolgokat jegyez;
Dicső, de gyász családja gyász krónikája ez!

Olvassa *szép apjáról* Szigetvár ostromát,
Hol honja veszni hagyta legelső bajnokát,
Ki húszezer törökkel raká körül a sírt,
Melyet dicső nevével a hir könyvébe irt.

De a ki, bár dicsón halt, mint áldozat esék -
Mert a dicső dicsére szűkkeblű törpeség
S vágytársi féltékenység irígy agyart fene;
És Zrínyi Miklós vesztét megérte ellene.

Nagyapja, György, öröklé Miklós erényeit,
De együtt örökölte irígyit, ellenit;
Országos harczi híre, ajkán a nyílt szavak,
Wallenstein táborában szálkául voltak.

S a fővezér Prágában asztalt terít neki,
De *ételét* a hősnek éltére tette ki,
A németek vigadtak, folyt Rajna tűz bora;
De Zrínyinek utósó a szörnyű vacsora!

Olvasta *nagybátyjának*, más Miklós életét,
A nagy hirű vitézét, a kedves dalnokét,
Ki észszel a tanácsban, fegyverrel a csatán,
Ki lantja zengzetével tündöklött két hazán.

S kit, mig pápák s királyok méltatják érdemét,
Honn Montecuculinak ármánya elveszít,
S kinek akár a vadkan akár csel ölte el:
Ártatlan ontott vére kiált az égre fel! -

Olvasta és erében megjegyedett a vér:
Péter, *tulajdon apja*, kit most a gyász sor ér;
Kit, mert a sérelmnek emelte zászlait,
Bécsnek ítélőszéke palloshalálra vitt.

Péterrel hullni látja s elveszni egyaránt
Anyjáról *anyabátyját*, a hősi Frangepánt,
S könyút ejt és átkot mond a véres nap felett,
Mely a testvércsaládnak ily rémes sirja lett.

Olvasta *első férje*, Rákóczy napjait,
S még egyszer átfogatja lelkének lapjait,
Hol régi csalt remények, nagyság s fény álma jár,
Vágyának egykor réve – most csak sirhalma már.

Hol sorsa szövedékén mint hosszú gyász fonál,
Egy cselszövő napának vészjósló képe áll, -
S csendes, szelid imát mond szegény Rákóczyra!
Báthori Zsófiáért könyezni nem bira!

A gyásznak nincs-e vége? s te sorsok himnöke,
Sötét könyv, a kapocscsal, koporsó vagy-e te?
Nincs vége még a gyásznak, mert él még Zrínyi vér!
S a könyv az érczkapocscsal még tápot egyre kér!

S még olvasott tovább is Munkácsnak asszonya,
Saját házában áll ott hanyatló alkonya;
Benn *második férjének* döbbszó rajza van,
Egy háborított tenger, vész csapkodásiban.

Elhagyta a szerencse, elhagyta Tökölit;
Árulóvá lett rajta ember, szerencse, hit,
Török rabságban tartják őt, Bécsnek karjai,
S Munkács alatt – mi kell több? – Karaffa ágyui.

De rendületlen áll még a várnak kőfala,
Erőben és reményben áll Zrínyi Ilona;
Az ostromló seregnek ágyúgolyója száll
S az úri hölgy székénél a bársonyban megáll.

«Nem szenvedett-e már meg, oh isten, e család!
Mikor veszed le rólunk karodnak ostorát?»
Szólt s felriad helyéről az ékes úri nő, -
Egy viharoktól sújtott, de büszke czedrus ő.

«A könyvet nyitva hagytam! kezemben a tolú,
Mit írjak még beléje, derú-e vagy ború,
Mit végzésed parancsol?» – s a tollal szép kezén,
Áll, istenétől várva, mi lesz a végzemény...

S megnyílik ím az ajtó! Bécsből egy gyors követ
Öcscséről, Boldizsárról ily hirrel érkezett:
,Öcsédről, Boldizsárról hirt hoztam, asszonyom!
«Szólj – mond a hölgy– ártatlan fogságát jól tudom.»

,Már nincsen börtönében! – mond tompán a követ! -
Sok év után igazság győzött a bűn felett;
De haj, mit ér az ifjan-őszültnek, hogy szabad?
Agyában örült lelke örökké rab maradt.'

«Isten ne hagyj!» – kiált fel a hölgy s székébe hull?
Vélnéd egy szikla rendül a föld ingásitul.
«A legutolsó Zrínyi – szól s kínja iszonyú! -
Van-e kezében, isten, több töviskoszorú!»

A gyászkövet kifordul, utána mint a fal,
Sápadtan és fehéren, beront egy ór s rivall:
«Mentsd meg magad s a mid van, kegyelmes asszonyom,
Elárult rőt diákod, a hűtlen Absolon!

S mit három éven által mint hős oltalmazál,
Munkács utósó várad császár kezére száll;
Reád pedig s fiadra Bécsnek fogsága vár!»
S szólt még – midőn Karaffa előttök álla már!

«Karaffa e teremben; sokat mért rám az ég!
– Szólt megadással a hölgy s főlegyenesedék -
Legyen, vezér, meghozva a legfőbb áldozat:
Vidd Bécsbe meg, mert úgy kell, meghódolásomat.»

«Kötésünk áll, – folytatja – én s népem hódolok,
S fiam kezesnek elmegy, többet nem adhatok...
A nő kitépi nektek kebléből gyermekét,
S ti – megnyitjátok érte férjemnek börtönét.»

Szóltott s gyengéd karokkal átfonja kis fiát,
Hosszan végig csókolja szép arczát, homlokát.
«Vidd most, vezér! de tudd meg – szóltott, – hogy a helye,
Honnan kitéped, véres – s ez anyja kebele!»

S a könyv, az érczkapocscsal, ujjabb gyászszal telék,
(Hogy a gyász rajzolója, a toll, nem vérezék!)
A toll s a lap nem vézrik, de annál véresebb
A legnemesb hölgy szívéen az óriási seb!

S harmadszor nyílt az ajtó – a hölgy sikoltva kél,
Tököli lép elébe, – most már mindent remél!
«A bécsi szótartók; szabad vagy s újra itt!»
Kiált s férjére fonja, mint repkény, karjait.

,Szabad – ha úgy akarjuk – mint légben a madár,
Kit egyaránt lőhet le vadász és vadkufár!
Viszonz a férj sötéten s gúnygörcscsel ajakán. -
Földönfutókká lettünk; számúzték, Ilonám!

«Nincs hát egyéb számunkra csapásnál!» szól a nő,
S áll megtompult érzéssel, dermedten mint a kő,
A nagynevű családnak utósó sirköve, -
A könyv utósó lapja nevével telve be!

S hajóra száll férjével, roncsolt hajó maga,
Melynek nehéz viharban ketté tört árbocza;
Melyen kötél, vitorlát széthasgatott a szél -
De érczerős keblében töretlen a szív él.

Rég sir takarja immár férjével Ilonát,
Szép Ázsiának földé nem bántja hült porát;
A könyv az érczkapocscsal itthon maradt nekünk,
Illik: szent borzalommal benn szétekintenünk!...

KELET NÉPÉHEZ.

Mi vagyunk-e még a hét vezérnek
Sarjadéki, tiszta, szittya vér?
Mi vagyunk-e vére még a vérnek,
Melyet ontott a szent hét vezér,
A midőn nagy Árpád nemzetének
Hont szerezni esküt esküvének?

Ők az esküt, a szentet, kimondák,
S vérben itták rá az áldomást:
Mi, kikért a hősi vért kionták,
Elfeledjük a nagy tartozást?
Vagy tán nem köt, mert nem esküvésünk?
És a vér, mit ittak, nem mi vérünk?

Itt van a föld! Kárpátok tövében,
Völgye, halma e vértől kövér:
A kaszás derékig áll fűvében,
Dús kalászin áldás a kenyér!
S van hizalmas nyája, van borága,
Drága érczet rejt a bánya ága.

Im de a föld, oly gazdag magában,
Mért virágzék csak felére fel?
Mert a föld lenyügző bérigában,
Mert a nép rajt bérigát visel;
Mert a földön ég malasztja mellett
Emberátok vad burjána termett!

Itt van a víz! négy folyó medrében,
Dráva, Száva, nagy Dunánk s Tiszánk;
Annyi életér a hon szivében,
Mennyi cseppje áldást hozna ránk.
Itt a tenger, ór gyanánt a szélen, -
Mint egy isteneszme terjedékben!

Im de a víz, négy folyód zugása,
Többször átok, mint áldás, mit ad;
Négy szilaj mén ádáz nyargalása,
Mely kocsit kocsissal elragad -
S tengerünket, ész és kor daczára,
Tétlenségünk vas lakatja zárja!

S itt van a nép! mely nyolcz századon túl
A nemessel együtt vérezék,
Mely ekéhez, kardhoz egyaránt nyúl,
A hogy a harcz kérte vagy a bék;
Itt van a nép, vére még a vérnek,
Sarjadéka a szent hét vezérnek!...

De a népet megtöré igája,
Nyolcz száz évet könnyyel áztatott,
És ha van, tövisből van virága,
És ha vet, magának vet magot?
Láthatára sűrű, vastag éjjel...
S fáklya nincsen, mely oszlassa széjjel!

Mi vagyunk-e, mi vagyunk-e, kérdem:
A nagy Árpád sarjadékai?
Mi vagyunk-e, váltva ősi véren,
Ős elődink méltó fiai?
Kik, midőn véren hazát szerzének,
Nagy, dicső nemzetté esküvének?

Az elődök a törvényt kimondák,
S megtarták az eskü szent szavát:
Hogy, kik mint ők véröket kiontják,
Legyen egy a nagy nemzetcsalád, -
És, ki híven küzd a köz hazáért,
Köz javából egyaránt vegyen bért.

Mi a törvényt esküt és a népet
Megvetettük sok száz éven át;
Jog fölé a kény hatalma lépett,
S szörnyen megcsonkult az őscsalád!
És a földön, vízen és a népen
Isten átka fekszik szörnyűképen!

Fel tehát, ha még egy szikra benned,
Fel, keletnek népe, tetterre fel!
Őseidnek lelke még-e lelked?
Megmutatni új, nagy esküvel.
És az eskü szent zsolosmaképen
Kárpátoktól Adriáig érjen.

Oldassék meg a földnek bilincse,
A tulajdon szent legyen s örök;
S lésszen a föld népeidnek kincse,
Színarany az istenadta rög;
A mi szárnya a madárseregnek,
A szabad föld az a nemzeteknek!

Fékre vedd a víznek tombolóit,
A világnak nyisd meg kapuját -
Őt világrész lássa lobogóid,
Lássa gályáidnak árboczát!
Tenger a föld vére, – lüktetése
Népek– és hazáknak érütése.

És a nép, mely vér a régi vérből,
Nyerje vissza régi részjogát:
Osztalékát vízből és kenyérből,
És a törvény védő paizsát;
S mert terhet visz, oszt a köz hazáért:
Köz javából egyaránt vegyen bért!

És te isten, a véghetlen égben.
Magyaroknak védő istene!
Szentesítsd meg összes összeségben
A mi esküt a nemzet tevé, -
Add hozzá az ember legfőbb kincsét:
Szabadítsd fel a *szellem bilincseit!*

S fény, dics árad Árpád nemzetére,
Mely megérti vére érdekét;
Vagy halál lesz hosszú bűne bére,
Mint ki elvetette istenét -
És betelve ezredévi átkunk:
Hogy magunktól jöjjön pusztulásunk!...

A ZARÁNDOK.

Ott volt Palaestinában
Mint bűnbánó barát;
Fejére hinte hamvat,
És ölte szőrcsuhát.

Saruját elvetette,
Hogy merre tévelyeg,
A kő s útféli túske
Talpat tépdezze meg.

Bőjtöt szabott magára,
És kínos szomjazást;
Magát bántatni hagyta,
De ő nem bánta mást.

Hosszú zarándok-útja
Imádkozásba mult,
Ah mégis lelke, mégis
Nyugodni nem tanult.

A Szentföldről Rómába
Ment új sanyar között,
A pápa szent székénél
Két térde megtörött.

Sirván borúlt lábához:
«Oh mondd meg, szent atyám,
Nagy bűnömért bocsánat
Ha száll-e én reám?»

S meggyónja borzalommal
És súgja nagy bűnét...
A pápa összecsapta
Imára két kezét.

A kegy sugára arczán
Haraggá változó,
És ajkin mint az égnek
Dörgése zeng a szó:

«Istennél a bocsánat!
S bűnért irgalmazás;
Csak egy, mit nem bocsát meg...
A hazaárulás!»

ÁLDOMÁS DEÁK FERENCZRE.

Ápril 20-án 1845

Csordultig áll a telt pohár
Somlyó arany nedvével,
Csordultig telve szívem is
Kedvemnek érzetével;
Kelyhem– s szívemnek fenekét
Ma még mindenki lássa -
Az áldomás, mit ma iszom,
Deáknak áldomása!

Midőn pohárt tölt a magyar,
Előbb azt föl nem önti,
Mig égre nem fohászkodik,
Vagy társra nem köszönti:
S így a magyar, ha bort iszik,
Nagyot, dicsőt említhet;
Az áldomás megszenteli
Hő ajkin a beszédet.

Hiún tehát nem játszom én
Deák dicső nevével,
Midőn együvé fűzöm azt
E bor nemes gyöngyével;
A gyöngyfűzért mint áldomást
Tölt poharamba ejtem:
S hogy érte ittam veletek –
Halálig nem felejttem.

Fel, fel tehát, mint a patak
Somlyó aranya folyjon!
Minden pohár, minden kebel
Fenekig felbuzogjon!
Mert mint a földnek feneke
A legjobb érczet rejti,
Tengerbe istennek keze
A legszebb gyöngyöt ejti.

Miként a szívnek rejtekén
Az érező kebelnek,
A szív leghőbb érzései
Látatlanúl teremnek:
Úgy a pohárnak fenekén
Utósó csepp borában
– Ki nem hiszi kísértse meg -
A legnemesb ital van!

De ezt a cseppet azután
– Hogy senki ne felejtse! -
Mindenki, a ki itt vagyon,
Deákunkra köszöntse!
Úgy légyen a vér benne vér,
Igaz, való magyar vér:
Mint poharát kiiszszá ma
Az ország Deákjáér!

BARNA BANDI ÉS KEDVESE.

Szép finom lent sodra pergő rokkafán
A menyecske, czifra mint a tulipán,
Csipkés ujjá gyolcs ingének hófehér,
Tarka szoknya s kendő rajta mint a vér.

Rokka mellett a menyecske fenviraszt,
Várva várja, kinek gondja, a kit, azt.
«Hej galambom – így sohajt fel – kedvesem,
Tán hogy már ma nem is lát meg én szemem!

Jaj biz érted még ma szívem meghasad,
Fehéríteni nem is kell már fontamat;
Könyeimmel hófehérré áztatám,
Szinte szemfödélnek illenék reám.»

Szólt, s kívül az éji szélvész rája zúg,
A falórán tizet szólott a kakuk,
De nem zúg a szél, sem óra annyira,
Hogy kívülről mégis neszt ne hallana.

Lónyericést hall, s rokkája elakad,
A pitarba, tudja kihez, kiszalad.
A pitarban hóka lován Bandi áll,
De lováról most az egyszer le se száll.

«Egy ital bort, Borcsa, lelkem frissibe!
Négy órája hogy nyomomban a megye;
Még csak a hidig juthassak el hamar,
Azt felrántom, s túl az erdő eltakar.»

S friss italt hoz a menyecske, enyhadót,
Ad mellé egy hosszú csókot, biztatót.
«Soha mint ma, oly forrón nem vártalak;
Jobb lesz mégis, hogy megmentve tudjalak.»

S a zsvány száll, mint szellő, mint gondolat,
A menyecske szívverése elakad;
Piros arcza elhalványul mint a fal,
Lódobogás, százszoros az, a mit hall.

Az igazság van nyomában Bandinak,
Már a hajdúk a kert alatt hajtanak...
A menyecske nem gondol csak Bandira,
S rémes eskü száll vonagló ajkaira.

«Meg ne fogják, istenemre, a ki él,»
És kezében fáklya lesz a rokkanyél...
A zúgó szél mintha mondva zúgana...
S pillanatban lángban áll a kis tanya.

Hol van a szív, mely ne könyörülne meg
Égő házáért siró nő könnyinek?
A tüzet eloltották a pandurok, -
Barna Bandi már a folyón túl robog!

Pandurokkal Bandi nem találkozott, -
Ámde kedvesével még kezét fogott.
«Felgyújtottad életemért házadat,
Hol fogod most kipihenni magadat?»

«Ád az isten nyáron árnyat, lágy füvet,
Télen által ránk terítjük szűrődöt,
S ha még a rakásfa sem lesz jó meleg,
A meleget forró csókom hozza meg!»

AZ ÉJI LÁMPÁHOZ.

Jó lámpa, régi társam és virasztóm,
Előled az éj korma elhalad;
És én tövises pályám bérczes utján
Közelb, közelb vergődöm általad,

Vedd háladásom a nyújtott világért! -
De ah, mi ez? elalszol-e tehát?
Költőd, ha kell, világokat teremthet,
De nem teremtheti meg – olaját...

Minek kívánjak fényes ragyogást,
Elég, ha tettem, a mit te nekem...
S ha egy könnyű hull is sirom porára:
A nap fényét nincs mért irigyenem!

HAZÁMHOZ.

1846.

Hazám, hazám! Árpád dicső hazája,
Multadban szépnek, nagynak hős tanyája!
Mivé levél e szűk jelen karán,
S mi vár reád még a jövő nyomán?
Im elhalának a dicső apák,
Kik érted szívök vérét áldozák,
Kik megrakák a nagy épületet,
Melyet csodált és félt nyugat, kelet,
S a hét vezér hajh! s Árpád szent neve
Emlékeinkben már csak hitrege!

Elhaltak István, László, szenteink!
Kálmánról vannak csak sejtelveink;
Tudunk kevéskét Béla harcziról,
A vad tatárok bős csatáiról;
S a pusztítás nem fájna annyira,
Melyet hazánkon tett dúló kara:
De pusztítóbb volt a halál szele,
Mely Endrével vég ágát törte le
Az ősi törzsnek. A vér elfogya,
Melyet nagy Árpád e honnak hagyta!
Helyébe új vér szívárgott belénk...
S mi változást alighogy éreznék!

Elhalt Lajossal nagy Mátyás király,
Nevére még csak emlékkő sem áll!
Dicső apjára ha emlékezünk,
Magasztosabban lángol kebelünk;
De szent erényét, hány, ki követi?
Mint ő, hazáját úgy ki szereti?
Nyomban követte őket a csata,
A mely Mohácsnak «sír» nevet ada;
A sírnak hantján könyekhez szokánk,
S midőn fölérzünk – készen volt igánk.

Igát viseltünk gyáván, csúfosan,
(Gyalázatunk könyvünkben irva van)
Igát viseltünk Árpád fiai,
A hős, szabad nemzetnek sarjai!
Békóban a nép nyögve görnyedett;
A hős csatában küzdve elveszett;
A hon javát, savát – hallgasd meg ég! -
A zsarnok és – az áruló szedék.

Kiszervedők ezt is. Megtört igából
S ketté hasított láncz kemény vasából
Fegyvert kovácsolt Árpád gyermeke,
Szabadság lett győzelmi éneke;
És elvonulván a nehéz vihar,
Új életet kezd élni a magyar.
Honába visszahozta két kincsét;
Vallása istenét és szép nyelvét,
S lerontva külbálványok szobrait,
S mindent, mit abba ellensége vitt,
Kinyitva nékik isten templomát,
S szabad tanácsa szabad csarnokát;
Onnan miként a csattogány dala,
Költő lantjáról szerte szárnyala.

És most – ez új lét, új regg hajnalán
Indulsz-e újra veszni, én hazám?
Állásod, oh hon, aggalomra költ;
Ingóbb alattad, mint tán volt, a föld.
Ön táborodban a vész mételye,
A súlyedésnek megkapott csele:
Félig kivívott szép babéridat
Még föl sem tűzted jól, saját fiad
Saját magadtól megírígyeli,
Egymás fejről dühvel tépdeli.
S részeg tanyákon ittas kortesek
Közé hajítja. Őt más érdekek
Vonják, nagyobbak, mint a szent hazáé -
A hivatalkór, s kártya-asztaláé...
Isten! ne hadd, hogy kit oly sok vihar
Nem dönthetett meg eddig, a magyar,
Tanuljon végre *hazaárulást*,
S magának adja meg a végcsapást!

EGY NAGYÚRI KASTÉLYBAN.

Gödöllő, 1846. május 31.

Ki helyhetett e bájvidék ölébe,
Némán borongó kastély, tégedet?
A természet s művészet frigybe lépe,
Ékitni nyájas, szép környékedet.

Körötted a kert, nagyszerű diszében,
Az új tavasznak pompájában áll;
Zöld lombjaid közt, édes hangcserében,
Ezer madárka lejt és hangicsál.

Itt tarka népe a virágligetnek,
Ott a mosolygó rét enyelg körül;
Amott az ősi sorfák integetnek,
Lankadt kebelnek édes enyheül.

Ezüst tavadban rátartó negélylyel
Uszkál hattyúid játszi serege,
S a hányszor benne megfürdik szemével,
Szebben derül fel a táj kék ege.

Mérföldre terjedt nyéked³ egy kis ország,
Ezernyi vadnak ád mentő tanyát,
Völgyed hűsében a gazdag majorság
Dúsan mutatja barmaid sokát.

S köröskörül a helység duska népe,
Mint raj sűrű és forr fáradatlanul
Mindütt az élet és a munka képe!
Ily képen a szem s szív megittasul.

És mindezek közt, ennyi báj körében,
Némán te állsz csak, kastély, egy magad!
Mi átok ül épületed kövében,
Hogy rajt ez élet viszhangot nem ad?

Volnál sötét rom, pusztaság tanyája,
Megérteném e síri csenededet...
De im tetődnek fenáll koronája,
Fehér faladhoz jártas út vezet.

³ Nyék = környék.

Kapud kinyílik, a pitvar seperve,
Virágsorok közt a lépcső megyen,
S a néma kastélyőr kegyét kinyerve,
Végig megyünk a pompás termeken.

Dús termeid fényt és pazart lehelnek;
A fényes bútor vendégkészen áll;
Itt hangszerek, ott játzművek⁴ hevernek,
A fal remek föstvényekkel kínál.

Mindent találok... csak, ki ennyi kincsen
Örülne, embert nem és életet!
A fény s pazar holt, mert gazdája nincsen...
A szív szorongást érez kéj helyett.

Hol állok én? élőknek csarnokában?
Vagy néma holtak közt járok, kelek?
Mindütt kísértetes, mély hallgatás van,
A tárgyak újak s mégis régiek.

Egy Herculanium süllyedett-e itt el,
S most régi keble újra felnyilott?
S én itt magasztos, szent, gyermekded hittel
Csodálhatom a régi szép– s nagyot?

Nem, nem! szobáid tündér ékessége
Újabb időnek hordja bélyegét...
Ez egy magyar családnak ősi fészke,...
Csak az hagyhatja így el örökét!

A fecske visszatér szerény lakához,
A gólya régi fészkéhez siet,...
Csak ember, a ki hűtelen honához,
Vadász hazáján kívül élveket.

LEVÉL VACHOTT SÁNDORHOZ.

Pest, júliusban 1846.

Te vígan éled s egyszerűn, barátom,
Künn a vidéken élted perczeit;
Boldog, mivel nem érzed a világnak
S az embereknek cselszövényeit.

⁴ Játzmű = játékszer.

Mindenkor édes andalgás borít el,
Majd a vidáman csörgő csermelyek,
Majd berkeidnek enyhadó homálya
Lelkedben édes kéjt ébresztenek.

S eltelve dőlsz a Músa bájölébe,
Zengesz szerelmet, és zengesz hazát,...
Egyszerre kedves nőd virágokat hoz,
S megkoszorúzza szíve dalnokát.

Igy múlnak évid, míg a holt falak közt
Én mint tövéről vágott ág vagyok,
S a büszke város pompás csarnokában
És cifra bábjain jéggé fagyok.

Boldog, kit a lant koszorús leányi
A szent költészet szárnyán hordanak,
Kinek lantjára s ihlett homlokára
Rózsák– s babérból fűzért fontanak.

Nem bántják annak szíve nyugodalmát
A nagy világnak színjátékai,
S ha ragyogás és fény dagasztja keblét,
Az *érdem* bérét kérik vágyai.

És míg a hivság lelketlen csoportja
Mulékony földi élvezéért siet:
Ő a dicső természet égi keblén
Nemesb valóval tölt lelket, szívet.

S a kis pataknak csörgő szökdélése,
A víg madárka zenge hangjai
Lesznek szerelme – s mint ezek vidámak,
Élet– s erőben dúsak dalai.

Ah, éltem én is, éltem én, barátom,
Arkádiának báj virányain,
Csüggtem barátság– s forró szerelemnek,
Csendes középszer boldog karjain.

Most mint az angyal, kit Isten haragja
A fényes égből el-kiszáműzött,
Állok kopár falak közé szorítva,
Járok szű nélkül szűtlen nép között.

Az ifjú álma, férfi küszködési
Partot nem érnek itten, érezem;
Mit érnek álmim, mit legszebb reményim,
Ha küzdelemben kell elvérzenem?

Mit ér a lant, hideg, kopár falak közt,
Ha zengeménye tompán visszahull;
Mit ér, ha volna koszorúm? sirok közt
A koszorú is bágyadtan virúl.

Adj csörgő csermelyt, fris szellőt, barátom!
Zengő hegyek közt árnyas berkeket,
Hol én a pap s oltárom a természet,
Hol rám a kék ég s a zöld rét nevet.

Elmondom én is még ott a dal árját,
S a dal zsolozsma léssen ajkimon;
Nap és a hold lesz csendes hallgatója,
S szellők viendik völgyön, ormokon!

Mit bánom én, mit, hogyha hallgatóim
Közt lesznek-e, nem lesznek emberek?
Ott lesz az erdő, ott a bércz echója,
A kik dalomra tetszést intenek.

Ott lész te s szép nőd, ott lesz kis családom,
Anyjával a lány s két pajkos fiú...
Hol kell, barátom, mondd meg, és mi áron,
Költőnek ennél kedvesb koszorú?

ŐSZI DAL.

1846.

Elküldtem őt, hozzon virágot,
Mert nemcsak a tavasz,
De hoz virágot még az ősz is -
S elment a kis ravasz.

Elment, de ekkor gondolám meg,
Mi gyermek-kábaság!
Már rég a szőlőt is leszedtük,
Hol nőne most virág?

És im betoppan a virággal,
Egy zöld csomó kezén;
Mint édes ajkán, friss eperke
Piroslik levelén.

Oh ősz! ha ily bűvös varázsszal
Bir szent lehelleted,
S az ég szabadján a gyümölcsöt
Másodszor érleled;

Oh, bájos ősz csodás fuvalma!
Hozzád száll hő imám:
Te jársz át érlelő szeleddel
E senyveteg hazán!

Hogy a mi fattyusarjadékok
Hajtott a ki kelet;
Mit érlelés helyett, tűzével
A nyár ki égetett,

Te hozd újabb virágozásra!
Nem kérek én csodát;
Az ő helyett egy é betűcske,
Megmentné a hazát!

A PÁSZTORTÚZ.

Sötét az éj, a merre eltekintek,
Alig két lépésig terjed szemem;
Gyermekkoromtól ismeröm e tájék,
Hová visz útam? meg nem mérhetem!

Aludni ment-e valamennyi csillag,
Vagy megvakult köröttem a világ?
Ott mégis ah, egy csillagocska látszik,
Vagy földi tűz? mi a látkörre hág?...

Egy csepp a tenger végzetlenében!
Parányi mint a Jánosbogara;
Miként ha sírdomb volna a kerek föld,
S ez egy lámpácska égne rajt maga.

Ne félj, a fénypont nem lidércz az éjben;
Sem égi csillag, el nem érhető.
Pásztortűz az, csak közelebből érd el,
Elég világos és melengető.

Igy gyűjt világot a költő az éjben,
A tűz sugári messze látszanak;
Kisértetes lidércznek tartja egyik,
Másnak hideg fény, tünde légalak.

Oh lépj közel, eloszlik a lidércz rém,
A légi csillag máglyául lobog;
Meleg tüzénél csendesen cserélnek
Dalt és regéket csendes pásztorok.

S ha megpihenvén meghallgattad őket,
Megáldod a tűz enyhe melegét;
S talán egy és más dalban vagy regében
Szivednek enyhét, vagy kéjét leled!

KÉT ÁRVA.

Sírján a jó anyának
Két árva sirdogált,
Kesergő bánatának
Irt, enyhet nem talált.

«A föld ölébe vitted
Szerelmed, jó anyánk!
Kinek lesz most helyetted,
Kinek lesz gondja ránk?»

S a sírt szelíd virággal
Körülültetgeték,
Könyűjök harmatával
Naponként öntözzék.

De a legszebb virágot
Mindenkor elvivék,
Egy sziklakőbe vágott
Szent Szűznek szentelék.

«Oh szent szűz, esdve kérünk,
Tekints kegygyel reánk;
Te légy hitünk, reményünk,
Anyánk helyett anyánk!»

Szólottak, s a virággal
Behinték zsámolyát,
Szólván, letérdelének,
S mondák a hő imát.

Ki vitt a szűz anyának
Drágább ajándokot?
Ki ajkai mondának
Buzgóbb imádatot?

A sírvirág kelyhében
Két árva könyje ég -
Ha ily szivek kértét nem,
Mit hallgat meg az ég?

BALATONI KAGYLÓKBÓL.

A BALATON.

I

Megteremté isten
A kerek világot,
Közepébe tette
Szép Magyarországot.

Bérczekkel, folyókkal
Feldiszesítette,
A malaszt tömlőjét
Kiönté felette.

S a mi szép s dicső volt
A kerek világban,
Kis tükörben együtt
Lőn Magyarországon.

És a mint lenézett
Csodaszép művére,
Kéje érzetében
Köny toluult szemére.

A könyű lecseppent
A legszebb vidéken;
A föld meg nem itta,
Megtartotta épen.

Tükre lőn az égnek,
S szép Magyarországnak...
Nevezik e könyet
Balaton tavának.

II.

Úszik hajóm feletted,
Vitorlám fenn lobog,
Keblem feszül örömtől,
Szívem ver és dobog,
Egy új világban állok
Magas hullámidon,
Hazámnak tókirálya,
Tündéri Balaton!

Mint gondolat repülök
Vized hullámain,
Veszprém, Somogy, Zalának,
Merengék partjain;
Köszöntnek és köszöntöm
E szép hegyek sorát,
A várromokkal ékes
Csobánczot, Tátikát.

S előttem áll hazámnak
Regényes hajdana,
Mint vérlepel borul rá
A napnak alkonya;
Felém csendül a széllel
A költő éneke,
A régi szép időkből
Egy régi, szép rege!

Usszszál szívem hajója!
Ringassatok habok!
A Balatonnak tükrén
Két ég között vagyok:
Majd fölfelé a kék ég
Felé kívánkozom;
Majd mélyen zöld öledbe,
Hullámozó Balaton!

III.

Messze körben csendes a táj,
Fenn a kék ég mosolyog:
Mégis zajlik, habzik e viz,
«A Balaton háborog!»

Mily varázsnak bűv-hatalma
Ostorozza e vizet?
A nép ezt így magyarázza:
«A szélvész belé veszett!»

Ekkép zajlik kebelemnek
Néma rejtekén a szív!
Mig kívül az ész, nyugalmat
És derút arczomra vív.

Csak midőn nehéz tusáját
Nem birván meg a kebel,
Pilláimmal, egy hivatlan
Könyücséppet *zúzok* el:

Riadok fel álmaimból,
S hogy mi volt ez? kérdezem...
«Reményimhez új halott szállt!»
Ettől mozdult meg szívem.

IV.

Ottan álltam Badacsonnak
Lejtőjén a szent helyen,
Hol a regék dalnokának
Áll hajléka a hegyen.

Ittam a forrás vizéből.
Mely csörögve serked itt;
Hippokrene bű-vizének
Véltem inni cseppjeit.

A diófa, mely alatt ült,
S melytől zengett szép dala,
Terebélyes sátorával
Szent hűsébe csal vala.

S szétttekinték a vidéken
Kéjgyönyörtől ittason,
Lenn, előttem játszva zúgott
A tündéri Balaton.

S im, kibukkan sima tükrén
Háromszínű lobogó,
Mint egy óriási hattyú
Tör felém a gőzhajó.

Mintha a költőnek lelkét
Látnám jőni a vizen...
Kél a szellő s ajkaimról
Hozzá üdvözlést viszen.

Ő tovább száll, végig úszsza
Balatonnak árjait,
Megmosolygja partja hosszant
Hegyeit, várromjait.

Melyeket, míg élt közöttünk,
Megdicsőjtett szép dala -
Én pedig szívembe irom,
A miket láttam vala.

V.

Két tündér szózata csábít
A hold s a kies Balaton;
A hold egy ezüsthaju hárfás,
A másik egy szép hajadon.

Csolnakra, lapátra, barátim!
Az est oly tiszta, oly hús,
Hab habbal ölelkezik, a szél
Pajkos játékokat űz.

Dalt mondjatok a Balatonnak,
Dalt kedvel az éjjeli hold,
Dalnok vala ő is a hárfás,
Mig ifju s szerelmes volt.

Mit suttog e játszi szellő?
Mért olyan csendes az ár?
Szerelmet vall Balatonnak
Méz ajkival a csapodár.

Légy üdvöz, ezüsthaju hárfás!
S te pajkos, hús fuvalom!
Szépen köszönjük a tánczot,
Te kékszemű szép hajadon!

VI.

Gyógyúlni jöttem én ide,
A Balaton tavára!
Talán megenyhít gyógyvize,
Felüdít szép határa.

Beteg vagyok, testemnek ír,
Balzsam kell a kebelnek;
Itt már a lég is, a vidék
Enyhületet lehelnek.

Adj gyógyvizedből egy italt,
Fürednek szép tündére!
S te ál barát, ejts egy kígyó-
Könyút habzó vizére.

Adj hozzá csókot, kedvesem;
– Mind hárman megcsalátok -
Ha ettől meg nem gyógyulok,
Sirom megáshatjátok!

TIHANY.**VII.**

Tihanynak bércztetőjén, a Balaton felett,
Sötéten és magán áll egy régi épület;
Csendes kolostorával az Úrnak temploma,
Falán, majd ezredévnék van vésvé szent nyoma.

Alatta mély üregben nyolczszázados sír áll,
Hol álmait aluszsza András magyar király;
A sír felett a templom két tornya, a kereszt,
Mint két imádkozó kéz a mennyekhez fölesd.

S ha mélyen, ünnepélylyel a néma alkonyon
Megcsendül a harangszó e tisztos ormokon.
Mint nyögdelő sohajtás repül a légen át,
Középen áthasítja a Balaton tavát.

S lecsendesül perczekre a háborgó elem,
Mint sírok birodalma a csend oly nesztelen,
Oly bűvös, oly csodás lesz egyszerre a harang,
Mikéntha fenekéről csendülne fel a hang...

Visszhang-e ez fölülről? vagy lenn a viz alatt
A túlvilágból hallni e csoda hangokat?
Ne kérdd! istent dicsérik a földek és vizek!...
Belé vgyúil e csepp is, mely szememen rezeg.

REGE A TIHANYI VISSZHANGRÓL. VIII.

A régi szép időkben
Egy szép királyleány
Aranszörű kecskéket
Őrzött Tihany fokán.

Sok kincscsel ért föl a nyáj,
Mely a hegyen legel;
Még többel a leányka,
Szépsége ékivel.

Szemének, éjhajának,
Arczának párja nincs;
Csak rózsabimbó-ajkán
Van néma, bús bilincs.

«Adj, szép leány, nyájadból
Egy csésze fris tejet,
Beteg fiam számára,
S megoldom nyelvedet.»

Szólt Balaton tündére,
Az ősz hullámkirály;
Ajkáról térdig érvén
A hófehér szakáll.

Adott tejet fiának
A szép királyleány,
S a szót a viz királya
Megoldta ajakán.

S csengőbb lőn szép ezüstnél,
A méznél édesebb
A szép leány beszéde;
Meggyógyult a beteg.

De büszkeség kapá meg
A lánykát s vad negéd,
Hallván, mi szép, mi bájos
Most ajkán a beszéd.

Mint pénzfukar kincsével,
Bánt nyelve bájjival;
Nem zenge, csak magának
E csattogányi dal.

Isten dicsőségére
Meg nem nyitotta azt,
Szegénynek panaszára
Nem zenge lágy vigaszt.

Testvérnek és barátnek
Írtyen zárta be,
Az esdő szerelemnek
Nem nyilt meg kőszive.

S a mily hamar megnyerte
Sok ifjunak szívét,
A rózsalánczot göge
Oly rögtön tépte szét.

Csak egyet vitt sírjába
A mélyebb érezt;
Fiát a tókirálynak,
Ki érte elepedt.

Az aranyszőrü nyájnak
Tejéből itt szegény
Büvös, varázs szerelmet,
Mely méreg lett szivén...

A tónak ősz királya
Haragra gyult ezért,
A bércztől a leányra
S a nyájra átkot kért.

A bércz *tüzet* bocsátott,
Sziklája mind kigyúlt,
Három nap, három éj, mint
Itéletnapja dúlt.

A nyáj a Balatonba
Rohant, de benn veszett -
A tó maig kihányja
A kecskekörmöket.

A lányt pedig örökre
Bűbáj kötötte meg,
Foglyául tartja máig
Ki tudja mely üreg?

Szemmel nem látja senki,
Kézzel nem fogható -
De, bár ki megszólítja,
Visszhangja hallható.

Mert büntetésül mondta
A tündér átka ki:
Hogy *nyelvével* lakoljon,
Melylyel vétett neki.

S ki csengő, szép szavával
Kevélyen visszaélt,
Istennel és emberrel
Negédből nem beszélt:

Most – bár ki szóljon hozzá,
Bár gazdag és szegény:
Felelni köteles rá
E bérczek tetején.

IX.

Tihany szikláin álltam
Szép nyári hajnalon;
Ketten valánk csak ébren,
Én és a Balaton.

Kelet felől az égnek
Szép arcza felpirúlt,
S a nap első sugára
A Balatonba hullt.

A szép sugár aranyja
Oly szép, oly gyönyörű,
A tónak kék szemében
Ég mint örömkönyű.

A második sugár a
Klastrom tornyán rezeg,
A hajnali harangszót,
S ez őt üdvözli meg.

A kis harang fölkelti
Távol, közel a tért;
S mely ott honol határán,
A szózatot tündért.

S még egyszer oly regényes,
Oly bűvös lesz a hang,
Miként ha túlvilágról
Csendülne a harang.

A nap sugára felszállt,
A hang elhallgatott;
S midőn magamhoz tértem,
Csak szívem dobogott.

A KIRÁLYLEÁNY É S APRÓDJA.

Volt egy öreg királynak
Szép lánya hajdanán;
Ketten szerették egymást,
Egy ifju s a leány.

Az ősz király kegyelte
Szerette gyermekét,
De gyűlölé az ifjút,
S átszúrta hő szívét.

«Atyám, atyám, hová lett
Apródom, a lovag?
Nem jó szolgálatomra,
Érette szívem agg!»

,A Vértes erdejében
Egy rózsaszál terem,
Elküldtem az erdőre,
Hadd hozza el nekem.

A Vértes erdejébe
Elment a szép leány;
Ott lelte az apródot
A zöld fű bársonyán.

Szép arcza mint a liljom
Oly halvány, oly fehér;
Szívén piroslik a rózsza,
Az ontott ifju vér.

A lányka mellé térdel,
Megmossa könyvivel,
Megtörli szép hajának
Aranyló fűrtivel.

Ketté hasítja keblén
Hónál havabb mezét,
S gyengéden bepólyázza
Az ifjunak sebét.

Éles, aczél kardjával
Sírt ás szegény neki,
S két hattyu, szép karával
Beléje fekteti.

Sírfára egy virágot,
Egy árva rózsát tűz:
Ő maga volt e rózsza,
A bús királyi szűz.

VÁSÁRFIA.

Három leányka kéré
Apját, egy jó apát:
«Hozz, jó apánk, ha elmégysz,
Nekünk vásárfiát.»
,Ha jók lesztek s szelídek!’
«Szelídek s jók igen,
S munkások is fölül rá.»
Fogadták összesen.

Az egyik kére ékszeret,
Aranyból fényeset;
A másik öltözéket,
Mint illik ékeset;
Könyvet kívánt magának
A harmadik leány,
Melylyel szívét mivelje
Játék s dolog után.

Elment, s miként ígérte,
Hozá ajándokát;
De útban útonállók
Kifoszták az apát;
Az öltözék, az ékszer
Rabló kezébe mén, -
A könyvek ott maradtak
A láda fenekén.

Három leányka otthon
Jó és szelid vala,
Mint fogadásuk tartá,
A munka is folya;
De öltözéket, ékszert
Elszedvén a zsvivány,
Vásárfiát csak egy kap,
A harmadik leány.

«Ha csillogó külsőség
Volt lelki vágyatok,
A szenvedt veszteségen
Meg kell nyugodnotok -
Szólt apjok – mert veszendő
Mindig a földi kincs;
A szellem az, s mit ez bír,
Minek rablója nincs.»

A két csalatkozott lány
Lassan megnyugovék,
Ámbár a veszteséget
Sokáig érezék;
A harmadik gyönyörrel
Olvasta könyveit:
Velük mulat, belőlük
Kéjt s oktatást merit.

De mint patak folyása
Az ember élete;
Bármely simának látszik
A viz fölülete,
Minden csepp, minden hullám
Perczenként más alak,
A mint a habjátékban
Együvé omlanak.

Házát a kis családnak
Tűzvész emészti fel,
S a kis leány adózik
Mindannyi könyvivel;
A kettő káröröm közt
Igy ejti most szavát:
«Lám, lám a drágalátos
Könyv is vesző tehát!»

,A könyvek elveszének,
S elveszhetők, igen!
– Mond a leányka nyugton -
De szellemkincse nem!
Mi könyveimben állott,
Lelkem s szivemben áll:
Onnét ki nem ragadja
Kincsem, csak a halál!’

VACHOTT SÁNDORNÉNAK.

Mondják: a házasság hamis szer,
Kivált költőnek rossz dolog;
A csattogánydal, rózsafelleg
Nők oldalán elpárolog.

Költőd felett, ne félj, ne féljen,
El nem borúl a májuség;
Mert, mely örök derűt mosolyg rá,
Magad vagy a költőiség.

KOMOLY SZÓ A VIHAR ELŐTT.

Márczius 9-én, 1848.

Utósó farsang éje van,
A mámor és toborzás éjjele;
A magyar embert, mint embert, s magyart
Oly sok keserv és bánat sujtja le:
Hogy nem vehetjük néki rossz neven,
Ha kedvmámorban fúl ez éjjelen.

Ki fogja kárhozatni a szegényt,
Ki nappá teszi rövid éjjelét,
Hogy reggel arca vér verejtekével
Ehesse könnyel sózott kenyerét?
Ha borra költi pénzét e napon
S vigságot vásárol a mámoron?

Ki vádolandja mezején a népet,
Mely nem magának vet s másnak arat,
Ha egyszer egy évben, ez éjjelen
Kezébe kapja a tölt poharat
S cigánya *bús* nótáján felvidul?
Holott borába most is könyje hull...

Utósó farsang éje van,
A mámor és toborzás éjjele;
Csak egy viraszt, csak egy viraszszon ébren,
A *honfiúnak* edzett kebele...
Az ő szivén legterhesb súly vagyon,
Melyért remeg – a szív imádta hon!

Az ő szeméből a szegény könyűi
Mint hű tükörből visszarezgenek;
Az ő szivén a nép fájdalma ég,
Mely azt aggálylyal, búval tölti meg;
De nem magáért, nem egy életért,
Agg ő s remeg az összes nemzetért.

Koczkán az alkotmány, a szent szabadság!
Vagy elveszítjük bűnös-hanyagon,
Vagy visszanyerjük fényes győzelemmel,
Nem állhatunk s nem állunk fél uton;
Gördül s megindul immár a kerék...
Hol áll meg? Isten tudja és az ég!

Utósó farsang éje van,
A mámor és toborzás éjjele;
Jobb vigadozni, mint renyhén aludni,
Ébren van még a nemzet jobb fele!
S ha lelke van még s szíve a magyarnak,
Elébe áll mint férfi a viharnak!

Pozsony felől uj zászló lengedez,
Hir és dicsőség szele lengeti;
Az ige rajt tisztán olvasható,
Mit tennetek kell, fennen hirdeti:
Függetlenség, önállás e hazának!
S közös szabadság minden hű fiának!

Tudjátok-e mint testesíti meg
Egy nép az ígét, melyre rámutat?
Ha *millió* szív *egyét* út reá...
S ez egy ütésnek neve: *akarat!*
Ki az közöttünk, a ki nem akar?...
Korcs szolga, de nem honfi, nem magyar!

SZABADSÁGI DAL.

Légy üdvözölve, szent szabadság,
Te szép menyasszonyunk!
Érted dobog szívünk verése;
Érted, ha kell, vérünket adjuk,
Vérünket s meghalunk!

Igázva voltál s eltapodva,
Széttéptük lánczaidat,
Repülj magasra, hófehéren,
Csattogtasd győzelem-zászlóként,
Csattogtasd szárnyaidat!

Soká feküdtél koporsóban,
Repdess most szabadon;
Mi betemetjük addig a sirt,
Hogy fel ne ássa soha többé
Soh' semmi hatalom!

S ha tiszta lesz szennyétől e föld,
S oltárunk állni fog:
Oh szállj közénk s maradj közöttünk,
Maradj jegyese hő szívünknek,
Mely éretted dobog.

Im összetépett lánczaidra
Istennél esküszünk:
Mikép magunkhoz, hozzád hívek,
Hozzád szerelmünk, szent szabadság,
Örökre hűk leszünk!

Mindnyájan egyért s minden egyes
Mindnyájunkért kiáll;
Nincs párt közöttünk, nincs hasonlás,
Nincs mától fogva magyar-átok:
Temetve a viszály!

Mint Árpád és Hunyad csatáztak,
Vivunk oltárodért;
Mint Zrínyi és Losonczy haltak,
Ontunk, ha kell, vért szíveinkből
Meleg, szent honfivért!

Légy üdvözölve, szent szabadság!
Isten tekints reánk!
Áldd meg, miért hozzád e nép esd,
Áldásoddal nagy és dicső lesz,
Szabad magyar hazánk!

PETŐFI SÁNDOR EMLÉKKÖNYVÉBE.

Pesten, mart. 15-kén 1848.

S szent, e nagy napon, melyen végtére
Megtetesült a kimondott ige:
S nép, függetlenség, alkotmány s szabadság
Magyar hazánkban többé nem rege;
Melyen, kezében széttépett bilincscsel,
Győzelmi zászlóval másik kezén,
Áll köztünk a kivítt sajtó-szabadság;
Melyen egy jobblét dicső reggelén
A leigázott óriás, a nép,
Üdv néki! a kigyó fejére lép -
Dobogjon össze szívem hő sziveddel,
Mint egybeolvad lantom énekeddel.

UNIO.

Kimondatott, kimondatott végtére,
A rég epedt, a hön várt égi szó;
Egygyé lön a magyar hazával Erdély,
Kimondatott a szent szó: *unio!*
Oh ne szakadj meg szív e pillanatban,
Midőn magyar s magyar közt kapcsolat van!

Mióta a világteremtő «légyen»-t
Kimondta isten s lett e szép világ,
Nem monda senki e földön nagyobb szót,
Mint ők, kik e szent szót elharsogák;
Megszületett e föld a «légyen» szóra,
Testvérré forrt, egygyé az «unióra.»

Magunk valánk a nagy kerek világon
Két árva, idegenek közepett;
Erdély, miként a pásztortűz az éjben,
Mi a világtengerben kis sziget;
Láttuk szünetlen egymást és epedtünk,
De karjainkkal egymást el nem értük!

Ölve tartjuk végre mostan egymást,
Ajk ajkon csügg, szíven dobog szívünk;
Nem pusztá vágy többé, nem kétes álom,
Hogy ujra egymásé s egygyé leszünk.
Kitelt a türés s távollét határa,
Egyek vagyunk, egy test s vér valahára!

Mint esküvője szent pillanatában
Áll szép arájával a vőlegény,
Állunk egymással boldog ölelésben
Két honnak egygyé lett oltárkövén;
Mint két kebelnek egy szív dobbanása,
Magyarhon s Erdély egybeolvadása.

Dobogj, dobogj szív, hangos dobogásod
A szeretetnek legszentebb dala;
Lobogj, lobogj testvériségnek lángja,
Sugárod a szabadság hajnala!
Isten van e lángoknak szikrájában,
Mint volt Horéb hegyén a csipkelángban.

Te vagy e lángban, te vagy e jelekben,
Oh magyaroknak védő Istene!
Ki ezredéven át megvédted e hont
A vésznek és ármánynak ellene!
Megismerünk, mert kebelünkben érzünk,
Mert benned volt, van és leszen reményünk!

Légy üdvözölve ujjászületésünk
Előpostája, rég várt égi szó!
Magyarország s Erdély egyesülése,
Légy üdvözölt, váltságunk, Unio!
Lefolyt az átok, egy lett Árpád népe...
Hol az erő, mely ujra ketté tépje?

INDULÓ.

Fegyverre a hazáért,
A nép szabadságáért,
S ha kell, hű honfivért!
Készen vagyunk csatára,
Hazánkért hős halálra
Mind együtt és egyért!

Esküdtünk hűségére,
Zászlónk három színére,
Magyar bennünk a szív!
Készen lel indulóra
Bennünket minden óra,
Mely honvédsre hiv.
Szép élni a hazáért,
Szebb adni éltet és vért
A vész napján neki;
A harcz borostyánága
A föld legszebb virága,
Ha szent ügy kelti ki!

Ügyünk magas szentsége
A nemzet egyessége
S jogban testvériség!
Nem, nem lehet, hogy isten
Ne áldja meg, mi itt lenn
Oly szent lángokban ég!

Dobogj szív a kebelben,
Lobogj zászló a szélben,
Jelszónk: hazánk java!
Dalunk: győzelmi ének
Árpád szabad népének!
Szavunk a nép szava!

Egy szóban szent háromság:
Egyenlőség, szabadság,
S testvériség a cél.
Előre hát, előre!
E szent háromság őre
A nép, az isten él!

ÜTÖTT AZ ÓRA.

Ütött az óra; Kárpátok tetőit,
A gazdag alföld áldott téreit,
Szomjazzák Kúnság és Bánát kalászeit,
Ménés s Tokajnak szőlőhegyeit;
Szomjazzák a *magyarnak* szép honát,
Egy ezredéve ősi birtokát.

Téged kívánnak Árpád szent hazája,
E drága földet négy folyók között,
Melyet vérökkel szerettek apáink,
A hív utód vérével öntözött;
Melyben apáink sirja hamvadoz,
Hol gyermekink bölcsője ringadoz.

Téged kívánnak gazdag aranyoddal,
Szép hölgyeiddel dús, magyar hazánk!
Vad szenvedélylyel köszörülük a tört,
Uszítják egymást ellenink reánk;
Sem kevesebb, sem több, a mit akarnak:
Mint vég- és irtóharczot a magyarnak.

Fel, fel magyar nép, ősi szép hazáért,
Fel hölgyedért, fel gyermekeidért!
Kelhetsz-e szebbért, víhatsz-e nagyobbért,
Mint mikor értök ontasz hősi vért?
Fel, fel magyar nép, boszuló csatára!
Hazád, szabadságod lesz harcrod ára!

Koczkán hazád, koczkán a szent szabadság!
Vészben oltárod s házi tűzhelyed!
Van-e mid, a mit föl ne áldozz értök?
Hazádé, vagy a vészé mindened?
Le ujjaidról mátkagyűrűdet,
Az ország abból harczi pénzt veret!

Le köntösödről az aranyt, a gyöngyöt,
Ötvös helyett csiszárok kellenek;
Ezüst, arany helyett kemény aczélból
És vasból kardot, fegyvert verjenek,
Miért aranylánczon zsebedben óra?
Veszélyben szív az óra mutatója!

Gazdag, szegény, öregje, ifja indul,
A férfi fegyvert ölt, életovót,
A nő menyasszony-köntöséből varrja
S kitűzi a buzdító lobogót;
Ágyúvá leszén a torony harangja
Előbb, mint a hon temetését kongja.

És mindnyájunkért és mindnyájan egyért!
A jelszó áll: vagy élet, vagy halál!
Halál az árulásnak s szolgaságnak!
Neked, szabadság, szent oltárod áll!
Körötted élet és halálra készen
Az áldozó Árpádnak népe leszén!

Ti akarátok, hogy csatára keljen,
Ti, hogy véres legyen az áldozat!
Reszkessetek, mert harcza szörnyü leszén,
Az igaz ügy szent diadalt arat!
És mint a phönix hamvadó porából,
Kelend ki a magyarnak népe e csatából.

HAZÁM HÖLGYEIHEZ.

Kondúl a vész harangja,
A harczi kürt riad;
Férjed csatára száguld,
Kardot fen a fiad!
Csókold arczukra búcsud
Magyar hölgy, honleány!
Kárpáttól Adriáig
Veszély van a hazán.

Kettő forog koczkán, a
Szabadság és haza -
Ki fogja ótalmazni,
Ha nem saját fia?
Te kösd fel oldalára
A kardot, honleány!
Kárpáttól Ádriáig
Veszély van a hazán!

Te add vitéz kezébe
A lengő lobogót,
Saját gyengéd kezettel
Varrván belé a szót,
Mely hősi tette gyűjtsa
Mindenkor a csatán;
Kárpáttól Ádriáig
Veszély van a hazán!

Mi az? saját ruhádból
Szab lobogót kezed?
Édes szemed könnyével
Meg és fölszenteled?
Ki az, ki nem rohan, zúg
Ily szent zászló után?
Elő, elő! kiáltod,
Veszély van a hazán!

De te tovább s tovább mégysz,
Letéped gyöngyödet,
A lánczot szép nyakadról,
Kezedről gyűrűdet! -
S kardot cserélsz be érte
Segíteni a hazán!
Kárpáttól Adriáig
Veszély van a hazán!

Légy üdvöz az új pályán,
Hagyd fennen zengenünk:
Rómának, Karthagónak
Hölgyei vannak velünk.
Köss koszorút előre
Babérból honleány!
Mert nagy, dicső lesz e hon
Ily áldozat után.

Leróva lesz a nagy bün,
A súlyos, régi vád:
Hogy hölgye nem szerette
A szép magyar hazát!
Odadta íme kincsét
A magyar honleány -
Férjét, fiát, szerelmét,
Midőn vész volt honán.

Fel, fel magyar csatára!
Lobog az áldozat!
A véres fellegekből
Dicsőbb, szebb nap fakad.
S a dicsnek szent sugárát,
Mely leng majd a hazán,
Testvérileg megosztja
A honfi s honleány.

HONVÉD HALÁLA.

Ott volt véres csatában,
Küzdött mint senki még,
Kilencz nehéz sebétől
Végtére elesék...

A sírásók csodálva
Bámulják tetemét,
Megvizsgálják egyenkint
Kilencz nehéz sebét.

«Ez él!»kiált az egyik,
Mert fölnéz a vitéz -
S azonnal ápolyára
Hajlik mindannyi kéz.

«Légy megnyugodva – mondják -
Derék vitéz valái;
Illó, hogy martalékúl
Ne kapjon a halál.

Pajtásid elhullának,
Csatátok elveszett;
De te karunk közt vissza
Kapod az életet.»

«Mit! – szól az éledő hős,
S megint megdermedett -
Pajtásim elhullának?
Csatánk is elveszett?

Úgy mért nekem az élet,
Ha ők elestének...
Ha nem hazám a győztes,
Úgy csak temesetek!»

S kilencz nehéz sebéről
Letépi kötegét -
A sírásók könyezve
Ássák el tetemét.

EGY ÁLOM.

Meghalva voltam, úgy rémlék előttem, -
Éjfélsötétté vált a szép világ;
A zöld mezőt, a patakot köröttem
Forró, tüzes szelek kiszáriták;
Egy tűzokádó hamvatag lávája
Halotti szemfödélül hullt reája.

Némán, sötéten egy gyászos koporsót
Vitt négy ember a temető felé,
Örülten járt a fergeteg toborzót,
A síri dalt hárfája nyögdelé -
Ilyen lehet a végítélet napja,
Mely a világot majdan eltapodja.

A gyász koporsóban holtat vivének,
A szemfödél *engem* takart vala,
Fülembe síri hangok csendülének,
Szemembe tünt az enyészet angyala;
Sötét szárnyának rém legyintésére
Jéggé fagyott szívemnek minden ére.

Dohos penészszag, rothadás, enyészet,
Fagy és éj vett körül jéghidegen;
Erőt nem érzék, lelkem semmivé lett,
Enyészni érzém minden idegem.
Egy perczenet még – rémes, szörnyű képek!
S a feloszlásnak küszöbére lépek. – – -

Igy értük el a temető kapuját,
Magától nyílt meg rémes ajtaja,
Messzéről a sír már tátotta száját,
Mely végnyugalmamul készül vala. -
De hol vagyunk? Egy bájvirányban állok,
Hol mindenütt kéjt s örömet találok. -

Egy szép virágkert tárul föl előttem,
Mosolygó rétek, illatos mezők;
Holtak helyett élők járnak köröttem,
Itt hú barátok, ott jó ismerők;
Üdvözlő serge hölgyek– s férfiaknak,
Kik engem nyájas-szívesen fogadnak.

És én közöttük járok ép tagokkal,
Életörömben szívem feldobog;
Fülem mindütt rokon magyar hangot hall,
Érzem, hogy élek, hogy otthon vagyok,
Megint itt élek hát a drága honban?
Vagy föltámadtam-e; mig meg se haltam?

Igen, még élek! élünk mind a ketten,
Én, s az imádott szép magyar haza!
Nehéz kísértet torlott meg felettünk,
De isten volt, ki megoltalmazta – -
Oh volna jóskép e nehézkes álom!,
És teljesülne, mint rajtam, hazámon! -

Igen, igen! én el vagyok veszendő,
És elveszendünk százan, ezeren;
De néked élni kell, imádott, szent hon!
És élni fogsz én magyar nemzetem!
Miként a phönix ezredévet éltél
S hamvából a phönixnek új élet kél! – -

SZERESD MAGYAR HAZÁDAT.

Szeresd magyar hazádat,
E szép magyar hazát!
Mely gyermekidnek éltet,
Neked végnyugtot ad,
Mely ezredéven által
Táplálta ősidet,
S mely ezredév után is
Csak tőled kér nevet!

Éjszak fiát mi vonja
Rögéhez más felett?
A szülőföld vonzalma,
A hazaszeretet.
S téged ne vonzna földed,
Az éden kicsiben?
Hol Isten áldást hintett
El völgyön és hegyen.

Tekints körül! hegy és völgy
Mily gazdagon virít!
Melyet, mint hajdan édent,
Négy nagy folyam hasít!
Rónád arany kalásza
Tíz magvat szaporít.
Ki számolná meg erdőd
Fa-milliárdjait.

Hegyeid nemes borágát
Isméri a világ.
Hol van bor, mely Tokajnak
S Ménes nyomába hág?
Ily dús e föld, ily áldott,
Egy minta gazdaság,
Melynél szebbet, sem jobbat
Nem látott a világ.

De hogy legyen, mivé lett
Kezek szorgalma kell,
S minékül nincs ipar s üdv -
Meleg magyar kebel,
Mely honja érdekéért
Lángolni tud s akar.
S ki az, ki ilyen érez?
Ha nem te, hős magyar.

Te, a ki hős karoddal
Meg tudtad szerzeni,
Utóbb ezer csaták közt
Mindig megvédeni.
Te nem tudnád *mivelni*
Megáldott földedet?
Egy ezred éven által
Megszentelt kincsedet.

Szeresd magyar hazádat!
A szép magyar hazát!
Mely gyermekidnek éltet,
Neked végnyugtót ad.
Mely ezredéven által
Táplálta ősidet,
S mely ezred év után is
Csak tőled kér nevet!

ELBESZÉLŐ KÖLTEMÉNYEK

A FEKETE KUTYA.

Fergeteg kél, fergeteg zúg,
Búgva, zúgva szél süvölt,
Hegy, lapály, rét és vetésföld
Vészt borongó képet ölt.
«Isten, isten, esdve kérünk!
Óvd meg a véstől vetésünk.»
A szegény pór térdre esve,
Igy kiált irgalmat esdve.

De kevélyen a vad urfi
Dús lakából szerte néz:
«Rajta, rajta, dühös orkán,
Rajta, rajta, vészre vész!
Gabnatárim telve vannak,
Fittyet hányok a viharnak!
Üsse mennykő a parasztot!»
Igy üvölt a felduzzasztott.

Fergeteg szünt, fergeteg mult,
Szél haragja csöndesül:
Hegy, lapály, rét és vetésre
A rémült paraszt repül.
«Isten, isten! hála néked!
Meghallgattad a te néped.»
Száll az égbe imádsága,
Mert megóva gazdasága.

«Urfi, urfi, mond a szolgál,
Jég veré el mindenünk,
A kalászt, az árpaföldet;
Tönkre zúzva életünk,
És oh, isten szent csudája,
Ment a pórnak curiája,
Mindenütt a póré mentve,
Csak tiéd van zúzva, döntve.»

És haragra gyúl az úrfi -
Ménje mint sólyom repül,
És az urfi vad nyomába
Gyorsan a hajdú szegül;
S halmon által, át vetésen
Mint a szél repülve mégyen.
«Urfi, urfi, itt megálljunk,
A keresztnél itt határunk.»

Ott, hol a hegy szirttövénel
A kanyargós út ledül,
S a lapály sik tengerébe
Négyes ággal elvegyül,
Ős időktől roskadottan,
Egy veres kereszt áll ottan,
Rajta rézből Jézus képe,
A vidéknek éke, szépe.

Ott leszáll a büszke urfi -
Néz szemével tétova,
És a mit néz, és a mit lát,
Minden isten ostora;
Mindenütt a jég verése,
Összezúzva szép vetése -
Mindenütt a póré mentve;
Csak magáé zúzva, döntve.

«Urfi, urfi! – mond a hajdu -
Isten ujja jára itt.»
De az urfi vad haragban
Rágja gőgös ajkait.
,Isten ujja, ördög ujja,
Nem parasztnak szolga gondja!
És kezén a fegyver dörren,
S a hú szolga porba zörren.

Vére zajlik a hajdúnak -
S haldokolva föltekint,
Hol felé a szent keresztről
Jézus istenképe int:
«Isten, isten, szánj meg engem,
Vedd kezedbe árva lelkem!
Te pediglen gyilkosom, te,
Térj magadba, istenedbe!»

Fegyverére dülve, nézi
A vad urfi ősz hivét,
Mig hideg kezével oltja
A halál hív életét.
«Rajta urfi – szól kaczagva -
Térj istenbe, térj magadba!
Mert a pór vetése mentve,
És az úré tönkre döntve!»

És a káromló szavakra
Elfordúl a szent kereszt,
Rá a földről a vonagló
Rémitő szemet mereszt!
«Rémitsetek ronda képek!
Réz istentől még nem félek!»
Szól a gazfi, s fegyver dörren,
S a keresztfa képe zörren.

De az urfi meglakolta,
Porba hull, s *ugatni* kezd, -
Áll felette rémalakként
Vérző sebbel a kereszt.
Föld nyelé el gazdag telkét,
Szélvész vitte bűnös lelkét,
Ő maradt csak életében
Undok barna eb képében.

Mostan is, ha minden alszik,
Hogy ha nesz nincs, nincsen hang,
S a sötét toronyról tompán
Éjfél kondúl a harang -
A magános szent keresztnél
Ott vonít még minden éjfél,
– Úgy van írva a regében -
Undok barna eb képében.

FRANGEPÁN KRISTÓFNÉ.

VEZÉRHANG.

A csatákat zengjem-e?
Durva harczát fegyvereknek,

Melyben hősek kardra kelnek,
S vér a győztes érdeme?
Vagy szerelmét szép leánynak,
Mely mikép a gerle hív;
S melynek keble tengerében,
Mint a gyémánt föld ölében
Tiszta lánggal ég a szív?
A csatának arczulatja,
Harsogó kúrtrivadás,
Véres zászlólobogás,
Küzdelemnek és halálnak
Rajza, mely a vért fagyasztja,
Már ma hallót nem találnak,
Bár a vérből, mely folya,
A hazának hajnala
Fogna is pirosítani;
Bár halálos mezején
Ősi szellem, ősi fény
Sír ölébe szállani. -
Sem a tiszta szerelemnek
Lángi már nem gerjedeznek
Hölgyek, ifjak kebelében,
Mint lángoltak egykoron,
Jól tudom.

Mert erő nincs férfían,
S hivságon csügg a leány.
S mégis, mégis honfitárs!
Mégis újra a sötét
Multba bűvöl át regém;
Hogy vihart és harczot láss,
S el ne szokd a bék ölén
A viharnek rém szemét.
S mégis, mégis hív szerelmet,
Olthatatlan, tiszta, szentet
Mondok el, hölgyek, leányok,
Ha regém meghallgatnátok.

Nem kívánok a dalért
Sem borostyánt, sem babért,
Egy virágszál hó kezezből,
Egy mosoly szép hölgy szemekből
Nékem a legszebb füzér,
Legdicsőebb pályabér.

I.

«Sírtam, midőn keblére zárt,
S bucsúját mondta el;
Az udvaron gyors méne várt,
Vitéz legényivel.
Erős mellében, érzém,
Az érczpánczélon át
Mint vert belül a szív felém,
Hogy rám ölté karát.
Sírtam... de láttam égni őt
A legdicsőbb után,
Mi férfiú keblét dagasztja:
Kitűnni a csatán,
Hír és dicsőség érzetétől
Láttam hevülni őt,
S a *férj* dicsébe átolvadni
Érzém a gyenge *nőt*.
A szerető szív, mely remegve
Sovárgott, esdekelt,
Most, mint az ihlet szent sugára
Dagasztá e kebelét.
A búcsúcsók örömkelyhébe
Örömkönyű vegyült;
Nem nő az, a ki férje, honja
Dicséért nem hevült!
S ő bontakozva karjaimból,
Félisten távozik;
Szerelmem nem tartóztatá már -
Vitorlája levék! – -»

«Vagy volna halva harcmezőn,
Hol fény, s dics a halál;
Hoznák hírét, hogy hős neve
A hír könyvében áll.
Hoznák élémbe harci mezben,
Széles, nagy paizsán,
Szemem könyűivel fürösztném
A sebhelyt homlokán,
Forró ajakkal édes ajkán
Uj éltet keltenék;
Vagy elhajolva, vele együtt
Egy sírba szállanék.»...

«De így! de így! őt élve tudni,
S ellenség lánczain,
Távol honától, hú nejétől -
Ez a keserv, a kín!
De így!... hitetlen elhagyatva,
Honától, társítól;
A nagy hazában, a tanácsban
Mellette nincs, ki szól!
És a király... kiért csatázott,
Kit szolgált hős kara -
Oh e király;... az isteneknek
Szálljon rá ostora!
Fogj, vén *Balázs!* nyergelj mit állsz még?
A legfutóbbakat -
Melyek repülnek, mint a sólyom,
Szállnak mint gondolat,
Vagy mint a vágy e hő kebelben,
Mely éget és emészt,
Meglátni őt, megszabadítani
A kedvest, és vitézt, -
Hagyják a *hőst* el ők,... a *férjet*
Kettő nem hagyja el:
Az ég, ki védi hív szerelmünk,
S e szerető kebel.
S Isten ha van; ha díjazás van
Kínszenvedés után:
Megjő Velenceze börtönéből
Nejével – *Frangepán!*»

A hölgy, ki ekkép szenvedé,
S a szent esküt esküdte meg,
Legszebb virága, éke volt
Magyarhon úri hölgyinek.
Hős Frangepánnak szép neje,
Termetben karcsú és sugár,
Fenség és kellem homlokán,
Lépése könnyü mint madár.
S ha rád tekinté szép szeme
Sötét selyempillák alól:
Kéken mosolygó ég hasadt
Rád éjfél hollószárnyiból.
S ha szólni hallád ajkait,
Két rózsát véltél hallani
Tündérvarázsnak általa
Regésen megszólamlani.

S ha most e szemnek szép egén,
Ezen szerelmi csillagokban,
Éles kinok fájdalomtól
Kétségbe'ésnek lángja lobban;
Ha e szelid ajk suttogása,
E rózsaszellő, csók helyett
Dörgő viharok szólja hangját:
Szánd őt!... bűnöld a végzetet!

Ott volt Ulászló udvarában,
Lehulla trónja zsámolyán;
A csillag így hull csendes esten
Égről az elhunyt nap után.
Kért és esenge szép szavával,
Kisírta mind a két szemét,
Hogy váltaná meg börtönéből
Férjét, szívének mindenét.
«Te küldted őt el a csatába -
Mondá – te érted vérezett,
Szolgálatodban lett fogolylá,
Nyujts most, király, felé kezét!»
De tompa mélaban Ulászló
Mint mozgony, érzéketlenül,
Félhúnyt szemekkel, tompa füllel
A fényes trón párnáin ül.
Mi történik, mi van körötte,
Mit tudja ő mélaban!
Hogy a ki esd előtte s mért esd:
Háromszor is feledve van!
S ha elhal a szó, hallgatás van:
Fel– felriad, körültekint,
Egy nyugtató «dobzsé»-t felel rá,
S tovább méláz, szenderg megint.
«Nem *énnekem* mented meg őt csak,
Honának kell megmentned őt!
– Esd újra a hölgy s szánva nézné
Zord szikla is az esdezőt -
Egy *Frangepán Kristóf* az, a kit
Tőled, király, a *hon* kíván:
Avagy mutass húbb honfiút fel,
S hősebb vitézt, mint Frangepán!»
Hiába! mert ki nem figyel rá,
Ki nem érez fájdalomnál;
Vagy őt megértni nem akarja,
Nem más, mint épen a király...

Mint mozgony ül, tompán, merengve
Sötét méléja szárnyain,
S ha fel-fepillant, «Dobzse, dobzse»
Csak e szó hallik ajkain. -

 És a király még mindig ott ül,
Méláz, bólint, és szendereg,
Fel is riad, fel is tekint még
S vigasztaló «dobzset» rebeg.
De rég a hölgy nincs már előtte -
Mint sértett sír szele
Elzúga, köny helyett tettvágytól
Dagadván kebele.
S szívének hős tökéletében
Csak egy fájdalma van,
Hogy bizni bírt egy ily királyhoz
Első fájdalmiban.

 De hogyha nem hallá királya,
Más hallá panaszát,
Hallá körül ég, föld szerelme
S hős lelke szándokát.
A fecske, mely ívet hasítva
Szállonga fel s alá,
S közel szárnyával a magas vár
Ablakját horzsolá;
Az esti szellő, mely a kertből
Suttogva lenge fel,
S égő arczát csókkal hűsíteni
Enyelge fürtivel;
Az áldozó nap végsugára,
Mely rózsapirosan
Tört meg szemében, s szép szemének
Remény-fájdalmiban:
Mind hallgaták, mind értették őt,
Hisz egyik sem király...
S a kék egeknek nyájas íve
Nem márványfalbul áll!...
S mint szerelemnek hú postái
Szárnyakra keltének,
A hölgy szerelmét szándokával
Hősének vinni meg:
Hogy a sötét börtönt a hírrel
Mint elmondandanák,

Tündökletes fénycsarnoknál is
Szebbé varázslanák.

II.

Utra keltél, Frangepánné,
Nagy dolgokkal küzdeni;
Nap hevétől barnulának
Ékes arczod kellemi,
Por lépé el szép hajadnak
Holló fényes szálait,
Szél s idő meg nem kimélte
Szép nyakad, s hó vállaid.
A hullámozó Ádriának
Mekisértéd tengerét...
Meggondoltad, mit cselekvél
A mikorta ezt meréd?
Frigybe léptél a szelekkal?
S a tengernek szörnyivel?
Hogy hajódra a nyugó vészt
Egyikök se költse fel?
Mely, ha keble háborában
A hullámmal harcra kél,
Sirt nyit a mélység ölében, -
Mindennek, mi rajta él.

De hiába zúg a szellő,
A vihart nem költi fel;
Mint a szép lányarcz, redőtlen
A nagy tenger terjed el.
Mozdulása hullámának
Mint a bölcső ringató,
S lejtve tánczol habra habról
Szép hölgyével a hajó.
S ő kiül, miként ha ülne
Otthon a zöld hárs alatt,
A nagy árboz ernyejébe -
Nézi a hab mint szalad,
Mint dagadnak a vitorlák,
A hajó miként evez
Arra, merre szent szerelme
Hő vágyakban révedez,
S míg a hold szelid sugára
Fellegek közt bújdokol:

Elbeszélem, hallgassátok -
Férje hol s miért fogoly?

Három ország fejedelme
Egymásnak megesküvének,
Hogy közkarral véget vetnek
Ős Velence hirnevének.
Miksa császár volt az egyik,
A ki nem fért országába;
Másik a frankok királya,
Harmadik társ volt a *pápa*.
S hogy ne állja senki útját
Harczias határzatoknak;
Negyedikül fölszólítják
Királyát a magyaroknak.
Megkinálták osztalékul
A közös koncz harmadával,
Mely szerint a magyar újra
Birni fog Dalmátiával.
Rég időtől a Magyarhoz
Tartozott volt Dalmátország,
De időközt szétszakítá
Mind a kettőt háborúság.
És Ulászló, hogy jogának
Védletére tette keljen,
A hárommal egyesülni,
Frigybe áll Velence ellen.

S Frangepán megy, s Frangepán száll
A királynak szózatára,
Bár utána. hervadozni
Fog szerelme hű virága.
Hölgye fűrtéről alig hullt
Szirma még a nászfűzérnek;
Ajkain a mátkacsókkal
Férjeé még összeérnek.
De lovagszív vert a hősben
A hazáért és királyért;
És a hölgy, kész áldozatra,
Áldozatot tőle nem kért.
«Férfi küzdjön a viharral,
A *dicsőség* pályatére;
Ám a hölgyet *megadásnak*
Ékesítse szűz fűzére.»
S váltak. A férj fényt aratni

Országdöntő harci térre,
A szelid hölgy szerelemben
Várni, mi lesz szíve bére...
De Velence tudja, mit tesz,
A hatalmas cselszövényes,
Egy kezébe *kardot*, másba
Lélekvásárló *aranyt* vesz.
S kik Velence bontására
Hárman frígyet alkatának,
Megbomolnak aranyától
A cseles Signoriának.
Egy van, a kit el nem ámit,
Frangepán, az ércz tündére.
«Vagy megadják Dalmatiát,
Vagy folyand Velence vére!»
Szól a hős, s bár hitszegőleg
A szövetség gyáva hadja
Hűvelyébe tolja kardját,
A csatát tovább folytatja.

Halld, az ágyuk már dörögnek,
Nézd a rontás szörnyü képét!
Fegyver villan fegyver ellen;
Ember oltja ember éltét!
Köztök mint egy hős oroszlán
Frangepán a harcz királya,
Diadalmi karja súlyát
Ki az, a ki még kiállja?
De Velence tudja, mit tesz,
A hatalmas, cselszövényes;
Egy kezébe *kardot*, másba
Lélekvásárló *aranyt* vesz.
S megvakulva, vesztegetve
Lélekvesztő aranyától,
Fele népe Frangepánnak
Szint az ellenrészre pártol...
És hiába küzd a bajnok,
Mint erős tölgy árviz ellen;
Erejével és sokával
Földre nyomja őt az ellen.
S mint Judás a Bibliában,
Árt szab önnön mesterére;
Önnön népe ver bilincset
Hitszegőleg hős kezére!...

De mi gondjok Frangepánra,
Három ország fejedelmének?
Ők kincscsel rakott hajókon
Rég honjokba evezének!
Vagy talán a jó Ulászló
A magyarnak báb-királya,
Vagy talán a magyar urak
Emlékezzenek reája?
A király gyógyíthatatlan,
Magára sincs gondolatja,
Az uraknak serge egymást
És hazáját fosztogatja.
S ott veszhetne börtönében
Hőse a magyar hazának,
Martalékul Velenczében,
A cseles Signoriának,
Hogyha hölgye és szerelme
Vész- és vihar ellenére
Nem sietne hű karokkal
A fogolynak védletére...

De íme mig ott ül a hölgy
A gyors hajó tetőzetén
Mult és jelenje álmiból
Kecsegtető jövőt szövén;
Egyszerre mint baljósolat
Fölötte a hold elborúl,
Az ég ivére sűrűsödve
Fellegre több felleg vonul,
A szél felordít, megkuszálja
A síma tenger tükörét...
Egy pillanat még, s tenger és szél
Egymásra ontja vad dühét.

III.

Közben nagy messze elhaladt már
A három hű követ,
Madár, szellő és nap sugára
A messze tér felett.
Mennek nemes vetélyre gyúlva,
Mennek mint gondolat,
Mely meg nem fárad az időben,
Térben meg nem akad.

Mennek, remény s vigasz hírével
Éltetni a fogolyt,
Hogy, míg a hölgy elérne hozzá,
Eltúrje a nyomort,
Eltúrje kínját börtönének,
S mely meg-megcsörg karán,
Ne hallja láncza csördülését
Az örömhír mián.
De messze utján, szomjan-éhen
A hírmondó *madár*
Vidor szárnyának csattogását
Lankasztja tér, határ.
S addig röpül, addig igyekszik
Mig fáradásba vesz,
S a martalékleső héjának
Véráldozatja lesz.
A lenge *szellő*, mely hazulról
Virágillat közül
Mint légi csók indult az útra,
A tengerig röpül;
De ott a vész bősüült karokkal
Ölébe kapja őt,
S nagy Ádriának mély ölében
Lel hullámtemetőt.
Még a *sugár* tör, útazólag,
Téren határon át,
Ma is, miként midőn elindult,
Megtartva bíborát.
De ah kinek felhőn, kódéjen
Áttört pillantata,
Velence börtön-éjszakáján
Által nem hathata.
Sugára megtört a falaknak
Tömör, kemény kövén, -
Isten legyen irgalmas annak,
Ki ott ül fenekén!
Annak füléhez nem jut a hang,
Sem felvilági nesz,
Megtört homályos szemvilága
Örök homályba vesz,
Hol a fásult ész nem sorozhat
Napokra napokat,
S az örülés-karolta agyban
Mégfő a gondolat.

Hol kínos *álmak* révedeznek
Az éber lelken át,
S *éber* kinok, rémek verik föl
Az álom szent nyugát.
S míg a hideg falak penésze
Testét roncsolja meg,
Egy rothadt szalmazsúp ad enyhet
A rab keservinek...

Szegény fogoly, kit ennyi kín ért,
Ki ennyi kín után
Mind szikla állsz, reád ismérek,
Te vagy, hős Frangepán.
Vitéz karod, melytől csatádban
Reszkettek a pulyák,
Megfosztották éles vasadtól,
Oly vasba lánczolák,
Melyből ha kardokat csiszolnak,
S nem gyáva rabnyügöt:
Te állsz, nem ők, dicsben ragyogva
A tóváros fölött.
De ők vitéz vasnak helyette,
Mely diszt a hősnek ad,
Lélekvásárló lány arannyal
Vivák csatájokat,
Hogy buknod kelle s elveszítned
A diadalbabért,
Melynek helyette *áru*lás rád
Most gyászfogságot mért.
Ki fog hozzád ily messzeségbe
Eljutni honnosid közül,
Hova még a madár sem ért el,
Bár a madár szárnyon repül?
Ki fog miattad tengerekre
S a tengeren túl szállani,
Ha még a szélnek is, mely eljött,
Tengerbe kelle fúlani?
Ki fog sötét lakodba hatni,
H a még a napsugár se hat?
De im, mi ez?... Csodák csodája!
Ajtódon zördül a lakat...
A vas retesz félig kitér,
S rég látott mécs világinál
Előtted egy hölgy – nem csalódotl -
Előtted nőd, a kedves áll...

Nem áll már! lábaidhoz omlik,
 Sietve int, susogva esd:
 Hogy el ne árúld, hogy nevének
 Árnyékát se nevezd...
 Az óra eljött... a szabadság
 Reménye töltsön el...
 S még csak kebledre sem borúlhat
 A leghűbb nőkebel!
 Fontos nagy ok van tettetésre,
 De szíve, terve kész,
 A csel szövényes fonalából
 Szövé szerelmi kéz...

S az ajtó újra zárba csattan,
 Csikorgva, rémesen;
 A hölgy, miként jött, nyomtalan tűn
 Titkon, rejtélyesen.
 A rab, szegény, soká tünődik,
 Ha, mit látott, álom vala?
 Vagy a szabadság s szerelemnek
 Üdvjósuló anyala?

IV.

Im de vészen és vizzályon
 A hív asszonyt csillaga
 Elhozá börtön faláig,
 Mely megett nyög bajnoka;
 S a helyett, hogy szép szemének
 El-kisírná könyeit,
 Vagy tenger mélyébe vetné
 Tervét és reményeit,
 Tettre szállott!... kérelemmel
 Majd aranynyal, – hasztalan!
 Szíve kő itt mindeniknek,
 S mindenütt elég arany...
 S *Montebello*, – oh borúl be
 Végre ménynek szép ege! -
 A fogolynak őre, ennek
Leghalálosb ellene!

Montebello gyűlölségét
 Frangepánné ismeré;
 Tudta azt is, hogy csak egy út

Visz, vihet célja felé.
Hogy férjének börtöne
Bír csak egyetlen utat,
És hogy ennek ajtaján
Montebello a lakat!
Mert ah! nem a fal vastagsága,
Nem átfúrhatlan kőfalak
Tevék megtörhetetlenségét
Velence rém fogházinak;
Nem a mélység, hová temetvék,
Nem mesterséges őrlakat,
Nem ónfödél, vagy éber őrség,
Vagy a szörnyű rostélyozat:
Velence, a rég cselszövényes,
A fondor, s hitben lengeteg,
Jól tudja, hogy nincs oly erős fal,
Melyet arany ne fúrna meg.
Nincsen lakat, mit meg ne nyitna,
Láncz, mit ketté nem oszt büve,
Avagy hűség, melynek ne volna
Mozsártörője, mérköve.
Velence biztosabb lakattal
Zárá a rémek e helyét,
A rabnak, hol szerét tehette,
Őréül adta – *ellenét*,
S fortély ellen fortélyt határoz,
Hős Frangepánné hirtelen.
Itt – éles szemmel áttekinti -
Hiába volna kérelem;
S sziklára szórná érzeményit
A felnyögellő szerelem.
Itt még az ércz is elveszíté,
A lélekvásárló, büvét;
Itt *cse/szövénybe* kell hálózni
A szabadítás eszközét.

S három napig gondolt a szép nő,
És három éjt viraszta át,
Ki tudná, hány s mi furcsa tervek
Fárasztották lelkét, agyát?
Negyed nap a két hű cseléd
Új s új parancsot kap vala,
Balázs, a kardedzett öreg,
S a hű leányzó Viola.
S e naptól óta dolgaikban
Egy harmadikkal osztozának,
Ki nappal, – éjjel csónakával
Hű kísérője asszonyának.

V.

Mi foganszik szent titokban,
Némaságnak szűz ölében,
A rejtélyes emberelme
Láthatatlan műhelyében,
Mely teremt, ront szünhetetlen,
Szétválaszt és összefűz,
Jóval széppel, rút s gonoszszal
Legtarkább játékot űz,
Hol van ember oly merész,
A ki mind ezt eltalálni
Volna bátor, volna kész?
S még! az *asszony* gondolatját,
Mely rejtettebb, finomabb,
Szövevényes mint a háló,
Tünedékeny mint a hab,
Mely a furfang tűfokán át,
Fonja, fűzi száz irányban,
Mig alakba öntve képét
Lesz az eszme, terv agyában.
Asszonyoknak gondolatját
Mért kutatnók hát hiába?
Frangepánné úgy se visz be
Terve titkos fátyolába.

Ő helyette Montebellót
Lásd magányos őrlakán,
Térdborúlva lásd előtte,
Mint eseng egy szép leány.
Ki, miként ön ajka vallja,

(Bár vonási *mást* mutatnak)
Hú *olasz* vér, Toscanából,
Sarja még a Contiaknak.
Özvegy anyja, bár szegényen,
De nevelte tisztességben;
Most azonban – sírva vallja, -
Meg van rontva hírnevében;
Egy ravasz magyar vitéznek
Lőn, könnyelműn, áldozatja;
Ön nyugalját, anyja vesztét,
Már féléve, hogy siratja.
De nyomán a hitszegőnek,
Vagy elégtételt kíván;
Vagy boszút áll a leventén, -
A levente *Frangepán*.

Mint midőn égő belére
A lámpának friss olajt
Töltesz, a bél lobbanása
Lángra lángot újra hajt:
Montebello kebelében
Ugy a gyűlölet parázsa
Káröröm lángjára gyúlad
Frangepán gyalázatára. -
A panaszló szép leányon,
Ékes arczán, dús haján
Kéjszemekkel csügge már is,
S most ily szó kél ajakán:
«És mi lenne, szép leányka,
Melyet ajkad emleget,
Az elégtét?» Teljesíteni
Egy nagy, szent ígéretet!
Szól a hölgy – *vagy* oltárhoz visz,
Vagy törömtől vérzik el!...
S mind ezekre, hidd nekem, csak
Egy találkozása kell!
«Frangepánnak utja innen,
– Mond s kajánul fölnevet
Montebello – nem templomba,
De a vérpadhoz vezet!...»
,*Rám tekintve egy'* – kiált fel
Tűzzel a hölgy, *rettegését*
Rejtegetni... mert közel volt
Elveszítни szívverését.
,*Rám tekintve egy!* szerelme

Nékem úgy is gyűlölet;
Veszszén el, ha teljesíté,
Mit tőn, az ígéretet...
Nászajándokúl, signore,
Tizezer darab arany...
Egy darabka rongy s írószer
Készen itt is, úgy-e van?
Ha megírta Frangepáni,
Harmadrésze a tied!...
«Ám legyen! – szól Montebello
S még rádásúl szép *kezed.*»

S szőnek tervet, éjsötétet,
Vérlázítót, rémeset;
A szelídebb hölgy szívében
Fel-felsír az érezt.
Szőnek, kötnek egyességet,
Melytől a hölgy kebele
Visszaborzad, de szívének
Háborát ész győzi le;
Számító ész és eszély az,
Mely vezérli tetteit,
Kéj vakítja és boszúvágy
Montebello szemeit.
Szőnek, kötnek egyességet,
Hogy kifosztják Frangepánt,
S orzott birodalma árán
Osztakoznak egyiránt...
Ők elmennek más hazába,
Ők ott hagyják szomjan, éhen
Önmagának martalékul
Rácsukandó börtönében.

És kinyílt a csába hölgynek,
Hogy végezze, mit fogadt,
Mely ki nem nyílt még, a rabnak
Éj lakása ott alatt.
Ott azonban egy tekintet,
Egy intés, egy szó után,
Benne hú *nejére* ismert
Üdvözülve Frangepán. -

VI.

Három napot töltött imában,
És három napra, éjszakára,
Bőjtöt szabott volt Frangepánné
Magára és egész házára.
És mint ki a halálra készül
Az édes élet vég révében,
Magához vette áhitattal
Isten malasztját bor s kenyérben,
Majd fordul a két hű cselédhez:
«Ma – szól s szemében könny rezeg -
Ma esdjetek érettem éghez,
Ha valahán esdettetek.
S ha még ma épen visszatérek:
Urunk jövend velem;
Ha nem jövök, *kettőnk* lelkéért
Tartassék requi em.»
S ment s nem követte senki léptét,
Mint a cselédek sóhaja;
A lánynak is (kivül szokáson)
Otthon kellett maradnia.
«Ma csak *ruhád* kell, jó leányzó,
Itthon maradj testleg magad.
Ma ez, ha hű szolgálatot tesz,
Egy üdvösségnél többet ad.
Balázs az utra készen álljon -
Hajón van mindenünk;
Ha isten karja ótalmunkra,
Ki állhat ellenünk?»
S a gondolyás kis csolnakával
Vizét ketté szelé,
S mint nyíl repül el asszonyával
Az óntetők felé....

Ott Montebello már sováron
Várt rá az alkony mécse mellett,
Kapús és őr ismerte jöttét,
A kit hozzá bocsátni kellett,
S a hölgy belép mint régi jártas,
Kapún, lépcsőn, tornáczon át,
S az ismert lakszobához érve,
Kinyitja súlyos ajtaját.
«Itt van – kiált fel – itt a váltó!
Pizába szól, – a legdusabb

Kereskedőhez, mint kivántad;
Hadd írja még alá a rab
S miénk az élet, Montebello...»
Szól és fáradtan székbe hull;
Amaz a váltóhoz mohón nyúl,
Vizsgálja, nézi ittasul.
,Helyes... minden kelléke megvan...
És tízezer darabra szól!
Biztos nevek... nincs semmi kétség'
Ily szók szakadnak ajkiról.
,De íme nézd... a tízezerből
Százvezres is lehetne tán?
Egy tollvonás... mi kell egyéb rá?...
De ezt aláírás után. -
Most a fogolyhoz.' – «Eltikadtam -
Viszonz a hölgy bizalmasan -
Adass pohár vizet, barátom!»
,Csak Christi lachrymája van!
«Mindegy!» s ivék a szomjitalan hölgy
S ivék a börtönőr vele...
A hölgy felállt. – De Montebello
Székéről többé nem kele.
A visszakínált billikomból
(Gyors és ügyes kéz mívelé!)
A börtön öre rögtön-álom
Kábító gőzét szörpölé. – -

És most vigyázva, óvakodva
A hölgy, kettőzve lépteit,
A titkos ismert csapda útján
Férfjének börtönébe nyit...
Némulj el oh lant, mert a képhez,
Melyet most e sötét lak ad,
Midőn a hölgy a férj karába
Kulcsolja forró két karát,
Őt csókba fojtva átszorítja,
Hozzá, reá tapad,
S ajkán a szót kéjben feliszsza
Az ittas indulat;
Mint ébred a férj ámulásból
Valónak édes hajnalára,
Hölgyét, az oly rég elveszettet,
Látván borúlni bús magára,
Ajkára újra csókja szállhat,
S mit már álmában sem hive,

Szemébe nézhet két szemével
S szíven doboghat hú szíve -
E képhez színt s hangot találni,
Lehetlennel fogsz szembe szállni.
Vagy szedd egyűvé a tavasznak
Minden virága színeit:
Szegény leendesz színezésben!
Járd össze a menny téreit,
Hozd el a sphaerák zengeményét:
S szót nem lelendsz, édest eléggé,
Kizengni szívök érzeményét.

De nem sokáig fürdik a hölgy
Az istenérzet tengerén;
Kifejlik a csók- s ölelésből -
Csak kezdve van még a merény,
Végezve nem!... s egy új Delila
Ollóra nyújtja kis kezét;
Nem, hogy, miként amaz, hajával
Elnyírja hőse erejét, -
Csak, mely a hősnek *árulója*
Lehetne, dús szakálla hull
Mint dérütött kalász a földre,
Az olló martalékaul;
Csak szép bajúszán ejt sérelmet
A cselszövényes női kéz...
Majd sértve, majd mosolygva tűri
Csonkittatását a vitéz.

Hőséről a hölgy a nyirő vast
(A szerelem mit nem tehet!)
Most önhajának szegzi... a hős
Megkapja a gyilkos kezét...
Késő! lehull egy hosszú, szép fűrt,
A hölgy elosztja szálait,
S a férfiúnak asszonyarcot
Ügyes kezekkel idomit.
Majd, mint az éjnek fellegéből
A rózsahajnal fejledez:
Ruháiból kibúv, alattok
Kitűn egy rejtett *női mez*,
A szolga lányéhoz hasonló,
Melyben kísérte őt a lány;
Egy pillanat – s leányi mezben
Az utra készen Frangepán. -
Még egy heves csók, egy sohajtás
Istenhez, és indultanak....
Utánok, mint üres koporsó
Halotti csendben áll a lak!

VII.

S ha ők a börtönt ott hagyák,
Miért maradnánk tőlök el?
A földet im az ébredő regg
Álmából most csókolja fel;
Lélekderítő hús szelek
Lengik be a lég tér ivét,
Mig a kelő nap végig uszszá
Nagy Adriának tűkörét.
S ott vannak ők is a hatalmas
Hullámokon, mint gondolat
Repül hajójok, a vitorla
Miként a tele szív dagad...
Ott vannak ők, s a hú cselédek
Körben köröttek állanak,
És a szabadság istenének
Tenger felett dalt mondanak.
És Frangepánné fel magasra
Kezében két kulcsot mutat:
«Akkor lászon Velencze minket,
Midőn e börtön-kulcsokat!

Szól és a hullám mély ölébe
Hajítja férje kínait, -
A tenger összecsap felettök -
Hagyjuk örökre őket itt!
S a szél tovább fú, a vitorla
Mint tele szív dagad, dagad.
A gyorshajó hullámbarázdán
Tovább repül, tovább halad.
Közel távolban zöldül a part,
A partokon túl kék hegyek,
A szép, dicső magyar hazából
«Isten hozottat» intenek.
Eléri végre a hazát is,
Az ősi várt, hol Frangepán
Ujabb szakált ereszt magának,
S még szebb bajuszt mint hajdanán.
S a mint szakála nő, szívében
Ugy nő szerelme egyaránt,
A legnemesebb hölgynek szerelme
S a leghivebb nőszív iránt.

BOSNYÁK ZSÓFIA.

1642.

I.

A Vág kies völgyében, Trencsén s Thurócz között,
Kápolna állott egykor nagy sziklacsúcs fölött;
Alatta vad-merészen szirtekről szirtre hág,
S pajkos, szilaj kedvében tajtékot túr a Vág.
Istent kísérté minden, kit erre vitte uta,
(A nép azért emelte a kápolnát oda),
Akár a bérczes útnak félelmes szorosát,
Akár a vad folyónak medrét hatolta át.

A szikla-kápolnácska, a meredek falon,
Mindenkinek kalauzúl volt a nehéz uton;
S a ki veszélyben forgott, ki abból jó vala,
Egykép a Szűz Anyának képéhez járula,
Mely benn, fiával karján, gyertyák s virág között,
Miket hit és áhítat bokrétává kötött,

A kis de szent oltárról, mint élő szent malaszt,
Oly égien mosolygott mindenkinek vigaszt.

A képet egy kegyes hölgy tüzé fel itt maga,
A hős Bosnyák Tamásnak leánya, Zsófia,
Midőn Sztrecsén várában hős Wesselényivel
Fején a szűzi pártát nászlomb cserélte fel;
Hogy, mely előtt mint gyermek oly sokszor térdele,
A kép is a környékbe költözzék el vele,
Csatolt hozzá egy erszényt, aranynyal gazdagot,
Ne lásson a kápolna szükségben szűk napot.

S ott volt a kápolnában a kép sok éven át,
Erősítvén a környék népét és vándorát;
Csak egy nem jött feléje, egy nem kereste meg:
Szép és szerelmes hölgye hős Wesselényinek.
Honn tartá őt keserve s a kínos gyötrelem,
Melyet terem szivének csalódott szerelem,
Melylyel lefekszik éjjel, melylyel reggelre kél,
S írt a kerek világon sebére még se lél.
Mert a kinek éltehez kötötte életét,
Reménye, boldogsága s szerelme öszvegét,
Kivel, mint hű társával hű gerle, élni vélt:
A gerle-tollon férje sas-szárnyakat cserélt:
S nem értve a kebelnek hőbb gerjedelmeit,
Nem érezvén a szívnek szentebb érzelmeit,
Feledve a mit esküdt isten s oltár előtt:
Bujában hagyja veszni a szende keblü nőt.
S mig őt a nagy világba erősebb szenvedély
Hír- és tett-szomj ragadja, mely vész s kalandban él:
Ezt házi tűzhelyénél emészti fájdalom,
S lőn a dicső rózsából egy halvány lilium.

II.

A szenvedés pohára gyakorta semmi más,
Mint istennek malasztja, szent égi áldomás,
Mit isten csak kiváltkép nyujt választottinak, -
Százszorta boldogok, kik belőle ittanak!
Igy üdve Zsófiának könnyűiből fakadt,
A földi kín az éghez nyitván neki utat;
A szenvedés tüzében gyémánttá tisztula,
S bánatja fellegéből hasadt ki hajnala.
Imában s jótevésben kereste vigaszát,

S föllelte a kettőben, mit e két angyal ad:
Vigaszt és nyugalmat. Templommá lett a vár;
Benn szeretet s jószágban a hölgy az áldozár,
Nem volt a tér vidéken templom, vagy imahely,
Melyet dús áldozattal ne látott volna el,
Nem oltár a vidéken, a melyre önkeze,
Himvarratos ruhát vagy terítőt nem tüze.
Nem jött szegény, kincséből kivel nem osztozék,
A szenvedő házából vigaszszal távozék.
Igy lőn a földi üdvnek kinszenvedt martyra,
Már földi életében az ég menyasszonya.
S ha mégis néha szívéen fölkel a földi vágy,
S egy-egy könnyű cseppjében enyhülő írva vágy:
Ki fogja ráhajítani a vádolás kövét,
Ha vissza, vissza kéri elvesztett édenét?
Ha a remény csalóka kecsegtetésiben,
Bár százszor megcsalódva, gyermekdeden hiszen:
«Hogy hosszú szenvedése végtére kitelik,
S a gyötrelem tövisén rózsája megnyílik?»

De ím! vigasztalásnak helyette, híre jár,
«Hogy férje új arával, új frigybe álla már,»
S hogy lánczait könnyebben téphesse szét a kéz:
«Vallását is tagadva; új hitcserére kész.»
Hol a villám, mely inkább sujthatja mint e hír?
A szív, mely ennyi s ily kint tovább viselni bír?
A hírre Zsófiának megtörnek térdei;
Szemében jéggé fagnak megáradt könyei,
Kéblében elszorúl a sokáig szenvedt szív,
A vég erő lelkében élethalálra vív,
«Isten! te adtad e kint – kiált – elviselem!
De megbocsáds, alatta ha megtör kebelem!»
S alélva összeroskad mint szárán tört virág;
Megtompult érzékének megszűnik a világ...
Fölötte, mintha szánná, a márvány feszület
Szent irgalom gyanánt áll a szenvedő felett.

III.

Meddig feküdt aléltan, a kínos súly alatt,
Nem tudni, a szegény hölgy! az éj nagyot haladt,
Midőn ájulatából föléledett szegény -,
Ah, mily vigasztos képek lebegtek el szemén!
Mint szomjas útzó, ha friss érből ihaték,

A látott képek által akkép erősödék;
 Bizonyynyal égi angyal érinté meg szemét,
 Hogy a kétségbeesésben ne törjön szíve szét,
 A látott édes álom egy égi tünemény,
 Előtte leng szünetlen, mint tűz ég kebelén;
 «Követek égi intés! kiált és útra kel;
 S rég érezett örömben dobog fel a kebel.
 S ment, bár az örkakas künn másodszer szóla már,
 S benn a szobák órája éjfél tájára jár.
 Ment, mint futó csillagzat a látott kép felé,
 Léptét áhítat és vágy szélként sietteté;
 Ment pongyolán a mint volt, kis lába meztelen,
 Egy bot kezén, keresztke a hattyú kebelén;
 Ment, és az egy, ki látta, a várkapús vala,
 Azt is kiséretétől eltiltja most szava;
 Ment, és az éj sötétét nem látják szemei!
 Az ősz csipős szellőjét arczán nem érezi;
 Fölötte vad vihar dúl, szél és eső verik,
 Talpát a kőnek éle s tövisek vérezik...
 De ő előbb s előbbre csüggedtelen siet,
 Mig a kis kápolnához elér a Vág felett.
 Így áll az üldözött őz sok zaklatás után
 Fáradtan és lihegve egy szikla szorosán. -

És ím csodák csodája! mindent akkép talál,
 A mint álmában látá: a szent hely fényben áll,
 Oltár s a kar világolt, szólott az orgona;
 De, a ki benne volna, embernek nincs nyoma.
 Csak a boldogságos Szűz, mint élő szent malaszt,
 Mosolyg az érkezőre kegyelmet és vigaszt.
 A kis de szent oltáron gyertyák s virág között,
 Miket hit és áhítat bokrétává kötött,
 A kép, melynél mint gyermek oly sokszor térdele,
 Melyet sok év előtt e szent helynek szentele,
 A régi, drága kép az, mely megjelent neki,
 S őt éjnek éjjelén oly csodásan csalta ki.
 A hölgy örömsikoltva a kép felé repül,
 Kéjeknek mámorába merül magán kivül.
 «Te légy vigasztalásom fájdalma asszonya,
 Kiált – te nyújtsd a gyógyírt szívem fájdalmira!»
 Szól és a szent anyának előtte leborúl,
 Mint gyors eső patakja szeméből könyje hull,
 S imája buzgó, benső, imája szent vala...
 Leszállt hozzá az égből az Úrnak anyyala.

IV.

És már az éj legördül, a hajnal is hasad,
 Utána nyomban a nap, mint bimbóbul fakad;
 Fény árad el a földön, megpezsödül a világ,
 A nap verő sugára már-már délpontra hág:
 S még mindig elmerülve az égi Szűz előtt
 A szikla-kápolnában lelé az eszedőt,
 Körötte földig égve a gyertya hamvadoz,
 S az oltármécs perczegve végfényben lobbadoz;
 Az éji orgonának s éneknek nyoma sincs,
 S csodák csodája! zárban az éjjel nyílt kilincs!...
 De mind e változásra a szép hölgy nem figyel,
 A buzgó szent imával oly telve a kebel!

Délben delet csengetni a pór egyházi jó,
 Minő had ez, mi nép ez, mely véle érkező?
 Egy úriakból álló szilaj vadászcsapat,
 Emerre nyargaltában a kápolnába hat.
 Ő az, a könnyelmű férj, karján egy hölgy vagyon,
 Lovag-vadász köntösben, egy ékes Amazon...
 Ki mondja, hogy esetből lett e találkozó?
 Mindenható az Isten s igaz jutalmazó!

Mint a kinek szeméről fátyolt takarnak el,
 Csodás varázs történik hős Wesselényivel,
 Isten kezére ismer, megrendül belseje,
 Az Amazon fölött mi szebb fényben áll neje!
 «Te vagy! -» kiált, s nejehez az oltárhoz rohan,
 Egy pillanat – s a hív nő karjába zárva van -
 «Te vagy, te lész, te voltál szerelmem, mindenem!
 Oh hogyha megbocsáthatsz, bocsáss meg énnekem!»

És a sokat szenvedt hölgy eszmél, néz szertesztét,
 Álmodni vél és újra lezárja szép szemét;
 De ölelő karokban, csókok közt fuldokol,
 Arczán, kezén bünbánó férjének könyje foly.
 S a rég nem érezett kék villanyként rezgi át,
 Szívét mondhatlan érzés, láng tölti el agyát,
 Sir és mosoly egyszerre – ah hogy nem bírja el
 S egyszerre ennyi üdvön szétpattan a kebel!

Igy húny el az oltárláng, midőn tövig leég,
 Előbb, mint elenyészik, fellobban újra még;
 Az áldozó nap is, mely rózsák közül kele, -
 Hunytát az égre újra rózsákban festi le.

Ki mondja, hogy nem Isten intéze újra itt?
Ő az, ki megszámitá a hölgynek könyeit,
Ő adta meg, mit esdett, sok szenvedés után,
Hogy újra lássa üdvét a megtért férj karán.
De hogy többé csalódás ne érje szívhonát,
Kötésül érte égbe fölvitte őt magát!
A férj pedig bűnéért azzal büntettetett:
Hogy, kit megúnt élétében, *holtan szeresse meg*.
Mert im! csodák csodája! napról nap múlik el,
Hónap telik hónapra, ezt év emésztí fel:
S a szép halott, miképen halála reggelén:
Ott fekszik egyre épen a síri bolt ölén.
És évről évre híven a férj hozzá lemén,
Mereng a halvány arczon, sugártalan szemén,
Kezére csókokat hint, könnyel áztatja meg...
Hiába! a dicső hölgy örökre szendereg!
S így éli túl húsz hosszú s még három éven őt,
Ki néki élve holt volt, s most halva él, a nőt.
Hozzá bucsút jár a nép, a jámbor hegylakó,
«Az Úr kegyes – mondották – de bölcs s igaz bíró.»

V.

A vár, a kápolnácska a sziklacsúcs fölött
Már rég elpusztulának harc és vihar között;
Csak a szilaj folyó zúg alattok még, a Vág,
A mint pajkos-merészen szirtekről szirtre hág.
Rom s pusztaság lőn úrrá Sztrecsénen és urán,
Kóró s haraszt az úrnő beomlott sírlakán;
Fölötte két századnál régibb a mohlepel,
De a dicsőt maiglan nem hamvaszthatja el;
Miként halotti ágyán, halála reggelén,
Láthatni őt maiglan megszentelt fekhelyén,
Teplicska templomában, hová szent áhítat
Helyezte őt későbbben, hív őrizet alatt.
A rombolatlan szép test mint egykoron vala,
Az arcz nemes vonásin szelídség anyyala:
Halvány, kicsinyded ajkin mint régen, egykoron,
A jóság mosolyával vegyül a fájdalom.
Emléke a vidéken köztisztelet leve,
A népnek hagyományos áldása sírköve;
A hagyományos emlék ajakról ajkra száll,
Fölötte az utókor szent kegyelettel áll.

CSATÁR-BÓL.

KILENCZEDIK KÉP.

A főcsata foly. – Hunyadi megöli Gara zászlótartóját, s Isten által védetik. – Garával párviadalt ví, s emezt megszalasztja. – Gara megátkozza Sátánt. – A győzők hálát mondanak Istennek. Hunyady győztesen megy Fejérvárra, hol Rozgonyi nagy Te Deumot mond; Ulászló király Hunyadyt megkoszorúzza, s beszterczei gróffá nevezi.

De hova jött elmém? Harcz ébreszt újra zajával,
A nyihogó paripák dobogásit hallja fülem s a
Csengő kard zörejét, s kik ezek, kik csonka karokkal
Tévedező árnyékokként szaladoznak előttem?
Giszkra vitézi ezek; köztük mint birka-akolban
Pusztító farkas, haragában Hunyady pusztít,
S rettentő karddal veti meg nekik a szigor ágyat,
Melyen az életnek meghamvad csillaga; kardja
Ölte meg Ondingot, Holubárt, s őszfűrtü Berényit,
Liszka magas homlokcsontját két részre hasítá.
Még félóráig küzd így; de nem állhata ellen
Már a vezérfosztott népség a szörnyü vivónak.
S mint az üzött gyermek, kit rőt Tátossal ijesztett
S hosszú szakállt viselő lázzal⁵ dajkája, tovább kelt,
Átkozván az időt, melyben vesztére kiindult,
Honja határaiból magyar ellen kelni csatára.

Hunyady most odaért, hol erős Gara főbbjei álltak
S a zászlós Káldor meredő szálfára hasonlón
Tartá zászlóját. Hétször benyomúla hadával
S hétször visszaverék. Harag ül már Hunyady arczán,
Hogy nem örülhet harczának, hogy harcza soká tart.
Haj! pedig a harcznak kétes forgása, miképen
Városi lányzónak s asszonyinak játszi kegyelme!
Végre közükbe hatott: legelőbben is iszonyu Káldor
Karjához sújtott, s leesett bal karja legottan,
Mely zászlót tartá; meg sem döbbsent vala Káldor
Karjáért; de miként rossz csontot hullani hagyván
Csak zászlója feküdt szívéen; de előbb hogy esendő
Nagy lobogóját jobbal fölválthatta: megújult
Szélvésztként zúg újra a kard s Káldornak agyába
Csapva nagyot kocczant, s mivel azt megjárta velőig,

⁵ Láz = madárijesztő.

Eldőlt a bajnok s zászlóját estte lehúzta.
Igy dült össze erős ropogással, s szörnyűen egykor
A márvány palota, melyet megráz vala Sámson,
Mint iszonyú Káldor dült el deli Hunyady által.

Láttátok? mikor a pajkos gyerkőcze karóval
Parti darázs-fészekbe leszúr, mint zúg ki reája
Szörnyű zsbongással mindünnen a sárga darázs nép?
S ellepik arczát, és kezeit, s lábszárait egyben;
Az pedig elbődül, kirug, üt, ver s híves iszappal
Dörzsöli a fülánk sebeit fájdalomai közben.
Úgy leve itt, midőn Káldort leütötte lováról
Honvédő Hunyady; iszonyún ordítva nyomúla
Rá az egész tábor, s dühödő torkából ijesztőn
Háromszor kajdásza⁶ halált s vért hősi fejére.

De ti hiába nyomúlátok nagy Hunyady ellen,
Pártos, bős daliák! maga szállt Hunyad oldala mellé
A boszuló Isten, s pajzsát mellére takarja
Csillagot és holdat-kormányzó égi kezével,
Melyen elolvad az ón-zápor, mint déli melegtül
A peregő zúzok, s a vas kard éle kitompúl.
S jó fut az ellenerő egymást konczolva emésztve.
Mén, ember szomorú keverékben hullnak, omolnak
Vérhalmokra, jaj, és átok borzasztva vegyülnek
A suhogó szélben, mely végig röpdös az égen.
Fél karok, elgázolt testek, jajgó nyomorúttak
És csikorogva eső káromlók vérbe fürödnek.

Még maga áll egyedül Gara bán, mint talpasodott tölgy,
Mely mélyen gyökerezte magát a földnek ölébe,
S ingani nem tudván tetemes törzsére nehézül.
Áll Gara a pártos seregek közepette s kezétől
Elhull Nyéki, Dorogh s Bartók s ki elejbed elállott
Hunyady! a bajuszos Kurd is hívsége díjául
Vérbe borúl Gara vágásán; mig végre miként a
Jó fejszés kiszelve a sok bokrot előle,
A nagy tölgyre kerül, akképen Hunyadyhoz jut.

Összemegy a két hős, valamint megy két him oroszlán
Föltátott szájjal, s szikrázó szörnyü szemekkel
Afrika pusztáján egymásnak; mindenik égvén
A közös egy nőért rettentő szerelemében,

⁶ Kajdász = kiált, ordít

Most a féltésnek riadó tüze víadalomra
Keltvén dúheiket, földhez gyökerezve megállnak
Elsőbbben, majd megcsóválván a fene farkot,
S testeiket meghajlítván egymásra rohannak,
'Tépiük körmeik a földet, megtépiük a bojtot
Egymáson, s iszonyú fogaik koczczanva kicsengnek.
Igy egymásra rohant a két hős, szörnyű haraggal
Megcsóválván a suhogó két szálfai dárdát.
És ámulva megállt minden, ki látta; elámult
A haladó nap is égi után helytállva maradván,
Míg a két viadalmas hősnek tartana harcza.
Elsőbbben kidobá Gara bán a szálfai dárdát,
S az rohanó ölyüként becsapott nagy Hunyady János
Ércz-paizsára, s kifúrván azt benn függé hegyével.
Ám Hunyady mint a méhészt sokszorta lerázta
Ujjáról, hova fullánkjait belefúrta, a méhet;
Úgy megrázta kemény paizsát s elhulla a dárda.
Mostan azonban erős karral maga sújtja vasát ki
S míg az a hig levegőt szögné, föl szóla az éghöz:
«Istene honnomnak! hagyd megbüntetnem a gögös
Visszavonót, hagyd, Istenem, őt meggyőzni karomnak.
Hogy kiki irtózzék, késő századnak utána
Irtózzék attól, ki gonosz pártokra hasonlott,
S gögének rokonok vérével fest vala szobrot.»

Mondá, s a repülő dárdát Gara válla husába
Vitte az istenkéz; szaporán ott vére előmlék
A haragos bánnak, kara ellassúda; nem akkép
Gögös lelke: körülhabzá azt sárga epéje
Mint sziklát a tengeri hab, s Gara kétszer erősbnek
Érzé most erejét; lekapott balog oldala mellé
S onnan az életevő kardot felrántva, Hunyadra
Zúg vala mérgében. Hétször kikerülte csapását
Hunyady, hétször forrt föl nagy Gara barna epéje.
És a milyen erős, és a mily szörnyű s hatalmas
Volt Gara: Hunyady őt mégis nyomkodva elűzte.
S az dühösen hátrál, kiabál népére, kiáltoz
Ördögi Sátánnak segedelmért s harczi szerencsért.
Hasztalanúl! katonája nem állhat, morva s magyar nép
Élete mentését futtában ohajtja elérni,
És Sátánt az erős Isten lekötötte pokolban
Szörnyű nehéz lánczczal. Hétszer megrázta magát, meg-
Rázta kemény lánczát Sátán; de nem engede néki,
Nem dúhének a láncz; akkor megfekve porában,

S földre szegett szemmel szégyenlé a megalázást.
Bán pedig a szaladó népek közepette megállván:

«Légy átkozva!» imigy kiabált s lehatott vala újra
Hangja világtalan éjek alá, hova ásva, temetve
A bűnös ördögi lak, s meg-megrázá vala Sátánt,
«Légy átkozva gonosz szellem Gara bántul örökre!
Veszsz el örökre! s veled föld, ég elveszszenek együtt;
Gyáva fejedre kemény átkul hulljon le nap és hold,
S a nyomorú ember diadalmát ülje fölötted
Mint egy gyáva rabon! veszszén s megnyomja az átok
A ki hiendi gonosz szemfényvesztésedet, átok
Rajtam is, a ki hívém botorúl, hogy célra segítesz.
Légy átkozva gonosz szellem Gara bántul örökre!»
Igy ordítva futott s szaladó népébe vegyüle.

Vége van a harcznak, s hol előbb vad lángu leventék
S a riadó harcznak hosszú veszedelme süvöltött,
Ott most néma lakát a csend felütötte, körösleg
Dúlt daliák s véres paripák heverésznek a földön,
S a hideg érzekkel hidegülnek; köztük azonban
Tábori ágy közepén kitűnik még Rozgonyi püspök
Nagy Gara-szúrta sebét fájlalván; mostan azonban,
Hogy riadó hanggal füleit megütötte Hunyadnak
Szép diadalma, hogy a pártost szaladásnak eredvén
Látta üzetni: felült ágyában s összekulcsolván
Égre emelte kezét, szemeit fölemelte s imigy szólt:

«Hála! s dicsőség és áldás neked égbeli Isten!
A ki nagyobb a tengernél és rettenetesb vagy!
Villámokkal irád fel az ég kapujára hatalmad
És szívembe irád s én mélyen porba borúltam.
Hála s dicsőség és áldás neked égbeli Isten!»
Elküldted felhő-teremed lángablakin a Vészt,
Annak lába alatt megrendült tornya Budának,
A Duna ágyából kiszökött rémulve előtte,
S emberek és állat megnyögték talpa nyomását,
S megtiprott engem, s én mélyen porba borúltam.
Hála, dicsőség és áldás neked égbeli Isten!»
«Im! azalatt intél a Vésznek, s visszavonúla
A rendítő Vész; szabadon lélekzik a dúlt föld,
Emberek és állat fölzengek a hála-zsolosmát
Égi kegyelmednek, s én mélyen porba borúlok.
Hála, dicsőség és áldás neked égbeli Isten!»

Ekkép szól vala ő, s ismét ágyára borúla,
S csönd leve ismétlen: csak imitt, ott röpked az égen
Egy dögevő holló, s valamint a megszedetett hegy
Rendei közt szanaszét s itt-ott a kósza suhanczok
Böngészvén járnak, járt egy-egy harczyi levante,
Megtérvén az üzésekből; közepettek azonban
Vérpatak ontja nehéz folyamát, susogása nyöszörgés
S borzasztó átok. S innét lőn kései korban,
E csata-árból lőn neve gyászemlékü *Csatármak*. -

Távozom a hadtól s a hadnak vérbefüresztett
Képeitől, valamint Hunyady eltávozik attól
A győző seregekkel, öröm s diadalmi dalok közt.
Ekkép tér haza, így megyen egy sereg ifjú vadúzó,
Mely napkelte előtt kihaladt a rengetegekbe,
Hol hat öles sárkány feküdt, nagy szikla-üregben,
S rég hizlalta magát a vidéknek gyenge juhából,
Ökreiből és emberiből; ma azonba' ledöntvén
A nagy szörnyeteget puskákkal az ifju vadászok,
Hangos örömjajjal térnek meg a dúska falúba.
Ott koszorús lányzók, s lebegő hólábu menyecskek
Üdvözik a győző sereget, s mosolyogva kínálják
Innapi kancsóból mindegyiket enyhes itallal.
Akkoron a leütött állat vesztére köszöntik
A poharat, zaj, öröm s vígság zeng mindenüvéről.,
És falu végéről bejövén a barna cigányság
Egyszeriben rákezdzi zajos hangája vigalmát,
S tánczra pereg lányzó s lebegő hólábu menyecske.
Igy tért meg szomorú harczok mezejéről azonnal
Hunyady is, győző seregével, s dallva bevágtat
Régi Fehérvárnak kapuján, hol hókaru hölgyek
Szózatot ének közt koszorút nyújtának agyára,
S megdalolá ragyogó tettét a kósza trufátor.

Ott téres piacon, közepett sok fényes uraknak,
Díszesen áll ragyogó trónus bársonyba borítva,
Fenn tetején czímert láttál tündökleni, ketté
Volt oszlatva közép pontján, kétféle mezőre.
Ennek zöld mezejét négy nagy folyam árja hasfíta,
Abban az ősz Kárpát hármass nagy bércze ezüstös
Dupla keresztel volt híven képezve ecsettel;
A czímer mellett viruló ág fekvé babérból
S fényes aczélből kard. Falait borította zománczos,
Drága-szövet-szőnyeg bársonyból. Drága falábát
A hatalom jelképe tevé, két bojtos oroszlán.

Állt körülötte bal és jobbról sok harczy levente
S fényes urak; de belül a szék puha vánkusa dombján
Méltóságában maga ül vala lengyel Ulászló,
És oda nyújtja fejét a dús koronának alája,
Melyet erős magyarok szent István ősi fejéről
Hoztanak a templombul elő, s most Rozgonyi püspök,
Még haloványon ugyan, de erőt érezve magában,
Óva bocsátja reá; s megimádván a magas Istent,
S megszentelve királyi fejét, így szól vala harsan:

«Isten! erősebb és kegyesebb mint minden, örök lény!
Áldd meg ez innepies szertartást s meg ne gyűlöld a
Hív szolgát, hogy más koronát tesz urának agyára,
Mint melyet te adál! gonoszúl elorozta ravaszság
Azt tőlünk, de te meg sem is áldj, mig vissza szereztük.»

Mondá s áhítva veté szemeit föl az égi királyhoz.
Majd aztán a gyűlt néphöz fordulva tovább szólt:

«Örvendezetek oh magyarok! végére van a harcz
A bús visszavonás, mely sújtó tengeri vészként
Csattogatá viharát a szép haza kétes egére!
S bajnokot és félénk hölgyet rettegni taníta
Egyformán, te pedig Kárpát szent bércze megingál,
És a dupla kereszt felhők-edzette tetődön.
De nyugalom van már; nem eszik le az asztalok étkét
Éhes, erős daliák; szemeinkrül az éjjeli álmat
Harcz zörgési le nem rázzák. Örvendjetez immár,
Örvendezetek oh magyarok! hódolni az égnek
És fejedelmi Ulászlónak, mint honni királynak!»

Ő így szólt s az erős magyarok riadozva kiálták:
«Örvendezzünk oh magyarok! hódolni az égnek
És fejedelmi Ulászlónak, mint honni királynak.»
S szent tüzzel rohanák lábairól a fejedelmet,
S mint az apáknak idétte szokás vala: egyes erővel
Széles pajzsuknak dobogó lapjára emelték
Hármas erő közt, és hangzott vala hármas erő közt
A szent eskü s az ömledező öröm árja szavukban.

Végre lecsillapodott a zaj s fejedelmi Ulászló
Ismét helyt fogván, ott ekkép nyitja meg ajkát:
«Nagy lelkű magyarok! tudom én hogy szíveitekből
Jó e szent buzgás, s azokért hálálni, köszönni
Nem feledem; de ti oh magyarok! nem veszitek észre,
Hogy boldogságunk egyedül csak Hunyady szerzé,

Ő ki a hét agyu véaszt diadalmas karral elűzte,
A vak visszavonást; neki illik hálaadástok.»

Mondá, és zajosan lármásván hozta a népség
Hunyady hőst magosan föltartván a levegőben.

De fejedelmi Ulászló őt szólítja magához,
S ott a dicső hőshez szívéből szózatit ejté:
«Nagy lelkű Hunyady! trónom szerzője te s véde!
Mondsza nemes tetted mint hálálhatja királyod?
Oh de te érdemeid magasabbak, hogy sem elérje
Legmérészb hálám; im azért nyilvánta kimondom:
Hogy fölírám emlékezetem könyvébe sugárzó
Érdemid én, oda, hol mindennap elolvashassam,
Hogy míg élek adósának néz Hunyady János!»

Mondá s fölkelvén tetetéstől-tiszta ajakkal
Megcsókolta az ifju király nagy lelkű barátját,
S ez mély illetődésében féltérdre borúla;
Ekkor az ifju király fölemelvén drága-kövekkel
Ékes aranylánczát a hős mellére akasztá:
«Ezt Besztercze nemes grófjának honja s királya!»

AZ ÁRPÁDOK-BÓL.

VEZÉRHANG.

Sötét enyészet néma éjjelében
Temetve fekszik a hajdan kora;
A bajnok alszik a föld mély ölében,
Ki tudja merre hamvad hült pora?
Sírjára, mert nem tudja senki hol van,
Nem hull a bánat könyje szent titokban.

Csak a süvöltő vésznek orgonája
Zúg el fölöttük néha sírdalúl;
Vagy a Regének tünde szép nymphája
Szakaszt virágot sírjok hantírúl.
Melyből susogva csergedő pataknál
Füzért kötözget méla holdvilágnál. -

Megjártam a hont, ősim temetőjét,
Andalgtam a hősök dicső porán;
Hallám a vésznek rejtélyes zenéjét,
Melyet süvöltött gyászos éjszakán;

Hoztam virágokat, mik a Regének
Tündér kezétől sírjokon nővének.

S mint áldozó pap bor s kenyér színében
Buzgón magához vészi istenét:
Lelkembe vettem *hagyomány* jelében
E szent ereklyéknek mind kettejét.
S mentem, miként pap Isten trónusához,
Az ősz Történet gyémánt csarnokához.

Kapúja megnyilt zörgető hívének -,
Egy ezredév nyitá meg kebelét,
S az ősz vezérek mint napok kelének,
Lerázva sírjok korhadt födelét;
Hosszú sorokban koronás királyok
Mint annyi üstökös szállván utánok.

Árpád apánktól Endréig füződik
Az ősi árnyak hosszú láncszeme;
Mindegyikének arczán túkröződik:
Mi volt éltében sorsa, érdeme;
Ennek borostyán, annak pálmafája,
Másnak tövisből volt a koronája.

De mindegyiknek fény ragyog nevéből,
S mindegyikének nyertem választát, -
S kinek tettéről nem, dallok híreről,
A mint adák Történet s Monda át
Mult és jövő közt hídúl áll az ének
Közötte a valónak és mesének. -

Az *elnyugodt* nap bíbor fellegében
Elvész a fény vakító aranya,
A félhomály bájít hint el a vidéken,
S szebben ragyog fel a táj alkonya:
Ekkép a *multnak* tisztos fátyolában
Saját varázsban szebb, saját világ van!

A fény ragyog, de nem vakít tüzével,
A seb bíborfolt, vére megszűnik;
Nagyság, erény, úgy a bűn és a tévely,
Sallang és cifra nélkül feltűnik.
S a képre, mint szelíd hold éjszakára,
Leng kegyelet s emlékezet sugára.

Avvagy ha már az ő nevök se gyúlaszt
A legdicsebb mult annyi szent neve?
Melyekkel és melyekben nemzetegység

Volt nemzetnagyságunknak talpköve:
Mid van, mi még, hazám! mi lelkesíthet?
Mi e kuszált jelenben egyesíthet?

Csak törpe nép felejthet ős nagyságot,
Csak elfajult kor hős elődöket;
A lelkes eljár ősei sírlakához,
S gyűjt régi fénynél új szövetneket.
S ha a jelennek halványúl sugára:
A régi fény ragyogjon fel honára!

ÁLMOS.

A MAGYAROK MÓZESE.

Szép Ázsiának földén, a szittyá nagy sikon,
Büszkén miként a párducz, mint sólyom szabadon,
A zúgó Don tövében egy ősi nép lakott,
Dicső Magóg vérének véréből sarjadott.

Nem győzte még meg eddig ellenség fegyvere,
Honn áldás volt tanyája, künn rettegett hire;
De a mit nem tehettek ellenség és halál,
Gyéríteni kezdi vérét önátka – a viszály.

A föld, mely édes anyja volt ezred éven át,
Nem bírja már emlőjén a nemzetség sokát,
Följajdul terhe ellen a kimerült anya,
S anyjára s egymás ellen föllázad ön faja.

S forr, zúg a párt dühétől sok tábor és telep,
A testvérháborúnak zászlója főnlebeg;
Tolúl, gyülekszik a nép, gyűlése rettenet!
Hangos torokkal ordít fegyvert és kenyeret.

Ott, mint a vészkaavarta tenger hullámiból
A mennydörgés igéje, egy edzett hős kiszól;
Megismerik szaváról, s szavára csend leszen,
Megismerik, felállván, a hősi termeten.

Hős *Álmos* ő, hatalmas Ügek dicső fia
Mint a fehér galambtoll hótiszta őszhaja;
Fényes, bogár szemével mint nap körültekint,
Izmos, vitéz karáról erő hatalma int,

«Halljátok – szólt s hallgatták – vitézlő magyarok!
Mért rontsanak mi rajtunk dúlongó belzajok?
Van a földnek hazája még e hazán kívül,
Hol gyermekinknek áldás, nekünk jobb lét derül.

Túl bérczen és lapályon a szép hon ott vagyon,
Halakkal és vadakkal s arannyal gazdagon;
Miénk, csak kell akarnunk, mert rég miénk vala,
Meggvette azt vérével nagy ősünk Attila.

Miként sasok csattogva megszálljuk a hazát,
Belé vetjük virágul a szent egység magát;
Az évek nagy könyvébe vért s tetteket irunk,
És a mi vért elontunk, érette lesz honunk.»

Szólt, s mintha százezer láng buknék ki föld alúl,
Egyszerre százezer kard az ég felé vonúl,
S kétszáz ezer vitéz zúg harsogva: «Esküszünk!
A merre sorsod elhív, mindütt veled leszünk.»

S azonnal hét nemzetség egymással egyesül,
Költözni más hazába az ős hazán kívül,
A földet megkeresni a messze nyúgaton,
Mely a nagy «Istenostort;» uralta egykoron.

S azonnal Álmos és még hat nemzetség feje
(Kund, Tuhutum, Előd, Und, Tas, Huba a neve,)
A frigyet szentesíteni megvágja hős karát, -
Arany serleg fogadja a hét vér hét fáját.

Együve folyt a hős vér s együtt ivák meg ők,
Nagy, szent kötést e naptól egymásnak esküvők.
Az eskü törvénynyé lőn; a törvény pontja öt:
«Még él csak Álmos vére úr a nemzet fölött.»

«A harcz díjából osztályt nyer minden törzsvezér.»
«Törvényhozás a törzsök fők nélkül mit sem ér.»
«De vére folyjon, a ki a főhez hűtelen.»
«Mint számüzendő a fő, ha hitszegő leszen.»

S völgyön, hegyen keresztül huzódik a sereg.
Imígy huzódik égen a terhes fürgeteg;
Délczeg, kemény vitézek, és őszek s gyermekek,
S hósek virági, szép nők, vándorlanak velek.

Előttük, mint felhőben az üstökös sugár,
Az ősz vezér bogláros lován rohanva jár;
Lépése egy-egy ország, nézése győzelem, -
Igy jár a szittyá nép közt a szittyá fejdelem.

Országot ért és népet útjában számtalant;
Volt útja harcz és munka, fáradság és kaland, -
Mig végre táborával Munkács és Ung felett
Kárpát egekbe nyúló ormára érkezett.

Ott néma, szent örömmel megáll az ősz vitéz,
Örömkönyűs szemekkel a szép országra néz,
Mely hallal és vadakkal s aranynyal gazdagon
Mint egy virágkert elfut a termékeny sikon.

Majd, mint kinek lelkében nagy gondolat fakad,
Megrázkodik valója s a téren elmutat:
«Itt van hazátok – így szól – határinál vagyunk!
De a ki megszerzendi, csak istenünk s karunk.

Istenbe s karotokba, ne másba bízzatok;
Csak úgy leend tiétek e hon s ti szabadok!
Erő s vitézség kell most; van az ti bennetek,
Én nyúgalomra szállok, – ti tenni menjetek!

S te, a ki e munkára égtől hivatva vagy,
Fiam, légy munkabíró, légy hősl elkű, légy nagy;
A fejdelem kezében a nép viaszdarab, -
Jaj annak, a ki abból csak bábokat farag!»

Szólott, s a honvadászó szilaj, vitéz hadak
A párduczos *Árpáddal* előrezúgtanak:
Kürt harsan, szól az ének, a harczra felhívó,
A felriasztott ország egy óriás echó.

És Kárpát hegytetőjén fenn áll az ősz vezér,
Egekbe nyújtott karral áldást a népre kér;
Hosszú fehér fürtével szellők enyelgenek,
Lelkében egy *leendő hon* álmi rezegnek!

ÁRPÁD, A HONALAPÍTÓ.

Kié a gazdag tartomány
Közötte a Tiszának?
Bolgárok népe hódol ott
A nagyhirű *Zalánnak*;
A gabnagazdag rónaság
Arany kalászszal tartja ki,
Alpár hizalmas mezeje
Marhát, lovat tenyészt neki.

De rögtönebben, mint a nyár
Felhői megtolúlnak,
Árpáddal a magyar hadak
Mély Ungon átnyomúlnak.
A két had összeütközik,
Nincs irgalom, nincs kegyelem;
A harcz után kürt harsadoz:
Magyar hadé a győzelem!

Ki ül Biharban oly dusan
Gyémánt s arany ruhában?
Toborzó, hanga, vígalom
És lakma mámorában?
Aklában annyi pompa ló,
Mint háremében kéjleány;
Ki volna más mint *Mén-Maróth*,
A chazar herczeg, trónusán.

De rögtönebben, mint az ár,
Mely hegytetőrül ömlik,
Árpáddal a magyar hadak
Bihart körülözönlik;
A két had összeütközik,
Nincs irgalom, nincs kegyelem, -
A harcz után kürt rívadoz:
Magyar hadé a győzelem!

Mi ország az, megette ott
A roppant rengetegnek,
Hol a hegyek aknáiban
Só és arany teremnek?
Erdély az, a vitéz *Geló*
Oláh herczegnek székhelye,
Nagy Etelénk megtört hada
Maradványának menhelye.

De rögtönebben mint az ég
Villáma földre csattan,
Árpáddal a magyar sereg
Serény lovára pattan;
A két had összeütközik,
Nincs irgalom, nincs kegyelem, -
A harcz után kürt harsadoz:
Magyar hadé a győzelem!

Mely nép tanyáz dús telkein
A szép Pannoniának,
Mely völgygyel, hegygyel változik
Bal partin a Dunának?
Rómának sarjadékai
Egy új édent tenyésztenek itt,
Ekét hordozva téerein,
Borággal hintve hegyeit.

De rögtönebb mint gondolat,
Partján Kelemföldének,
Árpáddal a magyar hadak
Dunán is átkelének.
A két had összeütközik,
Nincs irgalom, nincs kegyelem, -
A harcz után kürt rívadoz:
Magyar hadé a győzelem!

S volnál kétszer hatalmasabb
Mint vagy, tótok királya!
Hires *Szvatoplug* téged is
Lesújt a harcz vizálya;
Istennek szól itt végzete,
Istennek sújt itt ostora,
A merre mégyen, győzni fog
A magyaroknak tábora.

És menne még tovább is így,
Ország után országra;
De hármát üt Árpád vezér
Rettentő paizsára.
Az első sziklaroppanás,
A másik tengerbődület,
A harmadik kemény ütés
Miként az égi dörrenet.

Elsőre a kemény hadak
Rohantukban megállnak,
Másikra mint a rajsereg
Árpád körébe szállnak.
A harmadikra csend leszen
Mér földnyi messzeség fölött,
S a hős – egy félisten – feláll
Kétszáz ezer vitéz között.

«Hová, hová vitéz sereg?
Mindennek van határa!»
Szól a vezér, s mint nap kisüt
A fenség homlokára.
«Az ősi föld megnyerve már,
Ennél egyéb nem kell nekünk, -
Hazát *szerezni* volt a cél,
A véres harcz, csak eszközünk.

A nyert hazát *megtartani*
Lesz szívünk aggodalma;
Erő, egység, közértelem,
Nagy nemzetünk hatalma!
Elég a harcz, elég a vér,
Nem dicstelen, ha pihenünk, -
A munka végbevive már,
Most *halljon hálát* istenünk!»

És régi, ős szokás szerint
Nagy áldomást ütének,
Fehér lovakkal áldozók
A magyarok istenének.
S közben, miként éjszak szele
Ha végig zúg völgyön hegyen,
Hangzék az összes háladal
Hatalmas-ékes-lelkesen!

S eljöttek a hon apjai,
A nemzet hét vezére,
Győzelmök zsengeit tevén
Az oltár szent kövére;
Elhozta a sik pásztor
Marháját és föltette azt,
A hegy lakója színborát,
Arany kalászát a paraszt.

Eljöttek a hókeblű nők,
Ékei az új hazának,
S a tűz előtt letérdelők
Buzgón imádkozának:
«Oh magyaroknak istene!
Oh áldd meg azt a nemzetet!
Adj néki mindent a mi kell,
Adj *egyetértő érzetet!*»

ZOLTÁN, A BÍRÓ.

Harsog a kürt csengő riadása,
Messze fémlik zászlók lobogása,
Győző *Zoltán* győzdelmi hadja,
Merre mégyen, a babért aratja.

Megy pusztítva délnek, éjszakának,
S nincsenek kik ellenállhatának:
Sarcz alatt a németek császára;
Néki hódol Konstantinnak vára.

S zeng a kürtök csengő riadása,
S szól a zászlók néma lobogása:
«Jaj a fejnek, jaj s halál a karnak,
Ellenállni mely mer a magyarnak.»

Mégis, mégis ellenállni mernek,
Frigyszegőleg kik fegyvert emelnek,
Balga népi nagy Lombardiának,
Hős Berengár fényes országának.

Mint a bérczről zúduló vizomlás,
Jött közējök káros meghasonlás;
Önfejét a balga nép megunta,
S hős Berengár életére ronta.

Szertedulá szép királyi várát,
Összetépé bíboros palástját,
Öt bitónak tűzé karvasára
Földnek, égnek botránkozására.

Hős Berengár, dísze korszakának,
Frígyes társa volt Árpád fiának.
«Istenemre! a ki él felettünk,
Ezt a népet meg illik fenyitnünk!»

Mondá s eljött győzdelmi Zoltán,
Megbizottan nagy hatalma voltán,
S zeng a kürtök csengő riadása,
S szól a zászlók néma lobogása:

«Fel, gonosz nép, fel, véres csatára!
Véretek lesz s légyen a had ára!
Fel, csatára, pártütők, ki vagytok!
A birónak szörnyü számot adtok.

Kik királytokat meggyilkolátok,
Szép palástját összeszaggatátok,
Őt tüzétek rút bitó hegyére,
S mégis éltek földnek szégyenére!»

S büntetőleg rá ront Páviára,
A nagy ország első városára;
A kerítést fegyver árja bontja,
Háztetőit láng s hamúba ontja.

S merre elhat győző karja, vért ont,
S merre pillant, véritéletet mond,
S pártütő, ha még két annyi volna,
Vérbünéért mind rakásra hullna.

Boszu-harczát így végezte Zoltán,
S rettegék őt nagy hatalma voltán
Nagy Csepeltől délnek, éjszakáig,
S fel keletnek Konstantin váráig.

LEHEL KÜRTE.

Hős Lehelnek szózatot kürtéről
Hír maradt a régi szép időből,
És ha híre volt a kürt szavának,
Nem kisebb volt sulyja hős karának.

Mint levente még a hét vezérrel
Ázsiából ifjan költözék el;
Kürte volt a nemzet nagy zsoltára,
Valahányszor kelt véres csatára.

Kürte volt a győzedelmi ének
Diadalban Árpád nemzetének,
Kürte nyögdeltszomorú torában,
Valahányszor gyásza volt csatában.

Most az ifjú hosszú szép hajának
Hollójával hattyúk párulának,
S küрте már csak régiség diszélül
Függ szalagján hős csipejérül.

Hős Lehelnek untig volt csatája,
S gyászt, csak egy volt, mely hozott reája.
Német Augsburg éré megbukását,
Otto császár verte rája lánczát.

Szálig elhullt, mint midőn kaszálván
Nem marad meg a fű árva szálán,
Szálig elhullt húszezer vitéze,
Húszezer más hullt a Lech vizébe.

Őt lováról harczának közötte
Durva német dárdával ütötte,
Négyen álltak össze, folyván vére,
A vitéznek megkötözésére.

S elvivék a császár udvarába,
Mint rablónak kötve keze-lába;
Otto császár fényes udvarában
Diadalnak vannak mámorában.

Mint a puszták szörnyű hienája
A halottat sirból is kivájja,
Körbe Otto gyújt élőt, halottat,
És fölöttük véritéletet tart.

S mint a gyermek gyönyörét találja,
Ha fejenként a mákot kaszálja,
Ugy találja kedvét Otto benne,
Ha magyarfej még kétannyi lenne.

S már a szörnyű mézszárlás fogytán van,
A midőn uj ötlet kél agyában.
Hét magyar van élve még, szegények
Mind heten szép és ifjú legények.

Mind a hétnek megbocsát a császár;
Egy helyett de rájuk két halál vár.
Mecsonkitva orr– s fülek hiával
Rakva lesznek gúny gyalázatával.

És hajón elküldi a Rajnára,
Küldi onnan őket a Dunára;
Megizenvén göggel a magyarnak,
Hogy ha jőnek, ily sorsot aratnak.

Hős Lehelnek vére rég habot hány,
Meg-megrázza lánczát hősi karján.
Élni nem tud szörnyű szégyenében,
S halni nem bír kínja tengerében.

«Mért e késés? – szól fájó haraggal -
Mért nem öltök százszoros halállal?
Életemmel nem csere-beréltek,
Hogyha érttem váltságot reméltek?»

«Meglakolsz még te is! – mond a császár
Rád, vezérül, fényesebb halál vár;
De előbb mint a vérpadra mennél,
Szívességet mivelünk tehetnél.

Hős kürtödről, mely függ oldaladnál,
S nagy hírével félvilágra szolgál,
Úgy beszél, eddig csak *víg* ének
Harsogott le Árpád nemzetének.

Kandi volnék hallanom, miként szól
A *szomorú* ének ajkaidról,
Fújj halotti nótát társaidnak,
S rá, ha tetszik, búcsuzót magadnak.»

Mond a császár sértő gúnykaczajjal,
Tréfát úzve védtelen fogolylyal.
«Megteszem!» mond hős Lehel dühében;
Mert nagy ötlet lobban fel fejében.

És azonnal oldatik bilincse;
Jobb karában lehet újra kincse,
Ifjusága szózatot barátja,
Most utósó tette vég istápjá.

És kilépvén a császár elébe,
A helyett, hogy kezdne gyászzenébe,
Hősi kürtét két kezére kapja,
S le a császár rőt fejére csapja.

«Menj előre – mond – a más világra!
Tégy magadnak szert, ha kell, szolgára!
És ha szolga kell a szellemeknek,
Ottan is te szolgálsz hős Lehelnek.»

Szólt, s utósó hangja volt szavának.
Kürte és a hős elnémulának;
Kürte Otto homlokán hasadt szét,
A hőst Otto népe vágta szájrét.

BÁNK-BÁN.

«Fel, nemes bán, hősök sarjadéka!
Mikre vársz még, mik történjenek?
Lechapott már, gyújtott is a villám,
Károdát nincs, a ki mérje meg.
Fel, nemes bán, véres nagy munkára,
Csordulásig telt a bűn pohára!

Megfogadtad a király parancsát,
El– s bejártad a bomló hazát;
Csillapítál *nemesek* haragján.,
Meggöngnyítéd a *paraszt* baját:
Szép hazához gondjaid ragadnak...
Csak magadra gondja nincs magadnak!

Ifju nődet kedves gyermekével
Kire hagytad, elfeledted-e?
A királyné, Gertrud udvarában....
Vajh, ne hoztad soha őt ide!
Menj, s ha nődet halva nem talárod,
Vajha úgy leld, hogy ne kérd halálad!»

Ily szavakkal rázza fel nyugából
A sötét hír Bánk-bán éjjelét,
S mint a tengert szélvész ordítása,
Fölhasítja a bán kebelét.
S kél a bajnok... lelke háborában
Tengerénél rémesb áradás van!

S megy rohanva, megy magas haraggal,
Éjjel, nappal fáradatlanul;
Gyors lováról, mely miként vihar száll,
A fehér tajték rongyolva hull,
Mint vitorla, messze leng serénye;
Nő, fogy a hős áltató reménye.

És, a mint megy, és a mint közelget,
Érve, hagyva várost és falut,
Minden nyommal rémesebb, valóbb lesz
A sötét hír, mely fülébe jut:
*A csel és bűn háza tűzhelyének
Legrejtettebb szentélyéig érnek.*

A királyné tobzó udvarába
Feslett öcscse, Eckbert, költözött;
A lovaggal a rény csarnokában
A hivalgás büntábort ütött.
S a királyné helybehagyva nézi,
Bűnre bűnét öcscse mint tetézi.

Sőt a trónnak tág redőzetében
Mint ügyes pók megvonván magát,
Ön kezével oldja és csomózza
A cseleknek ármányfonalát,
S míg a *bánné* a szövőt csodálja:
Már nyakára gombolyúl fonála!...

Mint virágszál, mely száron törött meg,
Bánk előtt bús hölgye elborúl;
Gyászalakján bűnös ártatlanság,
Szép szeméből sűrű könnye hull.
Vád és mentség ajka vallomása,
De szavát elfojtja zokogása.

S a kevés szó többet mond a *férjnek*
Mint ezer nyelv vádja dörgene!
E tekintet, melyben lángirással
Van felírva veszített édene,
Lelke lelkét járja át a bánnak -
Nincs határa már indulatának!

Megy, miként megy nőfosztott oroszlán,
Melynek ártó dűhét fölverék;
Kebelében elrablott szerelme
S meggyalázott férfiséga ég!
De előbb, mint fogna végmeréshez,
Még betér az ország érsekéhez.

«Adj tanácsot lelkeknek bírāja!
Mondj igazt bűn s büntetés felett.»
S elsorolja, mikkel a királyné
Nemzet és hon ellen vétkezett;
Hozzá adja hölgye eseményét, -
És az érsek adja véleményét:

«A királynét meggyilkolni nem kell,
– Mond a főpap – tartózkodni jó,
Ha egyez mind, én nem mondok ellen»
Monda, s ajkin kétes volt a szó.
De olaj az a bánnak tüzére, -
Karja szörnyet csattant fegyverére.

S már Fejérvártt, Gertrud udvarában,
A királyné termiben vagyon;
A királyné két kicsin fiával
Játszadozva ül a trónuson.
Mint az angyal végítélet napján,
Áll előtte s vadját dörgi Bánk-bán.

«Drága kincs volt bízva mindkettőnkre;
A király *országát* bizta rám:
Én kezedre, Gertrud! éltem üdvét,
Mindenem, mi volt, *nőmet* bizám;
Én beváltám, mit reám bizának,
Véde voltam trónnak és hazának,

De te hitlen megcsalád a bízót!
– Mond a bán s rettentő lesz szava -
Ön magad löl (kincsemnek lakatja)
A megőrzendő kincs tolvaja.
Vedd el a díjt!» Gertrud összerémül...
Künn van a kard a bán hüvelyébül!

«Pártütő! sikolt Gertrud – királyod,
És urad vérere fensz kezet?»
És elébe tartja két kezével
Mentő pajzsul a két gyermeket.
«Istenemre! – mond a bán kevélyen -
Bántódása egyiknek se legyen!

A király, és vére szent előttem,
Érte élek, érte meghalok;
De ki vérem– és nevembe gázol,
Annak vérrel s karddal számolok!»
A királyné szívben sujtóla őt:
Ő szíven találta a királynőt!

IV. BÉLA.

1

SAJÓ.

Mi rémjelek borongnak az égnek sátorán?
A végítélet napja közleg-e vészlován?
Egyszerre, mintha fátyol borítná az eget,
Nap és hold elborúlnak a Kárpátok felett.

A sűrű, éji fátyol nem éjnek fellege,
Az égre a *tatár*nak borítja serege,
Mely szép hazánkra hozván rettentő táborát,
Mér földre fölkavarja az út szálló porát.

Mi az, mi a nagy égen, mint szörnyű vérvonal
Hosszan, végig piroslik szikrázó lángival?
Az a *tatárseregnek* lángzó *szövetneke*...
Dult városok s falvaknak világitó tüze.

S te felsüvöltő szélvész mi szörnyen ordítasz!
Nem, nem! *tatárüvöltés s haldoklók jaja* az,
Mi mint orkánüvöltés dugúlt fülekbe zúg,
Mi minden kőszikláról mint visszhang visszabúg.

És már a tűz világa, s a vész orkán szava
Erdélytől a Tiszáig s onnét Pestig juta:
Ott Béla, a vesző hon sujtolt királya jár,
Hadakra a hazából s segédsergekre vár.

Tőn véd- és támadásra lépést a fejdelem,
Mint a hazának atyja, mint hős vagyon jelen.
Királyi köntösére pánczélát ölti föl
Példája vagy gyémántja, mely inkább tündököl?

Hiába! mert az átok megint megújula,
Nemzet s király között a hasonlós angyala!
Az ország főzászlósi sértett érdek miatt
Bélát közös veszélyben ott hagyják Pest alatt.

Mások, hiú gyanúból s féltékenység miatt,
Hogy kegygyel nézi Béla a hősi kúnokat,
Vak dühvel a kunoknak gyilkolják ezreit,
Kiket közös seregben ő a tatárra vitt.

Igy áll viharban a tölgy a róna síkjain,
Mig nap süttött, kerestek enyhülést árnyain,
De most, midőn sudárán villámok dörögnek,
Messzére elkerülik a gyávák s hűtlenek.

De az megedzve állja a zápor ostromát,
Felfogja zöld sudára a villám lángkarát;
Igy Béla a tatárral vérengző síkra kel,
S tábornok út a Sajónál királyi népivel.

Túl rettentő sokával a nagy tatársereg,
Mint áradat közelb és közelbre hempelyeg;
Vezére a viharnak a khán, Batú, maga,
Mint üstökös ragyog ki gyémántos kalpaga.

Kezében a vezérkard mint villám tündököl,
Mely megcsillámlik, czikkáz, lesujt és öldököl.
Jaj, a hol a halálnak e rém kaszája jár,
Ott pusztulást s veszélyt szór egy millió tatár.

És már a támadásra jelt ad a szörnyű kard
Véres tusára látni fölkelni a magyart.
Mint két üvöltő szélvész, mindkettő iszonyú,
Ront egymás ellenébe hős Béla és Batú.

Keletről jó az egyik, nyugatról jó emez,
A tengeren mindkettő egymás hajába vesz,
Alattok a hullámok rongyokká hullanak,
Fölöttök a nap és hold rég elborúltanak.

Vad lárma és üvöltés jelentik a vihart,
Sűrű nyíl-föllegekben tüzes villám a kard,
A dárda s pajzs recsegnek, az élet és halál,
Egymást övön ragadva, véres tusában áll.

Kálmán királyi herczeg halálra sebesül,
A hid, hiába védé, tatárkézre kerül,
A vad raj elborítja Bélának táborát,
Isten karának érzik elsujtott ostorát.

Hiába van csatájok, a meggyőzöttek ők,
Hiába van futások, elérik az üzök!
Két napnyi messzeségre nincs más mint holttetem
A harcznak aratása Sajónak mentiben.

Halotti közt két érsek, sok püspök és apát
A hon nemességével vegyíti hült porát;
A köz halottak számát ki számíthatja meg?
A tenger fővényében ők a homokszemek.

Csak Béla, a király fut had nélkül, úttalan,
Királyi lelke törve nincsen, csak sujtva van,
Az alkony végsugára gyászában látja őt,
Hozand-e hajnalával honának jobb jövőt?

2. BÉLA FUTÁSA.

Csillag futott-e végig az égnek szőnyegén?
Vagy lánglövellő villám rohant át föllegén?

A csillag és a villám a földre leszakadt;
A magyarok királya tatár elől szalad!

Kicsiny kíséretében csak két vitéz üget;
A többi, hű népével, Sajónál ott veszett.

Jobb oldalán az egyik, a másik fut balul;
Utánok a tatárság közelb, közelb nyomul.

A két vitéz: Forgách volt s Rugacs, két hősi vér,
Mindkettő halni készen a fejedelemér'.

«Elő, elő! – kiáltják – van még, uram, remény!»
De a király alatt rogy, s kidől a harczy mén...

Egy percz is veszteség itt; nem gondolnak soká:
S Forgách lovát odadja a bús király alá.

«Fuss, fuss! a szent hazáért még néked élni kell;
Éretted és hazámért, hadd, én veszhessek el!»

Szól, és a hű bajtársnak már csak kezével int;
S az és királya szállnak mint szél s vihar megint.

Ő, mint a zúgó árnak a szikla gátot ad,
Perczekre bár, feltartja az úzók táborát. -

Hiába! a tatárság közelb, közelb nyomúl,
Nyil éri Béla ménét s a mén a földre hull.

Egy percz is veszteség itt, segély egy pillanat,
S Rugacs, Forgách hű mása, nem tűnődik sokat,

Lepattan ön lováról, rá tolja a királyt,
S utána biztatólag szent húséggel kiált:

«Fuss, fuss! a szent hazáért, még néked élni kell;
Éretted és hazámért, hadd, én veszhessek el!»

S az árözönnek ő is egy új sziklája áll;
S ujjabb lován megmentve van Béla, a király!

Igy ér Pozsony várába, Pozsonyból Bécsbe fut.
De itt – farkastorokból tigriskörmökbe jut.

Amott a nyilt ellenség feldúlta táborát,
Itt kincse és javától megfosztja ál-barát.

Szomszédja, Fridrik császár, a nyújtott menhelyért,
Három megyét vesz tőle s gyalázatos hűbért.

S áll Béla, mint viharban hajótört gálya áll,
Mely a vészből kimentve kalóz kezére száll.

Egy kincse van szegénynek és egy reménye még:
Lelekének öntudatja, s melyben bizott, az ég.

S meglelni a végekben nejét és gyermekét,
A bújdosásnak újra felölti szörmezét.

Utjára két barátja maradt: az éji vész,
S mely sujtola és edzé lelkét, a szenvedés.

Igy jut Dalmátiáig, egy tört, zuzott hajó....
Királyi sors! jó s rosszban emberként osztozó!

3.

A HON HELYREÁLLÍTÓJA.

Egy férfi lépdel, vándorbot kezében,
Árpád honában völgyön, ormon át,
Vállán biborból elviselt palást csüng,
Fején tövisből hordoz koronát.
Hős Béla tér, a magyarok királya,
Nagy bújdosásból vissza dült honába.

S a merre jó, a merre néz szemével,
Romlás a mit lát, gyász és pusztaság.
«Vagy nem hazám e föld s nem ismerek rá,
Vagy nyomtalan kihalt itt a világ!»
Szól és tovább megy és minél tovább ér,
Ajkán eláll a szó, szívében a vér.

A gazdag Alföld áldott rónaságán,
Hol hónaljig nőtt a dús gabnaszár,
Hol zöld mezőben száz göboly tanyázott,
Száz ménes ugrált, pusztá a határ.
Mérőföldre holtak és csontok hevernek,
Vad farkasoknak s éh hollóseregnek.

Az elhagyott út járatlan terűjén
Pergő szekérnek nem hallod zaját,
És mérőföldről mérőföldekre nézvén,
Embernek, lónak nem látod nyomát.
Tört nyíl, hasadt pajzs fődte el a pályát,
Vagy gyepfü rázza szélben gyomszakállát.

A városok s faluk hová tűnének?
Csak égett, csonka tornyok látszanak,
Ház és lakásnak csak helyét találod,
Hol vértül áznak a feldúlt falak.
Mint a siroknak nincs élő lakójok;
Szél és vihar lett pusztá siratójok.

Ember csak itt-ott szédelg bújdosásban,
Kémkedve jár s rettegve néz körül,
S karddal kezében vijja kenyerét ki
Éh farkasoknak rabló körmibül,
Mi szörnyü vésznek járt itt rémes ára?
Mely annyi gyászt borított e hazára?

A vad tatárnak dult itt szörnyü hadja,
Mely irgalmat nem ismer, nem kegyet;
Mely a csatának csak vérét kívánja
Vitéz tusán nyert hósbabér helyett.
Mely mint a hernyó szállván a virágra,
Nem hagyja, mignem össze-vissza rágja.

Eljöttek ők, égettek, pusztítának,
Kezökben a kard hóhétkés vala,
Az *asszony* is, szelíd nemét tagadva,
Bőszül: kezekkel asszonyt gyilkola.
S a *gyermek* – ég és földnek iszonyára -
Gyermekfejeket tűzdelt dárdájára.

És a mit ők még el nem pusztítanak,
Elpusztította azt az éh halál,
Mely annyi inség s veszteség után is
Végső csapásul a hazára száll.
Mióta isten népeket teremtett,
Nem volt ekképen még büntetve nemzet!

De a királynak lelke nem törik meg,
Gyémántból alkotá azt a nagy ég;
Magas tökélet lángja kél szívében,
Tökéletében esküt esküvék.
Rákos mezőjén mondá el imáját:
«Ujjá teremtni hamvából hazáját.»

Alant repül, sarat horzsol a fecske;
A fellegig száll a királyi sas;
Igy Béla lelke, tettpályát keresvén,
Azt nézi a mi nagy, dicső, magas!
Mik Herkules munkái a regében,
A munka mellett, a mit Béla tészon?

Miként a pásztorkürtnek hangzatára
Az elszéledt nyáj egyben összefut:
Erdők s hegyekből a király szavára
Az elriadt nép újra vissza jut.
Ásót, kapát vesz, szánt és vet vagy épít,
Mint hangya rakja, hordja fel hajlékit.

S mint jótevő esőre föld öléből
Zölden mosolygva a vetés kibú:
A lelkesítő fejdelem szavára
Föléled újra város és falú.
Az emberek tanyát ütnek; közikbe
Új szorgalommal új lét költözik be.

Magának a hős, Pestnek ellenében,
A hegytetőn emel fényes lakot,
Onnan tekint el lelke örömében
Az új hazára, melyet alkotott.
S kulcsolt kezekkel kér áldást reája:
«Soká viruljon a magyar hazája.»

SZENT LÁSZLÓ-BÓL.

BEVEZETÉS.

A dicső hőst, kit magasztal énekem,
Rég dicsőnek, szentnek tartja nemzetem;
Nyolczszáz éve, hogy László a nagy király,
A magyar nép hírkönyvébe írva áll.

Származásra nem volt nála nemesebb,
Lelki, testi ékességre senki szebb;
Hős apától, szép anyának gyermeke,
Nagynak, szépnek rá volt ütve bélyege.

Mint az erdő fái közt a cédrus áll,
Termetesb és szebb vala több társinál;
És ha ott állt seregének közöttte,
Meghaladta vállal őket termete.

A csatában mint oroszán oly erős,
Rettenetes, győzedelmes volt a hős;
Béke napján, a tanácsban, trónuson
Bölcseséggel s észszel győzött a bajon.

Mi csodája, hogy ha híre nagy leve,
S tíz országban szertehangzék hős neve?
Ifja, véne tisztelettel ment felé,
Asszony és lány szép szemét rajt feledé?

S hosszú nyolczszáz év után is a magyar,
Ha nagy és jó és dicső királyt akar:
Nem kíván más fejedelmet trónusán,
Csak minő volt László király hajdanán.

Ily dicső hőst, ily királyt édes nekem,
Hosszu nyolczszáz év után is zengenem
S életének nagy könyvében nézve szét,
Énekemmel megdicsőjtnem szent nevét.

Elbeszélnem, lengyel földön ifjuvá
Mint nevelték ifjuból férfivá;
Mint ohajtá látni e hont egykoron,
Mint s mikor jött, s hogy fogadta itt a hon;

Mint jelenté ki magát Isten neki,
Nagy dolgokra őt korán jeelve ki;
Elbeszélmem szép Etelkét, ama nő,
Kit szerelme csodásan sorsába szőtt;

Mint vezette isten ujjá mindenütt,
Mint hevíté kebelét az égi hit,
Híres bárdját, Szög lovát hol mint nyeré,
Mikkel annyi ellenségét megveré;

Mint vivá ki első harczát a hitért,
Szíve lányát áldozván fel hit- s honért;
És megölvén Vatha Jánost, mint leve
A hazában híres és nagy hős neve;

Mint szolgálá nemzetét, s a drága hont,
Mily hűséggel az ingatag Salamont;
Cserhalomnál mily dicsően harczola,
S lett az üldött nőerény védangyala;

Hol szerelme csak azért tűnt újra fel,
Hogy magát és földi gerjét a kebel
Ujra s ismét megtagadja, – mert miként
Tűz a köt, úgy edzi próba az erényt -

S haza térvén a hadaknak hős fia,
Ős Biharban milyen éltet él vala;
Hol a szép nő s kedves, édes gyermekek
Babérihoz virágokat fűztenek;

Elbeszélmem Nándorvárnak ostromát,
S melylyel ott éltét megmenték, a csodát,
S mint bomolt fel a csatában Salamon
S bátyjai közt a testvéri bizalom;

Mint üldözte Vida gróf a hősöket,
Vida ellen Gejzát mint mentette meg;
Mint veré meg Mogyorodnál Salamont,
Tőle s Vidtől szabadítván meg a hont;

Mint emelte trónra őt a hon szava
Gejza után, ugy hozván a köz java;
Mint virágzott Magyarország általa,
Mely alatta boldog, fényes s nagy vala;

Mint tartá fenn önállásban a hazát,
Henrik és a pápa ellen trónusát;
Salamonnal mennyi volt még a baja,
A kiért majd német, majd kún harczola;

Mint tisztelte szent Istvánnak hamvait,
A kit Isten szentei sorába vitt;
Emlékének szerze fényes ünnepet,
Melyet fénynyel máig ül a kegyelet.

Édes erről emlékezni énnekem,
Hosszu nyolczszáz év után is zengenem,
Mint csatolt a honhoz két új társhazát,
A horvát- és gácsországi koronát;

Mint veré meg a kunok bős táborát,
Tévén Isten által egy és más csodát;
Mint ölé meg a nagy Ákost; mint adott
Vert hadának Zagyva mentén új lakot;

Mint végezte nagy, malasztos életét,
Mint temették Váradon el tetemét;
Mint gyászolta három évig nemzetét,
S a leány, kit eddig üldö végzete,

A kit Isten és sors arra rendele,
Hogy lemondásban törjön meg kebele;
Mert a hősnek annyi fényes tetteér',
Szerelemnél magasabb leend a bér;

Hír, örök név itt a földön, s túl azon
Hely az égnek szentí közt – a jutalom;
Nagy, dicső cél, mind a kettő érdemes,
Hogy pálmául küzdjön értte a nemes!

Egy parányi harmatcseppben sokszoron,
Mely rezegve csügg virágon, bokrokon,
A legelső, legragyogóbb fénygolyó
A dicső nap, mint tükörben látható.

Énekembe Lászlót ekkép foglalom -
Mint a harmatcsepp parányi a dalom,
De azért az óriás hős nagy marad,
Őn sugára, mi neki zománczot ad.

Az oroszlánt a körméről ismered,
Tetteiben a dicső hőst megleled;
Ez az ének sem egyéb mint csermelye,
Melyben az ég csillagboltját festi le.

Dölj le, honfi, e pataknak mentiben,
S míg virágzó partján tested megpihen,
Kegyelettel a dal árján révedezz -
Im az ének *Szent Lászlóról* zengedez.

ELSŐ ÉNEK.

IV. László jósalma, ihletése és sejtelmei magas rendeltetése felől.

Nyári éj volt, gyönyörű, szép és hives,
Fenn az égen százezer csillag repes,
Köztök a hold, mint egy bujdosó király,
Felleg és fény közt rejtőzve járdogál.

Lenn a földön ünnepcsendben a határ;
A vad elbútt, lombon elült a madár,
Csak a hegyről görgedező csermelyek
S lomb között a játszi szellő, zengtenek.

Sem közel faluból, mert nincs az közel,
Ebugatás a csendet nem kelti fel;
Sem gulyákat nem táplálnak a hegyek,
Honnan néha tán kolomp csendülne meg.

Csak ha rá-rákezdí a kis csattogány,
Vagy rideg sas víjjog egyet egymagán,
Máskülönben csend vagyon, mély, nesztelen;
Az idő jár, még az is csak lábhegyen...

Ily idő a szív és ábránd ideje,
Szerelemnek és dicsőség bölcseje;
A mi szépet és nagyot sejt a kebel,
Ily időben, ily éjen álmodja el.

De még az is csendesebben szendereg,
Kit szivének vágyi nem ébresztenek.
Jótevő ír a munkásnak, adomány
A vándornak fáradalmas út után.

Béla népe is legott lecsendesül,
Fáradalmas útja vágyott enyheül,
Sátorokba a gyöngébbek, asszonyok,
Sátoron kül az erősbek s bajnokok.

Egy van, a kit lelke éber álmai
Nem hagyának nyugalomra hajlani;
László herczeg legelőször áll vala
A hon földén, melyért lelke lángola.

Mint folyóvíz, melybe súlyos kőt vetél,
Háborogva örvényező zajra kél,
Száz gyűrűre szétoszolnak a habok,
S mindegyikben egy kis tenger háborog;

És előbb a zajlás le sem csendesül,
Míg a kő a vizfenékre nem merül:
Ugy zajlott az ifju herczeg kebele,
Nagy soká nem birván csendesülni le.

S már az éjnek elcsendelgett⁷ jobb fele,
Megfordulva áll a gönczöl szekere;
Sápadozni kezd a teljes holdvilág,
Nem soká egy más világ ormára hág.

S még az ifju a tündéres éjen át
Egyre nézi fenn az égen csillagát,
Álmodozza szíve éber álmait,
Hit-, reménye és szerelme vágyait.

Végre mint a csendes nyári permeteg,
Mely a földre susogással lepereg;
Mint a méhi döngicsélés réteken,
Édes álmom száll szemére csendesen.

S alszik, alszik László herczeg, álma szép,
Mint a képzelet, mint egy tündéri kép;
Álmodása tett s dicsőség pályája,
A jövőnek jós szemekkel látása.

Nagy dolgokra szánta Lászlót istene,
S hogy azokat elbírhasza szelleme,
Jó előre az ágyat elkészíté,
Melybe magvát – kebelébe – ülteté.

És az alvó ifjuhoz leszáll vala,
Szent parancsát véve, Gábor anyyala;
Az alvónak megérinté kebelét,
Szent kenettel megilleté két szemét.

Az anyyálnak érintése, kenete
László herczeg kebelébe fényt vete;
Hüvelyétől égi része, lelke vál,
S Gábor anyyál karjain az égbe száll.

⁷ Elnyugszik, elcsendesedik. Itt: eltölt, elmúlt

Ott az úr, ki volt, ki van, ki lenni fog,
Ön dicsében égi trónján fenragyog,
Melyet fénylő csillagokból épített,
Hogy ragyogjon tengerek s földek felett.

Ki merészli vakmerően látni őt,
A dicsőség sugárkörében dicsőt?
Trónusából tüzek villángzottanak,
S szemvakító hét lángárba oszlanak.

Lába alatt a világok forganak,
S a világok sphaera-tánczra zúganak,
S leborulván a cherubok kardala:
«Szent az úr, szent, szent» harsányan zeng vala!...

Megvakítná ennyi fény László szemét,
Szétszakítnák az erős hangok fülét;
Teste, mint a pára széjjelfoszlanék,
S hogy le nem rogy, a kenet s szent ír tevék.

Még a mellett is reszket mint nyárlevel,
A midőn szemét az úrra nyitja fel;
De támot lel Gábor angyal szent karán,
S leborulnak a királysзék zsamolyán.

S szól az úr, s a szó megrázza mennyegét:
«Boldogok kik hallják, s értik az ígét!
Halld és értsd meg, és elmédben megjeleld
A nagy végzést, melyre újjam kijelett.

Sorskönyvedbe nagy dolgokat írt karom,
Utamon járj, érettem küzdj, akarom:
Küzdni fogsz, de égi pajzsom védve fed,
Kisértetni, de fáklyám mindütt vezet.

Hű, igaz légy, és erős mint sziklavár,
A győzőre diadalmi pálya vár:
És eendel a gyümölcsből díjadúl,
Mely az élet fáján a jóknak virúl.

És ivandol a forrásból, mely örök,
Szent vizéből halhatatlanság görög;
Im e *könyvben* lásd a pályát, mely tied...
Boldog, a ki hallgat és ért engemet!

Szólt az úr, szavára a tenger kihág,
Sarkaiban megrázkódik a világ,
S leborulván a cherubok kardala:
«Szent az úr, szent, szent!» harsányan zeng vala.

És előhozák szolgáló angyalok
Nagy könyvét a végezetnek; oly dolog,
Mely öröktől volt, van és mindig leszen,
Melyről mult, jelen, jövő tanút teszen.

Mely megírva volt, mielőtt íraték,
Ki mondhatja meg, mikor keletkezék?
Nincs időben, térbe nem fér; tér s idő
Benne vannak, mint szikrákat rejt a kő.

Foglalatja a teremtő gondolat,
Mely öröktől él, s örök időkre hat;
Foglalatja a fagyasztó lehelet,
Melyre újra minden semmivé lehet.

Foglalatja a világok élete,
Nemzeteknek és népeknek végzete;
A legelső emberé, ki halva rég,
S az utósóé, ki lenni fogna még.

A király és koldus sorsa, a poré,
És az égen fenragyogó csillagé...
Ez a sorsok könyve; rajta hét pecsét
Őrzi szent, felbonthatatlan levelét.

Melyet senki még ki nem nyitott soha,
Melyből senki, mint az Isten olvasa; -
Mert hogy ő az, a ki lát szívet s vesét,
Ő, ki tudja a könyv minden betűjét.

Hogy ha egyszer felnyitandja, jaj nekünk!
Mert azon nagy nap lesz végítéletünk;
Mert betelve léssen a mi irva volt –
Megítelve az eleven és a holt.

És az úr a szent könyvet csak illeti -
S mint midőn a nap sugarát szétveti,
Hegyen völgyön világosság terjed el:
László herczeg kebelébe fény lövell.

És a könyvnek sok ezredik levelén
Húll előle (mily csodás bűtűnemény!).
Húll előle a jövőnek fátyola,
Hol az ifjú ilyen képet lát vala:

Látja Bélát, édes apját, mint megyen
Fényes trónra koronával ékesen;
Látja Gézja bátyját, a kit ugy szeret,
Nagygyá lenni ezrek s milliók felett;

De fejről levevén a koronát,
Azt kezével egy *gyermeknek* nyujtja át;
Ámde ki azt sárba veti botorúl,
Honnan az László lábáig elgurúl.

Hajlik László, hogy a földről felvegye,
A gyermeknek homlokára föltegye;
Im de rögtön trónon látja önmagát,
És fején a bűvös, ékes koronát.

A korona, mint a csillag tündökölt,
Ragyogása fényivel betelt a föld;
Lábaihoz nemzetek rajonganak,
S hős nevééről dicsekedve szólanak.

Fegyverével ismeretlen népeken
Győzedelmet, nem egyet ví fényesen:
De mi legkivált dagasztá kebelét,
Nagynak és boldognak látta nemzetét.

Mind ezek közt egy bűbájós légalak,
Mint a rózsa szép, mint szellő szállatag,
Melylyel, mint a szőnyeg hímnek általa,
Álmodása mindenütt átszótt vala:

Egy bűbájós lányka képe üldözé,
Melyet a sors minden harcz és vész közé
Oda vitt, hol mint győző hős ő vala,
Hogy legyen harczok között őrangyala;

De kihez bár mennyiszor nyujtá kezét,
Nagy tűzoszlop választotta tőle szét;
Mit jelent ez? ébren sem fejthette meg,
De örömmel látott képén kéjeleg.

Ti azonban meg fogjátok fejteni,
A kik a dalt végig jöttök érteni;
A leányka szép alakja s végzete
Beszövődék László herczeg éltibe.

Énekembe én is íme beszövöm,
Mint virágot bokkrétába kötözöm;
Kapok érte – nem kapok más pályabért,
Egy pár könyvet fogtok ejtjni gyászaért.

HATODIK ÉNEK.

V.

*Charitas apácza megjósolja a nagyváradai templomban
László királyságát. – László cselekvésre készül.*

És az íge teljesült a kikelet
Harmadízben mosolyog a föld felett,
Hogy királyi székét veszté Salamon,
És királynak Gejzát tette meg a hon.

Épen húsvét ünnepére gyűltenek
Hazaszerte a keresztvalló hivek,
Ünnepelni, a nagy, dicső szent napot,
Melyen egykor megváltónk feltámadott;

Ünnepelni Jézust, a hőst és királyt,
Ki legyőzte és megtörte a halált;
Alleluja énekektől zeng a Jég,
Nyájasb arczczal néz alá a tavasz-ég.

László herczeg Nagyváradra rándula,
Vele mentek nője és kis anyyala,
Már a zárda s templom, melyet épite,
Készen állott, benne volt a nagy mise.

A zárdának fejedelemasszonya
Jámboréltü, szenthirú asszony vala;
A kit Isten sok kegygyel ruháza fel,
És megáldott a lét szenvedésivel.

Charitas – ez volt a nő szerzetneve,
Mit szokásként szerzetében fölveve;
Szép Etelke volt a neve ezelőtt,
Mig a földnek éle; rég ismerjük őt.

S im alig lép László a templomba be,
Az apácza, társival jó elibe;
Koronát hoz kiterjesztett karjain,
Ünnepély ül tisztos, halvány arczain.

«Üdvözölve légy tőlünk ez ünnepen,
Mely az élet napja – így szól ékesen -
Melyen a halál örökre meghala
A feltámadt Megváltónak általa.

Üdvözölve légy tőlünk, László király!
Ki a trónra Istentől hivatattál;
Az ígéret szent igéje teljesül
A királyi székbe – László herczeg ül,

Hogy magasra, nagyra vigye nemzetét,
Örökítse köztünk Jézus szent hitét;
A ki által meg fog halni a halál,
Üdvözölve légy tőlünk, László király!»

Szól, a herczeg kétkedőleg néz reá,
A sokaság bámulattal hallgatá -
S szól a herczeg: «A ki sérti a királyt,
Áruló fejére én mondok halált.

Gejza bátyám joggal ül a trónuson,
És alatta boldog a nép és a hon!»
«A királyt nem sérti szóm – viszonz a nő -
Magasabban, fenn az egekben van ő!

Égi pálmát nyert a földi trón helyett,
Koronáját, székét itt hagyá neked;
Mind a kettő Isten által száll reád,
Üdvözölve légy, király, tőlünk tehát!»

Igy a jósnő, s harmadnapra gyors követ
A herczeghez lóhalálban érkezett,
Hírül hozván, hogy nincs többé a király,
Húsvét napján érte őt el a halál...

S szájról-szájra szerte száll a hír, a hit,
Hogy Charitas égből vette ihletit,
Hogy szemének és fülének nyílt az ég,
S Isten választottaként hön tisztelék.

Ifja, véne mint egy szenthez járula,
S a ki lelki vigaszért eseng vala,
Megtalálta nála szíve vigaszát,
A szegény, a dús, vezérlő angyalát.

Igy emelte föl Isten a szenvedőt,
Megmerítvén szent malaszvizében őt,
S melyet ifjan annyi vesztés kínja dúlt,
Életének tövisbokra fölvirúlt.

És megérte, hogy igéje teljesült,
Fehérvárra ország s nemzet összegyűlt,
Hol minden szív egyet óhajt és akar,
S kikiáltja László királyt a magyar.

De mielőtt erről zengjen énekem,
Lantomat fel kell előbb idegzenem,
Uj pályára lépik hősöm, új mező
Nyíl előtttem, nagy, hatalmas és dicső.

Megpihelve új erővel szólhatok,
Uj erővel ti is jobban hallotok;
Mert oly fának árnyába hozott utunk,
Melyből egy-vágtatva ki nem nyargalunk.

KILENCZEDIK ÉNEK.

V.

*Eközben Zvojnimir horvát király örökös nélkül meghal,
s a horvátok Ilona ellen fellázadnak. – László huga
segítségére megy. – Rege a kocsjából kiesett kerékszegről.
– Horvátország meghódíttatása.*

De ne menjünk el Lászlótól messzire -
Mert az ének csak is és az ő köre;
Salamonnak sorsa addig érdekel,
Meddig az, László sorsával vegyül el.

László királyt a magyarok Istene
Uj pályára híjja: menjünk el vele!
Zvojnimir végsőt lehelt, nincsen fia
S zavarokba bonyolúl Croatia!

László király húga, a szép Ilona,
Lett utána Horvátország asszonya;
De asszonynak a kevély horvát urak
Engedelmeskedni nem akartanak.

Sőt magok közt megszakadva, mindenik
Uraságra vágyva, ármányoskodik;
Nem tekintik tulajdon szent jogát,
Nem a közjót s a hazának közszavát.

Rendetlenség és ököljog áll elő,
Jog helyett igazságot szab az erő;
A királyné festett bábbá aljasúl -
Előbb-utóbb a királyi szék lehúll.

Híveivel gyors tanácsot tart tehát,
S felszólítják Magyarország hős urát,
Jőne haddal, hatalommal mihamar,
Míg a népet el nem söpri a vihar.

László király, mint jó gazda, sohasem
Volt vitézi hadseregnek szűkiben.
A sereget két külön erő tevé:
A királyi hadsereg s a nemzeté.

Azzal a vitéz király rendelkezett,
Ez határi közt védé a nemzetet:
Azt *seregnek*, ezt honvédnek nevezék,
S nem egyéb volt, mint a nemzetösszeség.

De harczos volt a magyar, s kivált vitéz
Fejedelmét örömet követni kész
S mostan is, mint mindig, a honvédhadak
A királyi hadhoz csatlakoztanak.

A tábornak gyűlhelyéül szép Zala,
S mely a két ország között határ vala,
Mura köze volt kitűzve: innen ők,
Túl a Dráván a horvátok, feltűnök.

László király Fejérvárról, hol lakék,
A táborba szekereken érkezék;
Már elhagyta a Balaton nagy tavát,
Szép Zalában közel éri Kanizsát.

S ím elalvék – így beszéli a rege -
Kocsijából kiesék kerékszege,
Lejtőn állott a szekér, a ló repül,
S a szekér feldőlve van menthetlenül:

De villámként, gyors lábakkal, hirtelen
A keréknél egy hű jobbágy ott terem,
Izmos ujját szaporán a szegveszett
Tengelyvégbbe bele dugja szeg helyett.

Igy fut a lejtőn le egy hold földön át,
Feldőléstől óva László kocsiját;
Ott végtére a riadt szekér megáll,
És fölbredt szunnyadtából a király.

Deák Balázs volt a hű jobbágy neve;
A király bámulva hallja mit teve.
«Kérj kegyelmet – mond a hűnek – tettedért,
S megadandom bármit kérsz, hűségédért.»

De szerényen az egyebet nem kíván,
Mint maradni jó királya oldalán;
Ámde László egyet int s parancsot ad,
Nyergeljék fel néki a legjobb lovat.

És eképen szól Balázshoz: «E lovon
Három óra hosszig nyargalj e sikon,
És a mennyi tért befuthatsz szertesztét,
Megeresztett kantárszárral, – a tiéd.»

S a parancsot teljesíteni lóra ül
Deák Balázs, a sík földön elrepül;
Két tanú megy a lovagló nyomdokán,
Az időre és határra vigyázzván.

S mire visszatérnek izzadt paripán,
Meg van írva a királyi adomány,
Rajta függvén a királyi nagy pecsét,
Mely nemesnek hirdeti Balázs nevét.

A szegény pór bámul és csodálkozik,
Hogy való-e a mit lát, vagy álmodik?
A királynak köszönetet mondana,
De csak könye szól, elállott a szava.

Végre szóhoz jutva így szól a nemes:
«Ennyi kegyre nem vagyok én érdemes,
Sok is e föld, én uram király, nekem,
Tizedrészszel könnyedén beérhetem!

Kis falunkban oly sokan mi nem vagyunk,
Legjobb lesz, ha rajta együtt osztozunk;
Különb ember nem vagyok a többinél,
Mindegyik megtette volna a mit én.»

Egyszerűen és együgyűn így szól vala,
S nemes szívéen a király megindula;
Adományát kétszerezé egy helyett,
A községre iratá a levelet.

Mai napig fentartotta szép Zala
A regét; a kis község elpusztula,
De maiglan a vidéken nyoma van,
Szent-Király és Szent-László faluiban.

És azonkép hosszú nyolczszáz év után
Balázs vére fennvagyon még Kehidán;
Van-e magyar, a ki azt nem tiszteli,
Ha *Deák Antalt s Ferenczet* nevezi? -,

Igy cselekvék szép Zalában a király,
Pár nap mulva hadi népe készen áll;
Hidat vertek át a Dráván azután,
S ott valának Horvátország határán.

De oszolva voltak a horvát urak,
Összesen és együtt nem harczoltanak:
Már pedig csak ott van erő, hatalom,
Hol közérzés és közakarát vagyon.

Közmondás, hogy a vesszőt könnyű dolog
Összetörni egyenként, akármi sok;
De csomóba hogyha összeköttetik,
Rajt az óriás erő is megtörik.

A külön vált pártokon hát csakhamar
Győzelemmel erőt veszén a magyar;
És a Dráva– s Száva-köz hódolva volt,
Mielőtt másodsor újult meg a hold.

A Kulpáig úrrá lesz László hada,
Már a tengermelléken foly a csata;
A havason túl övé a föld színe,
Alig van már ki szegülne ellene!

Imde László táborába hír repül,
Hogy az ország más részén, Erdély felül,
A védetlen haza földén kúnhadak,
Iszonyú öldökléssel pusztítanak.

S László király, mint okos, jó gazda tesz,
A midőn egy új jószágot bérbe vesz;
Nem mellőzi el miatta örökét, -
S összevonja győzedelmes seregét.

És a kunnak csakhamar elébe tart,
A horvát ügy rendezésre férfikart
És erélyes őrhadat hagy őrszemül,
Al-királyi székbe öcsce Álmos ül.

Igy cselekvék László király, a mikor
Ezer és kilenczvenegyét írt a kor;
Győzedelme kiebb tolta a követ,
Melyet Árpád Magyarországnak vetett.

Koronáját egy szép kővel nevelé,
A tartományt Horváthonnak nevezé;
Az országnak czímerében négy folyó,
Duna, Tisza, Dráva, Száva látható.

És megyékre felosztotta részeit,
Alkotmányával felruházta népeit -
A magyarral testvérjoggal látta el,
S el nem nyomta, de magához vette fel.

Nyolczszáz éves már-már e szent kapcsolat,
Melyben él két nemzet egy kormány alatt;
Tőlünk nyertek bánokat, vezéreket,
Mi ő tőlük Draskovich– és Zrínyiket.

A mi annyi éven át megszentelésült,
A szokás, törvény s jog által egyesült,
A jelenkor fogná-e szakítani szét?
Két együvé lett nemzetnek életét?

Ál próféták lappanganak köztetek,
Ál utakra, bűnre visznek benneteket:
A költőnek higyetek, beteljesül:
A magyar s a horvát újra egyesül!

TIZEDIK ÉNEK.

1.

A kunok harmadszori beütése Kapolcs alatt. László király elébe megy hadával; útközben serge éhség– és szomjótól szenved; a király mind a kettőt imádságával megszerzi sergének, mely ez által erőre éled.

Míg ezek történtek, már a kún hadak
A dulásban jól előhaladtanak;
Elgázolák a vetést, a megürült
Ház utánok láng árjában felrepült.

Ember, állat pórázon tereltetik,
A szűz és az asszony megfertőztetik.
Iszonyú az, a mit szenved a vidék,
Hol a hadak boszujokat töltheték.

Mert boszúvágy hozta e szörnyű hadat
A kudarczért, mit Ozúl s Kutesk alatt
Szenvedének; megfogadták esküvel,
Hogy a szégyent vérfürdővel törlik el...

Igy haladtak a Tiszán át Békesig,
A Marost is kényelemmel átszegik:
És elérik a *Temest*, hol nagy utát
Kipihenni a vezér parancsot ad.

Rémítő volt látni e hadjáratot,
A midőn végig hullámmá a sikot;
Két egész nap kelle, míg ez ár-apály,
E hullámmzó embertenger, csendre száll.

Négy-órányi távolság volt, melyet itt
A Temes mentében hossza elborít;
Fele része hadfogyokbul rabfüzér,
Marhanyájak, s prédaterhelt társzekér.

Másik része fölfegyverzett vad hadak,
Barna arczu, izmos, szálas kúnfiak:
Közepettők a vezérnek áll vala
Négynyüstös vászonból készült sátora.

Tetejéről nagy távolra látható
A felhőben lengő harczi lobogó;
Körülötte alabárdal hadfiak,
Pánczélozva komolyan őrt állanak.

Benn pediglen vad Kapolcs, Kurul fia,
Kit khánúl uralt ekkor Kumánia,
Érmelléknek legjobb borából iszik,
És kaczagva vadan arra esküszik:

Hogy honába vissza nem tér sergivel,
És mindaddig e jó földön vesztegel,
Míg Lászlónak koponyájából kupát
Nem készített, s abból iszsza meg borát. -

Ámde László, a hadértő hős király,
Seregével késedelmet nem talál;
Hátrahagyva Horvát– s Tótországokat,
Egyenesen a kunok felé halad.

Gyorsan átkel a Dunán Tittel körül,
Hol vizével a gyors Tisza egyesül;
Onnan a Temes mentében fölfelé
Seregeit föl keletnek terelé.

Gyorsaságtól vár eredményt egyedül,
Éjjel, nappal jár azért szünetlenül;
Föl nem tartja sem mocsár, sem ingovány,
Hegyeket mász, áttör a völgy szorosán.

De járatlan és kietlen a vidék,
Fogy erőben a had, fogy az eleség;
Ugy vannak mint a hajós a tengeren,
A ki nem lát víz- és égnél egyebet.

Ők nem érnek mást, mint végtelen mocsárt,
Terméketlen, sivatag homokhatárt.
Vég türelme fogyva van mindenkinek,
S zúgolódní kezd a máskor hű sereg.

Az embernek leghatalmasb ellene,
A kinzó éh támadott föl ellene;
Óriási a szükség, az éhhalál
S valamennyi szörnye van, elöttök áll...

Egy vagyon, ki el nem veszti még hitét,
S buzgalommal megimádja Istenét;
A kegyes László király áll egy magán
Csüggedetlen az inségnek ajtaján.

«Isten! a ki – esdő szót ekkép emelt -
Megmentetted a pusztában Izraelt;
A ki Mózes népéhez kegygyel valál,
S inségében neki mannat adatal:

Irgalomnak, hatalomnak Istene,
Ne tekintsd, hogy volt s van e népnek büne,
Vedd le róla büntető karod súlyát;
Megismerte haragodnak ostorát!

Szánakozzá rajta; mert hisz atyja vagy,
Lássa, hogy nemcsak haragod súlya nagy;
De nagyobb vagy irgalomban, Istenem!
Mert te vagy az irgalom és kegyelem.»

Igy imádta Istenét László király,
És imája Istenéhez égbe száll...
Közelebb volt a segély, mint hitte tán -;
Halljátok, mint mondja el a hagyomány.

«Még imába volt merülve a vezér,
S ím egyszerre megrendül a nagy fenyér,
Dobog a föld, sűrű por keletkezik;
Hah, minő had ez, mely itten érkezik?

Sok ezer vad szarvas és nehéz bölény,
Tart feléjük, mint egy égi küldemény;
László hada örömében megriad,
Mintegy önkényt adja meg magát a vad.

És azonnal dárdá és nyíl pergenek,
Dús aratást lel az éhező sereg;
Rég nem ettek jobb ízűt, rég ily vigan,
Mint e nem várt lakomán mindannyian.

A kegyes király szeméből könny fakad
S Istenének hálát forró szívvel ad,
Hogy kegyelme, melyet tőle esdekelt,
Mind magán, mind népén ily dusan betelt.

Mind hiába! bármi jótét s nyereség
A csodásan s váratlan nyert eleség,
Ujra zúgni és morogni kezdenek
Az ételre szomjtól égő seregek.

S közepettök a kegyes László király
Újra kínos, kétes aggalomban áll:
Nem veszíti Istenében el hitét,
De nem meri esedezni új kegyét.

S szól a néphez: «Ez tehát, oh seregek,
A jótettért, melyet épen vettetek,
Háladástok? illik ily kisszívűség
Ahhoz, a kit ily csodásan véd az ég?»

Im e kő is, e szivetlen szirtdarab,
– S vesszejével egy közel kőszirtre csap -
Hogyha tudna mint az ember érzeni,
Háladatosb fogna lenni, mint ti s mi!»

Szolt s csodáknak új csodája! a rideg
Kőtömegnek sziklakeble megreped;
És belőle kristálytisztán, vidoran
Szomjatoltó, gazdag forrásvíz rohan...

Térdre húll a meglepett nép s felüvölt,
Örömétől megreng a lég, reng a föld;
A kunoknak táboráig zúg szelők,
Ott úgy vélik, hogy az Isten mennydörög.

II.

A kúntábor leírása. Ütközet. László maga ragadja meg a harczi lobogót; a kúnok megfutamodnak, de Kapolcs parancsot ad seregének, hogy aranyait hányja el magától az üldöző magyarokat feltartóztatni; azonban az arany László imádságára kővé válik, s a magyar sereg leveri a kúnokat. A megmaradtakat László a mai Jászszágba telepíti le.

De futárok érkeznek mindenfelül,
És Kapolcs László jöttéről értesül;
«Talpra, kúnok!» felrivalg parancsszava -,
S pillanatban harczra készen áll hada.

Mintha sűrű, szálás, ősi rengeteg
Bukkannék ki földből, áll a hadsereg;
Csakhogy a fák izmos, bátor férfiak,
Lomb helyett légben vasélek inganak.

S ha a tábort erdőnek nevezhetéd,
Benn az erdő hőseit is megleléd;
Volt oroslán köztük, bátor és nemes,
Fene tigris, tarka párducz, rémletes;

Nagy, nehézkes medve, csalfa hyena,
Farkasoknak prédavágyó tábora;
Kik mindnyájan magyar vére szomjasok, -
Igy várak be László királyt a kúnok...

Dombra ér sergével a magyar király,
Ellenében síkon a kúntábor áll;
Sokasága pillanatra a magyart
Magakasztja, de sokáig ez nem tart:

Mert a magyar nem azt nézi, mennyi az
Ellensége szám szerint, melylyel hadaz;
A magyar csak azt tekinti: merre van?...
Ugy tanulta hős apák példáiban.

Igy cselekvék a vitéz László király,
«Ott az ellen!» mond s a sereg már nem áll!
De miként villám az égről lezuhan,
A kúnoknak táborába lerohan.

És sikoltás és rikoltás kél vala,
Harczra buzdúl ember és ló általa;
A zenének rivadalma bele vág;
László király a sorok elébe hág.

És kezébe kapván a vérlobogót,
Mégfuvatja rá a nagy tároгатót;
És «utánam!» e rövid szót mondja csak,
S mint az árviz nyomaiba zúg a had.

Ütközet van; mint a zápor kétfelül
Egymás ellen a sivító nyíl repül;
Szúr a dárda, recseg a kürt, sújt a kard;
Majd László kunt, majd ez nyomja a magyart.

Mint a kőfal oly tömött, erős a kún,
Ellenáll a rohanásnak iszonyún,
Mind hiába! minden erő hasztalan
Ott a hol László királynak karja van!

És ha kétszer annyi volna mint vala
A kunoknak érczerős emberfala,
Mint a villám László rajtok áthasít,
Gyéritvén, fogyasztván a kun sorait.

Nemsokára törve van Kapolcs dacza,
Összeomlik érczerős emberfala,
Itt is, ott is áttör a magyar sereg,
A hátráló kúnt rémület kapja meg!

És ijedve meglóduľnak a sorok,
Tömegestül bomlik a rend; ki gyalog,
Ki lovag fut, és alig pár percz alatt
Idomtalan zűrzavarrá lesz a had.

Nagy sokat győz és mindenkor tényező
Háborúban a bátorság és erő;
De azért okos küzdő cseľt sem vet el,
Mert a legnagyobb erőn is győz a cseľ.

Igy Kapolcs is látván sergét, érezi,
Hogy azt vissza többé nem terelheti;
A futók közt ily parancsot osztogat
(Tán megmenti még vele a vert hadat).

«Már ha futni – ekkép szól – indultatok,
Rajta gyávák, rajta! ám csak fussatok!
De legalább mentsétek meg éltetek,
Az pediglen csak ez egy úton lehet:

Hányjátok el a mi aranyt szedtetek,
Üldőitek nyomát hadd akaszsa meg!
S mig a prédán kapva kapand ellenünk,
Meglássátok, táborostul megmenünk!»

S tőnek úgy, a mint Kapolcs elrendelé;
Mint a zápor hull arany mindenfelé;
Tarsolyokból és tüszőkből hulla szét,
(Könnyen szórták, mert rablák, nem szerezzék!)

Régidőben csak oly bűvös erejű
Volt, miképen mai nap, a pénznemű;
Az aranynak csillogása az a lép,
Melyre ráakad az ember legelébb.

Megpillantván a hulló aranyesőt
A kúnüldő magyar is maga előtt;
Méneiről ugrosást kezd szaporán,
Hagyja a kúnt, s kapkod az arany után.

Látja László a hálót, melyet neki
A kunoknak fővezére vete ki:
Kebelén a szív mélyen elkeserül.
(Diadalma csillaga így lemerül.)

A futárok nyargalása hasztalan!
A parancs, a tilalom hiába van!
Feledik az üldözést a hadfiak,
Csillogó arany után száguldanak.

S Istenhez László buzgón fölesdekel,
Attól várva, hogy a bajt intézze el;
S im csodák csodája! a mi most beáll...
Alig hisz szemének maga a király!

Tarsolyokból és tüszőkből egyre hull
Az arany még; de nincs, a ki érte nyúl;
Úgy akarta Isten, és a kidobott
Kerek arany mind kövekké változott...

Mért akasztná meg futtában a lovat
A magyarság hitvány, rossz kövek miatt?
Elszáguld és elvágat biz azokon;
Annál gyorsabb, ott leend a kúnokon.

Mért beszéljem hosszan a történeteket?
László király győzelmét a kún felett?
Maga Kapolcs elveszíti életét,
A riadt kunság lerakja fegyverét...

És az így kivívott fényes diadal
Nem leszen gyászos halotti ravatal;
Nem szomjaz vért a kegyes király vezér, -
Győzni csak, nem öldökölni, volt a cél.

A legyőzött sergeknek ad életet,
Ha felveszik a keresztény szent hitet;
Sőt lakásul földet oszt számukra ki,
Hova őket le is telepítetteti.

S nem sokára a dús alföld síkjait,
Hol a messze Hortobágy határt hasít,
A 'Tiszának és a Zagyva nyílt közét
Uj teleplők foglalják el szertesztét.

Barna képű, szálas, izmos kúnfiak,
A kiket, mert mind ijászok voltak,
Az utókor *jász-kunoknak* nevezett,
S kik maiglan lakják e sík téreket.